comando

Mike Hassel

JURNALUL UNUI MERCENAR

MIKE HASSEL

JURNALUL UNUI MERCENAR

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-569-496-4

Traducerea de SORIN PETRESCU

Editura Nemira
2001

I

Solidier of fortune

Gil Shepard, caporalul-şef al plutonului *Mercenarios,* mă trezeşte cu brutalitate. Când mă întorc spre el, cu ochii cârpiţi de somn, îmi suflă în faţă duhoarea gurii sale împuţite.

— Scoală! Colonelul Schroder te vrea într-un minut în cortul său! Te previn că e atât de punctual, încât elveţienii îşi potrivesc ceasurile după el!

Mă priveşte în timp ce mă echipez, în mai puţin de treizeci de secunde şi clatină aprobator din cap. Ca pe orice nou-venit, nu mă înghite de nici un fel, dar ca militar trebuie să recunoască pregătirea de care am dat dovadă în cele două săptămâni de când am fost primit în pluton. Încă nu am intrat efectiv în luptă cu trupele guvernamentale ale comuniştilor din Luanda, deşi cele paisprezece zile petrecute în pădurile din valea fluviului Cuango îmi fuseseră suficiente pentru a-mi însuşi, în bună măsură, tactica şi strategia războiului de junglă. Simt însă că n-o să mai treacă mult timp până când o să fiu „apt de luptă”.

— A sosit ziua cea mare, îmi confirmă Gil bănuielile. Dacă şefii îţi dau notă bună, de mâine vii cu noi.

— Sunt gata, domnule caporal-şef! strig eu, luând o poziţie impecabilă de drepţi.

Gil mă inspectează atent, neuitând să-şi bage nasul zdrenţuit în ţeava AKM-ului. Mai îmi dă un ocol, mirosindu-mă ca pe o legumă misterioasă, după care o ia înainte, deschizându-mi drumul.

Aştept în faţa cortului, în care se află punctul de comandă, să fiu chemat înăuntru. La o masă pitică, aşezaţi pe două scaune pliante, stau colonelul Schroder şi maiorul Pavlovici. Pe măsuţă se înghesuie două pahare groase şi o sticloanţă de Smirnoff, aflată la jumătatea unui dans de striptease. Cei doi pufăie din trabucuri cubaneze – pradă de război plimbându-şi fără jenă privirile pe mine, de parcă aş fi noua menajeră.

Iau poziţia de drepţi şi dau raportul.

— Pe loc repaus! zice maiorul cu un glas mieunat, care nu se potriveşte deloc cu înfăţişarea lui fioroasă.

Colonelul Schroder se face că răsfoieşte câteva file dintr-un dosar, deşi cunoaşte întreaga mea biografie, de altfel, destul de scurtă: orfan, crescut într-o şcoală de copii, după care, preluat de armată şi încadrat într-un batalion secret de gardă al Conducătorului Iubit, doi ani de pregătire într-o tabără secretă din Munţii Făgăraş, trăgător în lovitura de stat de la Bucureşti (de partea cui, nici eu n-am aflat încă), transfug ilegal în Iugoslavia şi apoi în Franţa, încadrat printr-un anunţ la mica publicitate.

Schroder aruncă plictisit dosarul, ştergându-şi atent degetele cu un şerveţel, cu gesturi de biolog care tocmai a terminat de examinat rahatul unui crustaceu.

— Soldat Florin Zamfir! Pronunţă el rar, parcă neobişnuit cu un nume aşa de ciudat. Caporalul-şef Shepard ţi-a acordat nota maximă la pregătirea fizică şi la trageri. Totuşi, se pare că nu te-ai pus la punct pe deplin cu misterele războiului de gherilă. Soarbe din pahar, clătindu-şi amigdalele, după care plescăie cu încântare şi reia ceva mai vioi: Bineînţeles că asta se învaţă, ca să zic aşa, văzând şi făcând. Există însă şi un neajuns pentru acest tip de învăţătură: glonţul pregătit pentru tine. Orice soldat trebuie să ştie, de la bun început, că, atâta vreme cât slujeşte în armată, există un glonţ anume pregătit pentru el care, mai devreme sau mai târziu, îl va ajunge. Desigur, există şi situaţia fericită, când acest glonţ rămâne în încărcătorul inamicului. Se scarpină între picioare, de parcă ar vrea să-mi exemplifice locul în care poate rămâne glonţul, apoi mă întreabă pe neaşteptate: Ce părere ai de noii tăi camarazi?

Iau din nou poziţia de drepţi şi zic ca la carte:

— Sunt soldaţi curajoşi, alături de care mă simt mândru şi lupt.

— Pârţ! exclamă şi maiorul Pavlovici, belindu-şi buzele subţiri. Te-au îndoctrinat rău de tot comuniştii tăi. Omeneşte nu ştii să vorbeşti.

— Permiteţi să raportez! Îi consider camarazi de nădejde, într-o formaţiune de luptă, este foarte important ca fiecare să lupte pentru supravieţuirea celorlalţi şi abia apoi pentru propria-i viaţă. Este singurul criteriu după care mă conduc şi care acum îmi spune că sunt înconjurat chiar de asemenea oameni.

— Dar ei, zice Schroder, de cum mi-am reluat poziţia de repaus, ei ce părere au despre tine? Ţi-au comunicat-o?

Într-o fracţiune de secundă, îmi amintesc de bocancii pe care mi-i aruncase în cap Colosul, de şuturile în fund primite din partea lui Jack Nicholson, de instrucţia îngrozitoare la care mă supusese caporalul-şef, de banii pe care mi-i furase Figuerola, ca şi de „botezul” primit din partea lui Bahtiar, kurdul irakian.

— Sunt un pic neîncrezători, zic eu. Dar după prima luptă la care voi participa, se vor convinge de ceea ce pot cu adevărat.

Pavlovici rânjeşte cu toţi dinţii lui cariaţi. Nu face nici un efort să ascundă că ştie prea bine ce înseamnă „un pic neîncrezători”. Dar răspunsul meu îi place. Îşi întinde picioroangele, cu un oftat de uşurare, continuând să mă fixeze cu ochii lui porcini, mici şi răi.

— Nu-ţi ascund că nu-mi plac românii, guiţă el repezit. Dar aici, naţiile dispar. Suntem cu toţii slujitori sub un singur steag, cel al dolarului. Încălcarea de consemn se plăteşte cu moartea. Astea ţi le reamintesc că să ştii că, o vreme, o să stau cu ochii pe tine.

Se întoarce spre Schroder cu o privire întrebătoare. Colonelul dezbracă definitiv sticla. Îngână, fără să-şi arunce ochii spre mine:

— La noapte iei parte la o acţiune de comando. Instrucţiunile le primeşti de la caporalul-şef. Liber!

Salut. Fac un stânga-mprejur de kinogramă şi părăsesc cortul. Afară mă aşteaptă Gil, stând nerăbdător sub soarele torid al Angolei. Când mă vede, îşi înclină niţeluş capul, scărpinându-şi ceafa de taur, în timp ce-şi frământă nasul încolo şi-ncoace. Mai cumpăneşte câteva clipe, apoi se hotărăşte să-mi comunice ideea lui:

— De-acum, destul cu prostiile. Eşti unul de-ai noştri. Am vorbit cu animalele pe care le numeşti camarazi şi ei sunt de acord să bem un păhărel împreună. Nu vreau să-ţi impun nimic, dar cred că ai avea un atu, dacă tu ai fi cel care aduce borhotul.

Iau din nou poziţia de drepţi, gata să dau drumul la un mic raport, dar Gil mă opreşte cu un gest scurt, scuipând cu scârbă drept în ţeasta unei gângănii care traversează pe roşu.

— Am înţeles, eşti şcolit! Dar între noi nu folosim toate căcăţişurile astea regulamentare. Asta nu înseamnă ci nu trebuie să existe disciplină. Cu şefii e altceva. Ăştia nu s-ar duce nici la

latrină fără instrucţiuni de folosire a hârtiei. Aşadar, te aşteptăm!

Îmi rămăseseră destui bani din primul meu avans primit ca mercenar, deşi Figuerola îl diminuase simţitor. Nu la mare distanţă de tabăra plutonului nostru se află o alta, plină cu angolezii rebeli ai lui Savimbi, iar acolo contrabanda e la ea acasă. Banii mei trec în buzunarul mafiotului de serviciu, care îmi înmânează două cartoane de votcă rusească şi o cutie cu trabucuri. E o carte de vizită destul de prezentabili, cu care nu mă ruşinez să apar în faţa camarazilor mei din plutonul *Mercenarios.*

— Cu asta trebuia să începi din prima zi! Observi Frederick Sheldon, supranumit Colosul, căci la cei doi metri înălţime şi la cele peste o sută douăzeci de kilograme pare un Goliat modern.

Duce o sticlă direct la gură şi soarbe îndelung, în timp ce unicul său ochi se roteşte din ce în ce mai repede, de parcă ar fi rotiţa unui contor. Când laşi recipientul jos, sloboade o râgâitură care pune în stare de alarmă plutonul vecin. Pentru noi însă e o manifestare obişnuită a uriaşului care, oricum, întrece cu mult comportamentul întregului regn animalier.

— Şi te ţii aproape de mine şi şă ai în permanenţi asupra ta bidonaşul cu votcă, mi se adresează el sfătos, luând atitudinea unui bătrân comandant de oşti rânit în lupte. În felul acesta, vei fi ferit de primejdii, iar cei dragi vor fi siliţi să-ţi mai amâne parastasul.

— Gura! face Jack, al cărui vocabular e ceva mai bogat decât cel al unui elev de primară. Dacă ai iar accese de grandoare, continuă el, făcând o excepţie de la caracterizare, du-te la privată.

— Grandoare?! îşi rupe limba Colosul. Ce, Dumnezeu, mai e şi aia grandoare? Ce rahat de cuvânt foloseşti? Ar trebui să-mi explici, Jack, nu-mi pot petrece restul vieţii buchisind în bibliotecă, doar pentru că tu nu ai învăţat să vorbeşti ca oamenii! Babacu’ meu, atunci când nu înţelegea vreun cuvânt pe care i-l adresăm, mă croia cu cureaua până când era sigur că l-am uitat definitiv. Bunăoară, când mă auzea pronunţând „excrement”, îmi înfigea un şut în fiind, după care mă învăţa: „Eh, acum poţi fi sigur că excrementul tău a ajuns căcat, aşa că poţi renunţa la cuvânt.” Tot aşa, spunând eu odată ceva legat de „expectorat”, mi-a borât drept pe cămaşă, cu care s-a şi şters la gură, sfătuindu-mă să nu-l mai îngreţoşez altă dată. Cel mai rău însă l-

am iritat când am fost împreună cu o doctoriţă, căreia i-am spus că mi-e frică să-mi facă injecţie în popou. „Ce naiba vrei să spui cu «popou»?” a urlat babacu’ de m-au trecut toate sudorile. „Ce popou? Ăsta e cur! Aşa îi spune din moşi-strămoşi şi aşa va rămâne pentru încă o mie de generaţii!” Era atât de întărâtat, încât şi-a dat jos pantalonii şi şi-a expus fundul lui cât o desagă de neam prost, făcând-o pe doctoriţă să leşine. „Poţi numi ăsta popou?” a întrebat-o el, de cum femeia şi-a revenit în simţiri. Vezi bine însă că tipa n-o ducea prea bine cu nervii, căci a leşinat din nou, ceea ce l-a scos cu adevărat din fire pe bătrân. S-a repezit prin toate cabinetele, cu nădragii în vine, expunându-şi dosul şi răcnind întrebarea lui neroadă, până când a fost luat de gardieni şi dus la poliţie. Acolo a primit atâtea bastoane peste buci, că până şi poliţaii au trebuit să recunoască faptul că obiectul respectiv nu putea fi numit, cu nici un chip, „popou”.

— Tu vorbit cât zece muieri! sonorizează Bahtiar, mai puţin obişnuit cu meniul în engleză. Dar luptat că zece bărbaţi!

Colosul îşi trece limboiul violet peste buzele bătucite, privindu-l cu neîncredere. A trecut cam multişor de când nu a mai primit o laudă, dar cum e foarte sensibil atunci când i se amintesc meritele, nu vrea să accepte că e luat în zeflemea.

— Să ştii că aşa e, arăboiule! Spune el, dând cep la o nouă sticlă. Cred că te-ai convins şi tu de vitejia mea legendară.

— Vezi să nu-ţi ieşi din bocanci, claxonează Gil. Mai e puţin şi-ţi iei zborul.

— În felul ăsta mă voi putea scăpa drept în capul tău, îi transmite calm Colosul. Nu toţi sunt mameluci ca tine.

— Ce-aţi zice de o partidă de zaruri? propune Figuerola, unul dintre puţinii angolezi acceptaţi în plutonul nostru.

Colosul îl cercetează cu de-amănuntul, ca un profesor pe elevul său eminent, timp în care îşi vizitează nările în căutare de biluţe. Mestecă o vreme propunerea, după care ne face cunoscut rezultatul:

— Mi-e teamă că voi trişaţi. Din cunoştinţele mele, pe o rază de cel puţin o mie de kilometri nu pot fi găsite nişte zaruri care să nu fie măsluite.

— Uite unde era cinstitul! toarnă Jack pe nerăsuflate. Ptiu! Şi-n altă ordine de idei, mai spală-te şi tu! M-ai lăsat fără miros!

— Are vreo legătură cu partida de zaruri propusă de acest onest băştinaş? se fuduleşte Colosul. Apa e cel mai mare duşman

al omului. Ţi-o poate spune orice naufragiat sau scăpat de la înec.

Tăcut, Figuerola scoate cinci zaruri, pe care le freacă grijuliu cu batista lui dantelată, amintire dintr-un bordel din Freetown, privindu-le pe rând în lumină, aidoma unui şlefuitor olandez de diamante. Vederea babaroaselor înviorează dintr-o dată atmosfera. Se fac câteva aprecieri, nu tocmai măgulitoare, la adresa sintagmei „băştinaş onest”, la care Figuerola răspunde cu câteva blesteme în limba maternă. Cu toate acestea, se scarmănă cu toţii prin buzunare, dând la iveală bumăştile. Fiecare are însă pretenţia să testeze zarurile. Colosul le încearcă chiar în dinţi, fiind gata să se înece cu unul dintre ele şi să-l înghită. E salvat de proprietar, care-l atinge pe neaşteptate la lingurică. Uriaşul scoate limba de un cot, de pe care Figuerola se grăbeşte să dezlipească bucăţica de os. Pumnul Colosului e evitat în ultima secundă. Angolezul e un maestru al eschivelor, dar şi al loviturilor golăneşti. Îşi repede bocancul spre burta uriaşului, dar calculează greşit distanţa şi rămâne crăcănat. E prea destul pentru Colos, care-i repede mâna între picioare şi strânge, până când angolezul se face mai roşu decât fundul unui gibon.

— Vom juca cu boaşele tale, în loc de zaruri! propune Colosul. Sau sunt şi astea măsluite?

— Încearcă-le între dinţi! îl îndeamnă Gil, căutând să-i despartă pe împricinaţi.

— Odată tot ţi-o trag! piuie Figuerola, când scapă din cleşte.

— Nici în visele tale frumoase! îl anunţă Colosul. Stai la distanţă, dacă vrei să ai urmaşi!

— La noapte luptat! Păstrat energie pentru noapte! Intervine ca musca-n lapte Bahtiar.

— Tu pupat! se oţărăşte Colosul. Tu văzut de treaba ta, nu băgat nas în afacerile albilor! adaugă el, omiţând pe moment culoarea lui Figuerola.

Ca mai întotdeauna, conflictul e uitat repede. Jocul de zaruri reprezintă o tentaţie mult mai mare. O vreme, fac pe chibiţul, căci nu mai am nici un ban, dar, la propunerea lui Gil, mi se permite să mizez pe paralele care vor veni peste o săptămână.

— Şi dacă moare până atunci? sare neliniştit Colosul. Cine plăteşte în locul lui?

— Gura! face Jack. Plătesc eu.

Oferta lui Jack m-a cam luat prin surprindere, deşi nu ar trebui s-o interpretez ca pe un eventual sprijin camaraderesc. Pe de altă parte, e de dorit să pierd o anumită sumă pe datorie, căci, în acest fel, Colosul va veghea asupra mea, chiar mai acătării decât asupra lui.

Ca un făcut, norocul se ţine scai de mine. Îmi recuperez nu numai banii daţi pe băutură, dar chiar şi pe cei furaţi de Figuerola. Asta, fireşte, nu mă face cu nimic mai iubit.

— Cine are baftă la zaruri are ghinion în luptă! încearcă Colosul să mă tragă spre calendarul cu superstiţii.

— Asta e tehnică, nu noroc! scuip eu preventiv.

— Prinseşi glas? se strâmbă Colosul, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Stai să te văd la prima confruntare. Să-ţi iei cu tine şi o pereche de izmene, să ai de schimb. Am mai cunoscut eu viteji ca tine şi după o lună au dispărut în lumea largă şi s-au angajat funcţionari, încheie el, accentuând cu dispreţ ultimul cuvânt.

— Ba s-au făcut dresori de animale, hohoteşte Gil. Şi-au zis că, dacă un monstru ca tine poate trage cu puşca, de ce n-ar învăţa şi maimuţele să facă la fel.

— Ba s-au făcut caporali-şefi, după ce au văzut că poţi câştiga tresele oricât de tâmpit ai fi! nu rămâne Colosul dator.

De altfel, prinde o mână de aur, care-l face şi mai voios. Ne goleşte de bani, ceea ce stârneşte interesul tuturor participanţilor la joc. Mişcările uriaşului sunt studiate pe îndelete, pentru a descoperi orice urmă de înşelătorie, iar zarurile iau din nou drumul microscopului. Colosul se făleşte de nu mai poate, trecându-ne pe toţi prin toată zoologia pe care a apucat s-o înveţe în şcoala de corecţie şi din limbajul comandanţilor.

În curând însă, începe iar să piardă. Ar vrea să se retragă, căci are încă un câştig bunicel, dar pumnalul pe care Bahtiar şi-l pune, ca din întâmplare, la îndemână, îi schimbă intenţiile. Primeşte un ajutor nesperat chiar din partea maiorului Pavlovici. Nici nu l-am auzit când a intrat în cort, în schimb, vocea lui molatică ne toarnă în urechi plumb topit.

— Nu-mi amintesc să vă fi comandat program de voie!

— Şi bătrânul meu avea probleme cu memoria! rage Colosul, căutând cu tot dinadinsul să fie scos „oficial” din joc. De multe ori, se trezea cu pendulul afară din pantaloni şi se întreba: „Oare trebuia să urinez, să regulez sau să-mi schimb chiloţii?” Cum

ultima variantă nu putea fi valabilă, întrucât avea numai o pereche, mai rămâneau celelalte două…

— Soldat Frederick Sheldon! îl întrerupe maiorul, ducându-şi instinctiv mâna spre tocul în care se odihneşte bătrânul său Mauser. Amintirile tale de familie te privesc pe tine personal. Indisciplina însă mă priveşte pe mine. Marş pe terenul de instrucţie: două sute de flotări şi alergare de treizeci de minute cu echipamentul complet şi cu masca de gaze pe figură! Executarea!

Colosul îşi atinsese ţinta. În altă împrejurare, ar fi stat să se tocmească, dar acum iese ca din puşcă, de-ai fi zis că tocmai fusese trimis într-o inspecţie de specialitate la un bordel pentru ofiţeri.

— Banii noştri! mugeşte Jack. A plecat cu banii noştri!

— Caporal-şef Shepard! urlă Pavlovici, pierzându-şi calmul său proverbial. Prezentarea la mine!

— La ordin, domnule maior!

— Am ordonat program de recuperare! Pentru la noapte e nevoie de întreaga capacitate de luptă a plutonului! Nu mergeţi la cules de muşeţel sau fructe de pădure.

— Tocmai voiam să comand stingerea, domnule maior!

Evident, atât prezenţa băuturii, cât şi cea a zarurilor contrazic total intenţiile exprimate de Gil. De altfel, maiorul pufneşte pe nas, aidoma unui cal care nu-şi găseşte batista şi, pe neaşteptate, trage un şut într-o sticlă de votcă, care-şi ia zborul afară din cort, mai ceva ca un proiectil de 105 mm.

Grohăiturile de satisfacţie ale Colosului ne anunţă că a fost „lovit” în plin. Timp de câteva minute bune, Pavlovici nu se mai opreşte din înjurat. O face pe sârbeşte, ceea ce ne dă dreptul să nu ne considerăm vizaţi, având în vedere că nici unul dintre noi nu cunoaşte limba. Totuşi, rămânem în poziţie de drepţi, cu ochii ţintă la maiorul care, într-un târziu, se întoarce ţanţoş şi părăseşte cortul, nu înainte de a ne descrie pedepsele care ne aşteaptă, o dată întorşi din misiune.

Nu mai e nevoie ca Gil să ordone. În secunda următoare, suntem în scutece.

Nu adorm imediat, dar nu pentru că aş încerca vreo emoţie pentru misiunea de la noapte, prima în calitate de mercenar. Acolo, în unitatea secretă din Făgăraş, a fost primul lucru pe care l-am învăţat: Îndepărtarea totală a sentimentelor, sau, mai bine-

zis, distrugerea afectivităţii şi a întregului balast care ţinea de ea. Într-adevăr, fără sânge rece nu poţi deveni niciodată un adevărat soldat, iar glonţul pregătit pentru tine, de care vorbise şi colonelul Schroder, e mai aproape ca oricând. La prima sa vizită, generalul-comandant, singurul cadru de conducere al armatei care cunoştea existenţa noastră, ne-a aliniat şi a prins să ne pălmuiască şi să ne scuipe în faţă, în vreme ce noi stăteam drepţi şi strigăm: „La ordinul dumneavoastră, domnule general-comandant!” Tratamentul se repeta ori de câte ori venea în inspecţie. De fiecare dată, ne cârpea zdravăn, deşi n-ai fi zis că are atâta putere în trupul lui ciolănos şi subţiratic.

Nu ne-au spălat creierul, dar asta nu pentru că ar fi fost uman, ci pentru că nu mai era nevoie. Toţi cei care formam batalionul de gardă al Conducătorului Iubit proveneam din case de copii orfani, unde îndoctrinarea noastră începuse încă din fragedă pruncie. Mai târziu, am aflat că se copiase identic modelul musulman de educaţie pentru luptătorii Hezbollah.

O dată pe săptămână, cele două companii care formau batalionul nostru erau duse pe terenul de instrucţie şi asmuţite una împotriva celeilalte. Ne băteam cu pumnii goi, dar poţi fi sigur, cititorule, că se poate muri şi aşa şi încă destul de repede. Mai ales că eram absolvenţi ai unui curs de *tae-kwon-do,* predat de un maestru coreean. Era însă, în opinia comandanţilor noştri, un soi de selecţie naturală. Întotdeauna, după ce se dădea semnalul de încetare a luptei, învingătorii deveneau pentru o zi servitorii celor învinşi: le făceau bocancii, le curăţau uniformele, le plăteau băutura – în general, erau nevoiţi să le suporte toate hachiţele. Au existat, fireşte şi morţi. Aceştia aveau parte de o înmormântare sumară, în cimitirul aflat în apropierea gardului unităţii. Certificatul de deces era simplu: stop-cardiac. Dar, oricum, nu-l cerea nimeni.

Desigur, programul de dezumanizare la care eram supuşi se dovedea mult mai complex, mergând de la devorarea cărnii crude de şobolan la tortură fizică şi psihică, făcută însă cu o abilitate desăvârşită, pentru a nu ne ştirbi capacitatea de luptă, ci, dimpotrivă, pentru a o întări. Apoi, în timpul loviturii de stat de la Bucureşti, am fost împărţiţi în grupuri de câte trei şi dispuşi în punctele fierbinţi ale capitalei. Nu ni s-a cerut să tragem nici în militari, nici în civili, ci doar în cei care, ca şi noi, purtau salopete negre sau indigo. Atunci, am ucis primul om. Te asigur, cititorule,

că nu am simţit nimic deosebit, aşa cum se spune că ar fi. Doar pentru o secundă, când l-am privit prin lunetă şi am constatat că nu făcea parte din batalionul nostru, m-am întrebat de partea cui lupta şi care erau părţile integrate în luptă. Dar numai o secundă, una uitată de comandanţii noştri, pentru care nu eram simple maşini, ci, aparate ultraperfecţionate de ucis.

(Am citit, la multă vreme după aceea, despre aşa-zişii terorişti care trăgeau din orice poziţie. O prostie! În stradă erau scoşi numai recruţi, care participaseră numai la o singură şedinţă de tragere în poligon şi care se speriau şi de rateul unui automobil. Pe de altă parte, civili înarmaţi cu dinadinsul erau trimişi în diferite clădiri „pe urmele teroriştilor”, după care erau vânaţi ca fiind ei înşişi acei terorişti. Psihoză indusă a provocat cele mai aberante confuzii, toate alimentate de maşinăria de manipulat instalată în clădirea Televiziunii şi a Radioului. În tot acest timp, alţi recruţi primeau „noile uniforme de luptă”, salopete negre şi indigo, pe care au fost obligaţi să şi le tragă peste uniformele militare. Într-un buzunar anume croit al salopetei, se găseau legitimaţii false despre care, evident, recrutul nu ştia nimic. Au primit şi hrană rece, la pachet, dar hrană infestată cu LSD. Abia când şi-a dat seama că ar putea izbucni un război civil, generalul-comandant s-a speriat şi ne-a ordonat nouă, celor din batalionul secret de gardă, să ne regrupăm în unitate. Am ştiut atunci că urmează sfârşitul, după cum îmi spusese Mircea, prietenul meu din orfelinat şi, mai târziu, camaradul meu de arme, pe care-l întâlnisem întâmplător în catacombele Bucureştiului. Abia în războiul din Transnistria urma să aflu că Mircea fusese recrutat de KGB, dar, atunci, lucrul ăsta nu mai conta defel. Mai ales că-mi salvase viaţa).

După trei zile şi trei nopţi în care nu am închis un ochi, nici măcar pentru un minut, efectul Cazadestanului, un drog moştenit de la comandourile Oranienburg, din cel de-al doilea război mondial, s-a diminuat, până la a mă lăsa brusc în faţa unei oboseli de moarte. A fost momentul în care puteam fi ucis şi de un copil înarmat cu o praştie. Dar instrucţia militară la care fusesem supus şi-a arătat şi partea ei bună. Limitele rezistenţei umane depăşesc cu mult accepţia lor psihică. Încă o zi şi o noapte, am rămas în stare de veghe, până când am reuşit să trec în Iugoslavia.

Nu, cititorule, nu emoţia primei misiuni că mercenar îmi

îndepărta somnul, ci altceva – nu ştiu cum am putea-o numi poate, revolta minţii ţinută atât timp încătuşată şi forţată să raţioneze doar într-un singur mod. Orice om, fie el şi cel mai înrăit criminal, are clipe în care ar vrea să plângă: reacţia firească a cărnii, un plâns fiziologic. Pentru mine însă, această reacţie e însoţită permanent de o ciudată dorinţă, asemănătoare unui ordin de autoexterminare. Dintr-o dată, fără nici un motiv aparent, sunt din nou copilul de cinci ani, cules de pe străzi şi faţă de care nu putea exista nici milă, nici vreun alt sentiment uman. Sunt din nou „obiectul mişcător” care trebuie să devină folositor şi „de folosit”. De parcă, de atunci, viaţa mea s-ar fi oprit ca un ceas stricat, pe care, după mulţi ani, un ceasornicar împătimit l-a descoperit şi l-a făcut iar să funcţioneze. Un ceas care-şi pierduse însă noţiunea timpului, adică exact scopul pentru care El îl crease.

Să nu înţelegi, cititorule, că-mi plâng de milă! Nu! Nici măcar nu sunt gândurile *mele*. Nimic nu mai este al *meu.* Nici eu. Nu! E secunda aceea despre care ţi-am vorbit, momentul de vulnerabilitate în care carnea încearcă să se revolte. Dar, dacă trebuie să mulţumesc pentru ceva instructorilor mei, din orfelinat şi până acum, atunci trebuie s-o fac pentru un singur lucru, acela că m-au învăţat să nu dau doi bani pe viaţă. Nici pe a mea, nici pe a altora. O viaţă nu preţuieşte nici măcar un gram de aur, căci, în timp ce viaţa se poate reproduce la nesfârşit, aurul este limitat.

Îl aud pe Colos, revenind după executarea pedepsei, deloc întărâtat, aş spune, chiar vesel. Îl aud cum linge ultimele picături din sticle, fluierând un cântecel. Un bocanc bine ţintit îi închide gura. Dar Colosul râde. Moşmondeşte o vreme, după care hotărăşte să-şi mute patul afară din cort. Până şi ţânţarii şi muştele refuză să se apropie de el.

După nici zece minute, suntem cu toţii în picioare. În cort e un miros atât de înfiorător, încât a devenit de-a dreptul material.

La lumina unei lanterne, descoperim şi sursă: Colosul se răhăţise boiereşte, drept între paturi.

Când se dă deşteptarea, e o noapte fără lună. Gil îmi face din nou cunoştinţă cu duhoarea greţoasă a gurii sale. Ne îmbrăcăm pe tăcute, controlându-ne echipamentul şi asigurându-ne muniţia. Misiunea face parte din categoria „comandourilor sinucigaşe”, căci şansele de scăpare sunt mai mici decât

posibilitatea de a fi capturaţi sau ucişi, dar, la banii pe care-i primim, aceste şanse ni se par enorme.

Vom pătrunde într-o staţie de exploatare a diamantelor, deţinută de comunişti, pentru a o distruge în totalitate. Trebuie să ştii, cititorule, că războiul din Angola este, în primul rând, un război al diamantelor. Cine deţine controlul asupra zăcămintelor, îşi poate forma o armată modernă, dotată cu cele mai avansate mijloace de luptă. La rândul lor, pentru comercianţii de arme, Savimbi, conducătorul rebelilor angolezi, este o adevărată mană cerească. Uriaşe avioane cargo ruseşti, de tip IL-76, fac câte douăzeci şi două de livrări pe noapte la Andulo, cartierul general al rebelilor. Cea mai mare parte a armamentului provine din Bulgaria, devenită placa turnantă a traficului cu arme.

În acelaşi fel îşi plătesc şi comuniştii înzestrarea armatei şi zecile de mii de „voluntari” cubanezi care luptă alături de ei. Iată de ce, a le distruge unul dintre cele mai importante puncte de colectare şi prelucrare a diamantelor reprezintă o lovitură indirectă dată trupelor guvernamentale.

Salusta, obiectivul comandoului nostru, este una dintre cele mai modeme exploatări de diamante de pe conţi lent. Aici, zeci de excavatoare scormonesc pământul, pe care-l aruncă în imense dispozitive de triere, unde apa, vibraţiile electrice şi razele X separă diamantele. Într-o ţară devastată de război, Salusta este o insulă de confort şi de modernitate. Televiziunea cu circuit închis şi comunicaţiile directe cu o unitate de alarmare, ca şi faptul că nimeni nu poate intra sau ieşi din perimetru, pe altă cale decât cea a aerului, o fac aparent inexpugnabilă. Angajaţii sunt ţinuţi închişi câte o lună şi supravegheaţi permanent de gărzi speciale, antrenate în Israel.

Dar în faţa inteligentei şi experienţei maiorului Pavlovici, toate acestea capătă alte dimensiuni. Nu degeaba maiorului i sau oferit cele mai grase slujbe în armate din care şi-ar dori să facă parte orice ofiţer.

Cu o zi înainte, tocmai fusese efectuat schimbul lunar de lucrători. Daci la plecare, aceştia sunt controlaţi cu raze Roentgen, căci, ce contează o iradiere în plus... la sosire, controlul e mai puţin scrupulos. Asta nu înseamnă că poţi intra cu orice, dar nişte fiole de Botulinum, o bacterie care provoacă asfixierea prin paralizie a sistemului pulmonar şi câteva de Aflatoxină, care produce „explozia” ficatului, fiole antrenate de

un focos exploziv, pot fi disimulate în fundul dublu al unei valize metalice. La momentul potrivit, calculat în cazul nostru la ora patru dimineaţa, focosul declanşează minuscula explozie câte sparge fiolele, iar gazele se împrăştie cu repeziciune prin găurelele practicate în valiză. Cât despre purtătorul valizei, acesta este un lucrător recrutat şi plătit chiar în diamante, căci ce ar fi putut să-l tenteze mai mult pe un truditor la pietre preţioase, care însă nu ştie nimic despre existenţa gazelor. Din păcate pentru el, când va afla, va fi prea târziu.

Monitorizarea şi decodificarea comunicaţiilor dintre Salusta şi unitatea de alarmare revine americanilor care, de asemenea, în schimbul câtorva punguliţe cu diamante, acceptaseră să-şi „închirieze” un satelit pentru douăsprezece ore. Fără comandoul nostru însă, toate aceste pregătiri sofisticate n-ar fi valorat nici cât o ceapă degerată.

Însuşi maiorul Pavlovici ia parte la acţiune. Suntem zece cu toţii şi, de cum ne pierdem în şir indian, în jungla întunecată, orice gândire nocivă îmi dispare din minte. Devin un executant, fără identitate şi fără sentimente, o rotiţă dintr-o maşinărie lucrată în filigran.

Un vânt năprasnic, tras de Colos, atrage îndată apostrofarea maiorului, pe care-l intuiesc ca pe un boiler uitat în priză.

— Vită! icneşte el, cu o voce hârâita. Mai încearcă o chestie ca asta şi sfârşeşti spânzurat în primul copac. Trebuie să trecem printr-un întreg dispozitiv de luptă al comuniştilor, nu printr-un parc de distracţii!

— Trebuie pedepsit bucătarul, nu eu! se dezvinovăţeşte Colosul depărtându-se precaut de maior. Am un stomac foarte pretenţios, pur şi simplu nu se poate obişnui cu mâncărurile barbarilor ăstora.

— O să ţi-l scot pe nas! promite maiorul, oprindu-se o clipă pentru a-şi consulta harta digitală.

— Nu înţeleg ce caută ofiţerii într-o acţiune soldăţească! mi se confesează în şoaptă Colosul. Tot aşa, într-una dintre vizitele noastre la un bordel, în care n-ar fi acceptat să intre nici un urangutan cu boaşele fierte, ne-am trezit cu un soi de înalt funcţionar de stat. O căuta pe una Salomeea, care să-l croiască peste buci cu biciul şi să-l înţepe cu tridentul. Trebuie spus că, în bordelurile soldăţeşti, nu există sofisticăriile perverşilor ăstora cu gulere albe. Acolo, trupetele vine, îşi dă nădragii jos şi i-o trage

respectivei în conformitate cu regulamentele militare. Toată lumea e mulţumită şi lucrurile se desfăşoară pe un făgaş normal. În cele din urmă, l-am burduşit chiar noi pe funcţionarul în cauză, care, pasămite, greşise strada, până când a terminat pe el de trei ori la rând, fără să-şi mai scoată pantalonii cu dungă.

— Gura! se aude din spate vocea lui Jack.

Colosul îşi întoarce doar pe jumătate capul, măsurându-l în treacăt, după care catadicseşte să-i transmită:

— Lasă grandoarea!

Îmi face şmechereşte cu ochiul, în timp ce moşmondeşte după bidonaşul cu votcă.

Reuşim să ne strecurăm prin lanţul de santinele şi dispozitivul de pază al comuniştilor, fără să fim detectaţi. Luăm cap-compas Cuito, în apropierea căruia se află Salusta, de astă dată ceva mai destinşi, căci drumul e mult mai liber. Suntem, totuşi, într-o cursă permanentă contra-cronometru. Orice întârziere, cât de mică, poate însemna eşecul misiunii. Către ora trei dimineaţa, ajungem în preajma oraşului. Maiorul schimbă automat direcţia şi ne înfundăm din nou în hăţişurile junglei, până când dăm de un luminiş în care se află câteva colibe de pământ. În spatele lor, la mică distanţă, se găseşte o construcţie de lemn, asemănătoare unui hambar. S-ar putea spune că am ajuns într-unui dintre satele cu „cătune mişcătoare” ale refugiaţilor care caută să scape din tăvălugul războiului. Asta şi vrea să fie, doar că e cuibul unor contrabandişti. În timp de război, le poţi îmbogăţi tot atât de repede, pe cât de repede poţi muri, iar când vine vorba despre ceea ce ai putea cumpăra, atunci nu mai există limită, de la un ac la un tanc. Chiar şi un elicopter MI-18, rusesc – care ne aşteaptă, de altfel, vopsit cu însemnele unităţii de alarmare, în construcţia de lemn. Tot acolo găsim şi uniformele celor care asigură pază permanentă.

Deodată, suntem înconjuraţi de cinci negri care-şi ţin puşcoacele îndreptate spre noi. De posturile de pază ale unei armate mai poţi trece, dar nu şi de cele ale bandiţilor, care sunt de zece ori mai vigilenţi. Nu se întâmplă însă nimic neplăcut. Ne aşteptau. Suntem conduşi spre „cătun”, iar maiorul dispare într-una dintre colibe. Cei cinci continuă să ne ţintească cu armele, aruncându-ne priviri ameninţătoare. Nu şi-au găsit însă materialul necesar.

— Ce-ar fi să luaţi o pauză? le propune Colosul, dispus

întotdeauna să întocmească un program pentru alţii. Jucăriile voastre s-ar putea descărca fără voie, la cât vă e de frică. Putem vorbi şi în alţi termeni, continuă el, scoţând o sticlă de *embebeda.*

Dar contrabandiştii nu-l iau în seamă; în schimb, dintr-o parte, se apropie un bărbos jegos, cu un maiou mai găurit decât un năvod, care exclamă dispreţuitor:

— *Embebeda?* Asta beau curcile. Scoate, la rândul său, o sticlă de votcă rusească, pe care i-o întinde Colosului, grohăind: Ne confunzi! Nu suntem amărâţii de comunişti.

Când e vorba să primească ceva pe de-a moaca, Colosul îşi aminteşte subit de bunele maniere.

— Nici flocii unui cimpanzeu nu pot fi mai ondulaţi decât barba ta! răcneşte el, grăbindu-se să tragă un gât.

În loc să se supere, bărbosul râde mulţumit. Aflăm că e o cunoştinţă mai veche de-a Colosului, cu care a dus la bun-sfârşit mai multe afaceri. Atitudinea deschisă a camaradului lor îi face pe păzitorii noştri să renunţe la poziţia lor gravă. Pe scurt, se trece la schimb de băutură şi ţigări.

— Căpcăun afurisit! îl gratulează bărbosul pe Colos. Eram tot atât de sigur că ai mierlit-o, pe cât de sigur sunt că mă cheamă Daniel.

– Slabă speranţă! îi replică Colosul, întinzându-mi sticla. Eu voi fi acela care-ţi va face parastasul. M-am şi gândit cum o să fie Slujba: „Primeşte, Scaraoţchi, oasele supusului tău şi fierbe-le într-un cazan cu smoală şi bitum, apoi fă din ele un clei cu care să lipeşti păsăricile tuturor drăcoaicelor tale, pentru ca astfel să nu se mai nască monştri asemenea celui plecat la tine.”

Pe Daniel îl amuză felul în care sună prohodul. O slujbă, indiferent cum s-ar ţine, e o favoare pentru un tâlhar ca el, care va sfârşi mai degrabă într-un şanţ sau pe fundul unei bălţi împuţite, decât într-un cimitir.

— Apropo de păsărici! exclamă el, cu o voce libidinoasă. Ai avea vreme şi stare sufletească de vreuna?

— Stare sufletească? se nedumereşte Colosul. Ce trăsnaie mai e şi asta? Dacă se referă la pendulul meu, garantez pentru el.

Bărbosul mai rade o porţie de râs şi-l trage pe Colos către o colibă. În lumina palidă care se strecoară de afară, Colosul poate admira o cubaneză îmbrăcată într-o rochie zdrenţuită, care e mai beată decât un popă în luna septembrie. Ochiul Colosului prinde

iar să se rotească, în vreme ce mâinile desfăşoară un control preliminar.

— Maică Precistă! murmură el. Are o fofoloancă mare cât gura unui aruncător de grenade antitanc.

Şi dacă nici Colosul nu se pricepe la arme, atunci cine?

— Stop! face Daniel; dându-i un ghiont. Nu eşti frate-meu să ţi-o dau pe gratis.

— Am putea fi veri sau rude îndepărtate, încearcă şi Colosul. Niciodată nu poţi cunoaşte în amănunt aventurile părinţilor.

— Nici lui Papa de la Roma nu i-aş da-o pe daiboj.

— Nu e bolnavă? se interesează uriaşul, deşi e ultimul lucru care ar putea prezenta vreo importanţă pentru el, însă vrea să mai scadă preţul.

— E mai curată decât votca! minte cu neruşinare Daniel, care, în treacăt fie spus, abia ieşise dintr-un tratament-şoc cu penicilină.

— Ai buletinul de analize la tine? Mai întreabă Colosul, în căutare de defecte.

Aici însă a făcut o greşeală. A uitat că are de-a face cu un om care, în schimbul banilor, îţi poate oferi orice. De aceea, rămâne interzis când Daniel îi întinde o foaie parfumată, cu ştampilă şi parafe.

— Ieri a fost la control? Firmă serioasă! Nu mi-aş permite să te înşel tocmai pe tine.

Întrucât cubaneza îl descheiase deja la prohab şi intrase în pâine, Colosul se grăbeşte să numere mangoţii. Dar, dacă „stare sufletească” avea din plin, timp, nu prea! Ordinul lătrat de chemare al maiorului îl face să uite de orice:

— Soldat Sheldon, miaună maiorul cu ochii pe prohabul rămas descheiat al Colosului, dacă eşti pândit de manifestări exhibiţioniste, ia-ţi un concediu, sau adresează-te direct Mauserului meu.

— Tocmai eram la budă! strigă Colosul. Conform regulamentului militar al trupelor de mercenari, ordinul superiorului se execută cu prioritate.

Pavlovici scuipă cu o scârbă profundă, apoi se întoarce spre mine.

— Soldat Zamfir, vei conduce un elicopter. În fişa ta scrie că ai pregătirea necesară. Fără fiţe şi fără să te dai mare. Îmi îndeplineşti exact indicaţiile şi să te ferească dracu’ să o faci pe

căpitanul de vas. Voi, ceilalţi, ascultaţi-mă cu atenţie.

Planul este detaliat la secundă. De respectarea lui depinde nu numai reuşita misiunii, ci şi supravieţuirea noastră. Elicopterul este scos din hambarul improvizat şi urcăm cu toţii. MI-18 ne primeşte cu ospitalitate, căci ar putea transporta un număr dublu de persoane. Maiorul îşi porneşte staţia de ascultare şi se pune pe aşteptat. Până la ora patru mai sunt doar câteva minute, care, ca mai întotdeauna când aştepţi încordat, se transformă în ore, zile…

În sfârşit, vine semnalul! Cei din Salusta alarmează unitatea de gardă asupra unui eveniment grav. Este neobişnuit ce se întâmplă în interiorul clădirilor! Oamenii cad că seceraţi, fără vreun motiv aparent! Cel mai sigur e că ar fi vorba de un gaz ucigător!

Conform informaţiilor noastre, patrulă de intervenţie este formată din trei elicoptere de transport. Din momentul alarmării, au nevoie de exact cincisprezece minute pentru a ajunge la Salusta. Trebuie să pătrundem în obiectiv cu maximum cinci minute înaintea lor, altfel am da de bănuit Mizăm mult şi pe panica stârnită, în care nimeni n-ar sta să se mai uite la ceas.

Pornesc motorul şi, când elicea a ajuns la turaţia maximă, ridic mastodontul de la pământ şi pun cap-compas Nord-Nord-Nord-Est. În scurt timp zăresc luminile de poziţie ale obiectivului, pe care mă grăbesc să-l survolez. Aştept din clipă în clipă să se declanşeze antiaeriana, dar răsuflu uşurat când constat că cei de jos cred că le-au sosit ajutoarele. Abia aşez elicopterul pe platforma de beton, în jurul căreia sunt dispuse clădirile de beton lungi, în formă de raze, că membrii comandoului se şi pregătesc să sară. Poartă cu toţii măşti de gaze NBC[1], iar în spate au recipiente cu gaz paralizant, deşi pe ele scrie cu litere groase TGA[2]. În ceea ce mă priveşte, rămân la manşă, menţinând motorul la turaţie.

Avem la dispoziţie mai puţin de cinci minute pentru a pune mâna pe aşezare. Împrăştiaţi în toate direcţiile, camarazii mei scot din luptă, fără să tragă vreun foc de armă, grosul dispozitivului de apărare. Totuşi, câteva schimburi de focuri se înregistrează într-una dintre clădiri, iar în alte două se

---

[1] Tip de mască de gaze pentru apărare nuclearo-biologico-chimică (n. trad.).

[2] Antidot pentru gaze toxice (n. trad.).

declanşează mici incendii. O parte din comandou plasează minele şi explozibilul care vă arunca totul în aer, în timp ce restul a trecut la antiaeriană. La ţanc, căci deasupra noastră îşi fac apariţia adevăratele elicoptere ale unităţii de alarmare. Sunt doborâte unul câte unul, cu rachete sol-aer, înainte că piloţii să-şi dea seama ce se petrece.

De-acum, lupta cu timpul devine şi mai acerbă, fiindcă, mai mult ca sigur, au fost alarmate toate unităţile din zonă. Când revine la elicopter, Pavlovici constată că lipsesc doi soldaţi. Nu aşteptăm decât treizeci de secunde, după care ordonă decolarea. Dacă nu sunt morţi, cei doi vor muri, cu siguranţă, în următoarele minute, căci acolo, jos, Salusta va avea soarta Gomorei şi Sodomei!

Am luat un plafon de zbor mai înalt decât permite MI-18, dar mă bazez pe faptul că nu e încărcat la maxim. În condiţii normale, manevra ar fi reuşit. Se pare însă că isteţii de contrabandişti făcuseră rost de un elicopter hărtănit bine, întrucât motorul dă brusc semne de oboseală, iar uriaşa pasăre tinde să ia o mişcare de rotaţie în jurul propriei sale axe. Am fost însă instruit pentru orice eveniment. Micşorez deci turaţia şi-i imprim o mişcare de rotaţie inversă. În acelaşi timp, cobor vertiginos, încercând să contracarez forţa centrifugă. Aterizarea nu e dintre cele mai bune şi nici teritoriul nu este acela dorit. În schimb, suntem vii cu toţii, încă.

— Pun eu mâna pe el! urlă Pavlovici, cu gândul la contrabandistul care-l păcălise.

— Mai mult ca sigur că şi curva aia mustea de boli! i se alătură Colosul, ale cărui asociaţii, deşi logice, sunt pur şi simplu delirante.

Cu ajutorul hărţii digitale, maiorul determină poziţia şi direcţia de marş. Ne aflăm chiar în mijlocul celor cinci unităţi mari ale inamicului, pe care acesta şi le-a dispus potrivit vechii tactici de gherilă a lui Che Guevara.

Un bubuit năprasnic ne dă de ştire că Salusta nu mai este decât o amintire. Asta ne mai ridică moralul, mai ales că zorile vor apărea dintr-un moment într-altul, ceea ce, evident, nu este deloc în avantajul nostru.

Nu apucăm să facem mai mult de jumătate de kilometru, când, simultan, din faţă şi din dreapta se declanşează un foc ucigător. Uniformele unităţii de gardă, în care mai suntem încă

îmbrăcaţi, nu mai pot păcăli, se pare, pe nimeni. Am fost descoperiţi şi deconspiraţi într-un timp record. Un glonţ îi zboară chipiul lui Jack, lăsându-i prin păr o urmă sângerie. Figuerola e atins la braţul stâng. Începem să ne târâm cu disperare spre liziera pădurii, dincolo de care salvarea devine mai credibilă.

Ajutat de Gil, îmi fixez mitraliera direct pe pământ şi prind să trag rafalele scurte pe direcţiile dinspre care suntem atacaţi. Sub acoperirea mea, ceilalţi reuşesc să ajungă la primii copaci, din spatele cărora declanşează, la rândul lor, canonada, dându-mi prilejul să mă repliez alături de ei. Dar, evident, nu se pune problema să înfruntăm trupele guvernamentale din zonă, care ne depăşesc numeric de câteva zeci sau sute de ori, drept care o şi întindem prin junglă, nemaiţinând cont de rădăcinile ieşite în afară, de crengile care se lasă până la pământ şi de lianele ce ne împiedică înaintarea. În spatele nostru, comuniştii parcă au înnebunit. Trag cu tot armamentul din dotare, deşi nu ne văd, în speranţa că ne-ar putea nimeri.

Până la râul Cuango mai e un drum lung, iar în faţa noastră se află dispozitive puse, de astă dată, în stare de alarmă.

— Trebuie să ne împrăştiem! ordonă maiorul printre gâfâituri, oprindu-se în faţa unui cocotier uriaş. Vom forma patru grupe de câte doi. Folosiţi-vă busolele şi, dacă păstraţi un azimut corect, este imposibil să nu ajungeţi.

— Azimutul ăsta ne fereşte şi de gloanţe? vrea să afle Colosul.

Dar nimeni nu are timp de tâmpeniile lui. Cad în cuplu cu Marcolino, un angolez get-beget, născut şi crescut în zona aceasta din centrul ţării. Pavlovici a hotărât astfel, gândindu-se că, fiind la prima înfruntare reală în junglă, am încă nevoie de un ghid. Toate bune, doar că Marcolino are o mică problemă: a paralizat de frică! Ochii i-au ieşit din orbite. Aşa se întâmplă îndeobşte cu negrii ăştia! Sunt sălbatici şi cruzi, dar destul de slabi luptători. Fără trupele cubaneze şi fără logistica asigurată de cehi şi de ruşi, i-am fi întors de mult cu fundul în sus, iar Savimbi şi-ar fi instalat cartierul general la Luanda, nu la Andulo, ca acum. Dar, dacă sălbăticia şi cruzimea se datorează, probabil, unei nu prea îndepărtate descendenţe din comună primitivă, acelaşi lucru se întâmplă şi cu frica. O frică atavică, animalică, pur şi simplu, de care e cuprins acum Marcolino. Mi-a fost dat drept ajutor, dar cel care trebuie să-l ajute sunt eu.

Angolezul s-a pitulat la pământ, tremurând zdravăn din tot

corpul. La starea lui de şoc remediul este unul singur. Mă reped la el şi-i turtesc mutră şi aşa pocită, cu patul AKM-ului. Efectul e instantaneu. Cu ochii înfundaţi în orbite, Marcolino trage aer pe nări ca un ghepard în căutarea budei şi o ia din loc cu o viteză aşa de mare, încât abia reuşesc să mă ţin după el.

Păcăniturile armelor rămân undeva, în urmă. Jungla devine tot mai deasă. Mă opresc câteva secunde pentru a-mi controla busola, apoi răcnesc către angolezul care luase deja distanţă:

— Mergi în direcţie greşită, idiotule! Ia-o la stânga!

Dar Marcolino are un ardei iute sub coadă şi morcovi în urechi. Zadarnic încerc să-l prind din urmă şi să-l aduc pe drumul cel bun. Când să intru într-un luminiş, cad, împiedicându-mă de o rădăcină şi rămân întins pe jos, şoptind cu o voce hodorogită:

— Opreşte-te! Direcţia e greşită!

Ciudat! De parcă m-ar fi auzit, Marcolino se opreşte brusc şi întoarce capul. În acelaşi moment, în faţa lui răsar doi soldaţi negri, care-i înfig ţevile Kalaşnikovurilor în burtă. Îmi ajunge până la urechi zgomotul rahatului căruia Marcolino îi dă drumul instantaneu în pantaloni. Vrea să spună ceva, dar este doborât la pământ şi cei doi soldaţi prind să-l joace în picioare. Îmi urmez puşca mea de asalt, dar nu apuc să trag şi bine fac, căci în spatele copacilor mai apar câţiva soldaţi care perie întreaga zonă prin cătarea armelor.

Simt un gol în stomac şi, o clipă, mă gândesc că sunt pierdut, în secunda următoare, îndepărtez orice gând negativ, punându-mi creierul la contribuţie. Mă retrag târâş, fără să mă mai întorc, asemenea racului, ascunzându-mă între nişte arbuşti. Un şarpe negru îşi arată făţiş nemulţumirea că mă are coleg de apartament, dar nu se grăbeşte să mă atace. Dispare în direcţia Primăriei, unde are de gând să mă reclame.

Între timp, Marcolino se umpluse tot de sânge. Puteai să juri că e un şef de trib tatuat pentru luptă. Soldaţii îi urlă în urechi, îndemnându-l să vorbească, dar angolezul meu e din nou paralizat de spaimă. Îngăimă ceva, încercând să dea din mâinile schilodite, căci îi răsuciseră antebraţele, rupându-i-le din încheieturi. Soldaţii nu sunt însă mulţumiţi de performanţele lui Marcolino. Unul dintre ei scoate un cuţit cu lama lată, cu care, din două mişcări rapide, îi taie urechile. Are o mână de chirurg, căci le decupează perfect egal. Un nou val de sânge îl acoperă pe Marcolino care, dacă n-ar fi fost susţinut, ar fi căzut cu

siguranţă la pământ. Nici de leşinat n-are timp. Urlă ca din gură de şarpe, mai ales că „chirurgul” improvizat se apucase să-i despice şi nasul, ce-i drept, cam mare şi inestetic. Treptat, vocea prizonierului devine doar un tânguit, puterile îl părăsesc de tot. Tipul cu bisturiul îi dă lovitura de graţie, tăindu-i o halcă zdravănă din abdomen, pe care o aruncă apoi ca pe un trofeu câtorva maimuţe aflate în lojă.

În final, soldaţii urinează pe bietul Marcolino, râzând şi trecându-şi o sticlă burtoasă de la unul la altul. Îşi armează apoi Kalaşnikovurile şi trec la periatul pădurii. Mă fac una cu pământul, încetând până să şi respir, în speranţa că pot păcăli moartea. Trec atât de aproape de mine, că le-aş putea lustrui bocancii.

Abia după o jumătate de oră îndrăznesc să ridic capul şi să scrutez împrejurimile. Totul pare în regulă: În afară de chirăitul maimuţelor şi ţipetele păsărilor, nimic care să-mi atragă atenţia. Mă ridic şi o iau tiptil în direcţia indicată de busolă, atent la orice zgomot, la orice mişcare a frunzelor, cu toate simţurile la cota maximă. Nu iau în seamă miile de gâze care-mi năpădesc faţa şi mâinile. La fiecare câţiva metri parcurşi, mă opresc şi ascult cu atenţie. În felul acesta, am toate şansele să ajung în tabără mult după terminarea războiului, dar, până una alta, e singura cale de supravieţuire. Totuşi, străbătusem un drum destul de lung şi dificil, când noaptea acoperi dintr-o dată jungla, ca o sticlă de tuş lovită din greşeală de un desenator neatent. Câţiva melci şi o şopârliţă, care voise să scape doar confundându-se cu mediul, îmi ţin loc de cină. Pe fundul bidonaşului mai găsesc o urmă de votcă. Dar setea mă chinuieşte ca pe hoţii de cai. Colac peste pupăză, nimeresc în mijlocul unei familii de cimpanzei, iar cu ăştia nu e de glumit. Ştiu însă că mă vor lăsa în pace o vreme, până când se vor dumeri asupra intenţiilor mele, aşa că mă ghemuiesc pentru un pui de somn, programându-mi ceasornicul biologic să facă scandal peste vreo oră.

Când deschid ochii, exact în faţa mea se află un cimpanzeu de talie mijlocie, trimis, probabil, în cercetare. Mă priveşte cu ochi curioşi, scărpinându-şi cât se poate de omeneşte scăfârlia. Dacă ar putea să vorbească, mi-ar cere actele, dar aşa, se mulţumeşte cu o inspecţie antropologică. Îmi trag uşurel AKM-ul în faţă, deşi n-am intenţia să-l folosesc. De altfel, la vederea armei, cimpanzeul intră într-o criză şi mai profundă de uimire. Chiar

întinde o labă, dar mai mult ca o cerinţă, decât ca să apuce arma. Nu sunt de acord să i-o dau. Destul prăpăd fac oamenii.

Îi zic la revedere şi o iau la picior. Noaptea în junglă e ca şi cum ai străbate un tunel înfundat la ambele capete. Într-adevăr, jungla pare un mormânt uriaş, iar întunericul e asemenea unui perete de care aştepţi, dintr-un moment în altul, să te loveşti cu capul. Atunci însă când viaţa din tine urlă ca un animal înjunghiat şi un mormânt poate fi o autostradă.

Trece mult, foarte mult timp, până ce aud un susur îndepărtat de voci şi zăresc o sclipire la vreo sută de metri în faţă. După socotelile mele, ar cam fi trebuit să fi ajuns la ţintă, dar nici gând să-mi scot capul de la cutie, fără să-mi iau toate măsurile de precauţie.

Mă apropii târâş, centimetru cu centimetru şi prin minte nu-mi umblă altceva decât o sticlă cu apă rece. E tot ce vreau la ora asta şi simt în stare să plătesc cât mi se cere. Ajung destul de aproape ca să pot distinge vocile. Sticla de apă dispare subit, iar sângele îmi îngheaţă în vine. Se vorbeşte spaniola amestecată cu portugheză, ceea ce înseamnă că am în faţă o patrulă mixtă cubanezo-angoleză. N-aş putea spune cu exactitate ce fac tipii prin partea locului. Însă urmează să aflu, căci un soldat, urcat într-un copac, îşi dă drumul peste mine, imobilizându-mă. „S-a terminat”, e tot ce-mi mai trece prin minte!

Sunt pregătit să îndur supliciul la care fusese supus Marcolino, dar, în mod ciudat, cubanezii nu se reped să-mi scoată ochii. Mă înconjoară vreo zece inşi, îmbrăcaţi ca vai de ei, în schimb, armele lor strălucesc de noi ce simt. Fără să-mi adreseze vreun cuvânt, ne croim drum într-o direcţie necunoscută. Nu mergem, totuşi, prea mult şi ajungem într-o tabără aşezată la poalele unui versant. Clădirile din lemn sunt perfect camuflate, iar acolo, în tabără, se află pe puţin două companii.

În aceeaşi tăcere, sunt condus într-una dintre clădiri, compusă două camere fără uşă între ele. În prima, trei soldaţi verifică o ladă cu muniţii, iar în cea de-a doua, în care sunt împins, la o măsuţă scundă, stă lăbărţat un grăsan cu părul creţ şi cu vestonul descheiat Nu are însemne – de altfel, e o prostie să porţi însemne într-un război de gherilă – dar ştiu că e ofiţer.

— Vorbeşti spaniola? mă întreabă, fără nici o introducere. Când află că n-am habar, o dă pe o engleză scoasă atunci de la cuptor, căci vorbeşte de parcă şi-ar frige buzele: După uniformă,

aşa aş fi zis!

De fapt, uniforma unităţii de gardă, în care sunt îmbrăcat, e mai mult zdrenţe, dar unui militar nu-i vine greu să o identifice.

— Ştii ce înseamnă să porţi uniforma inamicului în caz de război? continuă grăsanul să-şi frigă limba.

— Înseamnă că am cacarisit-o! Dau eu drumul primului gând ce-mi vizitează cerebelul aflat în stare de imponderabilitate.

Grăsanul râde mulţumit şi îşi răscrăcănează şi mai mult picioarele. Dă să zică ceva, dar, ca o măsură de prevedere, soarbe mai întâi din cana de tablă aşezată în faţa lui.

— Aş putea căpăta şi eu o cană de apă? îngân, cu limba încleiată.

O clipă, ofiţerul rămâne surprins. Face o faţă de parcă i-aş fi cerut-o pe fiică-sa de nevastă, dar îşi revine repede şi-mi răspunde cu o voce înmuiată în alcool:

— Ai putea, sigur că da! Noi ne tratăm omeneşte prizonierii, chiar dacă simt spioni sau sabotori.

Îi zice ceva în spaniolă soldatului aflat în preajma mea şi amândoi râd satisfăcuţi. Soldatul dispare şi, când se întoarce, după câteva minute – timp în care ofiţerul s-a rezumat să mă măsoare din priviri îmi întinde o gamelă plină cu apă. Ce-i drept, în apă înoată şi o broască. Lichidul e împuţit rău, plin de mormoloci şi viermişori, dar e, totuşi, apă, ceea ce contează cel mai mult în momentul de faţă. Îmi şterg gura cu mâneca vestonului, care abia se mai ţine în două aţe şi las jos gamela, în care broscoiul continuă să rămână încremenit.

De astă dată, ofiţerul izbucneşte în hohote de râs, de zici că o să-i plesnească splina. Are însă organe interne tari. Cu o mişcare de braţ, proiectează gamela într-un colţ şi abia atunci o broască se hotărăşte să-şi vadă de drum.

— Cu ce altceva am putea să-ţi fim agreabili? mă întreabă ofiţerul, turnându-şi o nouă porţie de *embebeda,* căci, după miros, poşirca aia trebuie să fie.

— O moarte rapidă, dacă e posibil, îi zic eu. Sufăr cu inima şi mă tem că torturile nu mi-ar prii.

— Moarte! exclamă ofiţerul, lăsându-se pe spate şi râgâind ontologic. De ce moarte? Te simţi cu musca pe căciulă? Apropo, ai participat, din întâmplare, la sabotajul de la Salusta?

— Salusta? Ce-i aia? Mult mai cunoscut îmi sună Las Vegas! O fac eu pe niznaiul.

— Te întreb de formă, zice ofiţerul cu o voce plictisită. Eşti de-al lui Pavlovici?

— Soldat Florin Zamfir, plutonul *Mercenarios,* compania a doua de luptă! Mă prezint eu regulamentar.

— Ce nume mai e şi ăsta? Eşti albanez?

— Român.

— România! strigă încântat cubanezul. Nadia, Hagi, Ceauşescu...

— Ăl bătrân e mort.

— Da, da, l-aţi omorât pe cel mai bun prieten al lui Fidel al nostru. Nu e straniu? Un cubanez şi un român în Angola, faţă-n faţă!

— Un român şi mai mulţi cubanezi faţă-n faţă! îi atrag eu, respectuos, atenţia.

— Îmi place la tine că nu-ţi este frică! îmi zice ofiţerul, fixându-mă cu un deget bont. Asta am admirat întotdeauna la un soldat. Bei o votcă?

Nici nu aşteaptă aprobarea mea. Scoate o a doua cană de tablă şi toarnă generos. E chiar votcă, dar de un soi destul de rău. Ar fi culmea să fiu: şi mutre şi să cer să vină patronul locantei! Golesc dintr-o suflare cana, iar alcoolul îmi mai calmează nervii întinşi la maximum.

— Ce aveţi de gând cu mine? îl întreb pe grăsanul care m-a urmărit cu atenţie tot timpul.

— Ce avem de gând cu tine? repetă el întrebarea, să se asigure că a înţeles bine. E adevărat, trebuie să avem de gând ceva cu tine. Păi, eu zic că cel mai bine ar fi să ne conduci la unitatea la care voiai să ajungi. Am putea să te răsplătim pentru asta.

— Cu ce? zic eu, doar ca să treacă vremea.

— Cu ce ne-ai rugat: o moarte rapidă!

Cel puţin tipul e sincer, nu umblă cu zăhărelul.

— Până mâine dimineaţă ai răgaz să te gândeşti. Cum am mai spus: eşti un soldat curajos. Poţi, aşadar, accepta înfrângerea, fără să te vaieţi. Asta e legea! Fără învinşi, nu există nici învingători. Plutonul de execuţie şi o înmormântare cu onor militar! Te pot asigura de toate astea! Altfel... te las pe mâinile lui Loco.

Mă întorc spre soldatul care mă păzeşte, dar ofiţerul se grăbeşte să-mi îndrepte eroarea:

— Nu, nu! Nu-i ăsta. Ăsta n-ar fi în stare să sperie nici un iepure castrat. Ai să-l cunoşti pe Loco. E în celula vecină cu cea în care vei fi dus tu.

Sunt încadrat de trei soldaţi care, spre deosebire de ofiţer, nu se prea poartă cu mănuşi. Mă lovesc cu paturile Kalaşnikovurilor, chipurile, să mă ajute să-mi găsesc drumul. O lovitură dată cu sete în cap mă doboară, prilej să-şi cureţe bocancii rămaşi nelustruiţi. Mă ridic cât pot de repede şi o iau cătinel către clădirea care ţine loc de arest. Are aceleaşi două încăperi, fără uşă între ele, ceea ce denotă că arhitectul era cam sărac cu duhul. În prima, se află un gardian. Cea de-a doua încăpere este împărţită de un perete de gratii ce despart, de asemenea, în două locul îngrădit, formând aşa-zisele celule. Într-una dintre ele se găseşte Loco.

Dacă aţi văzut vreodată un film cu Quasimodo, atunci aveţi imaginea lui perfectă. Loco îşi merită pe deplin numele[3].

Saltă pe loc, ca o gorilă muşcată de fund, bălăbănindu-şi braţele nefiresc de lungi, ce-i ajung până peste genunchi. Când dă cu ochii de mine, se prinde de gratii şi începe să le zgâlţâie cu putere. Ba chiar apucă de fier cu dinţii şi muşcă straşnic. E oarecum dezamăgit când mi se face vânt în celula vecină cu a lui. Priveşte nedumerit spre gardian şi-i cere socoteală într-un grai, pe care, cu multă îngăduinţă, îl poţi considera oarecum apropiat de cel omenesc. Nici replica gardianului nu face cinste lingvisticii. Dar între ei, cei doi se înţeleg de minune.

Ca un prim pas spre începerea traiului în comun, Loco îşi scoate penisul şi, băgându-l printre gratii, îmi strigă să mă ocup de el. Ceea ce şi fac, cu un şut bine ţintit. Animalul rămâne cu ţipătul în gâtlej, căci, simultan, îl lovesc la piuitoare. Cade pe spate şi, o vreme, cochetează cu un pui de laţu. L-am lovit trăi destul de slab, de teamă şi nu-mi zdrelesc mâna de gratii.

În următorul sfert de ori sunt nevoit şi-i suport toate manifestările, de la urlete şi scuipături, la lovituri la gratii şi aruncatul cu tot ce-i vine la îndemână. În lipsă de altceva, mă distrez privându-l fi gândindu-mă cu drag la ce m-ar aştepta dacă i-aş pica în labă. Gardianul însă suferă niţeluş cu nervi. Îl cheamă duios pe Loco şi când nebunul îşi lipeşte căpăţâna de gratii, îl loveşte din răsputeri cu bulăul de cauciuc, ţinut până atunci la spate. Daci nici acum nu dă ortu' popii, înseamnă că

---

[3] Loco, în limba spaniolă, înseamnă „nebun” (n. trad.).

Loco asta e făcut din fier-beton.

Aşa şi pare, pentru că, după un timp, începe şi mişte. Bubuiala însă îl mai calmase. Se mărgineşte şi-mi arate dosul lui păros şi şă tragă vânturi cu cadenţa unei mitraliere scăpate de sub control. Un lucru e sigur: are muniţie suficienţi.

Mă lungesc direct pe pământ şi închid ochii. Gânduri prosteşti îmi trec prin capul încins , în clipa asta. În alţi parte a lumii, un altul, aşa ca mine, stă într-un şezlong, pe marginea unei piscine, înconjurat de trei dame ţâţoase, sorbind dintr-o sondă plină ochi cu votcă; în alt colţ al pământului, un tip la fel ca mine îşi duce copilul la pescuit, un altul joacă pocher, un altul îşi ridică o cabană în creierul munţilor, iar în tot acest timp eu stau închis alături de un psihopat, aşteptându-mi moartea. De ce m-o fi ales El pe mine pentru asta şi nu pe tipul cu blondinele?

Strivesc un gândac îndrăgostit de fruntea mea si mă întorc pe-o parte. Încercând şi adorm. Nu-mi păsă că voi muri. Întotdeauna mi-am spus că asta e singura ofertă pe care mi-o poate face viaţa. Între a nu-ţi păsa de moarte şi a nu-ţi fi frică de ea, este o mare deosebire. La primul caz, nu le străduieşti s-o înfrunţi. Nu e o renunţare, ci, mai degrabă o acceptare a regulilor jocului. Nu m-am minţit niciodată. Dacă au existat momente când m-am revoltat împotriva a ceea ce se întâmplă cu mine, a fost mai mult ca o reacţie de apărare. M-am obişnuit însă prea mult cu lipsa unei identităţi, ca să mai consider că ceva, orice, mi-ar aparţine în exclusivitate. Care şi fie numai al meu, sau a mea. Şi aici intră şi viaţa. Sunt printre puţinii care au ajuns mercenari fără să vrea. Asta nu mă face mai puţin valoros decât cei care şi-au ales această carieră. Problema e alta: În timp ce ei şi-au găsit locul pe pământ, eu continuu să mi-l caut în zadar. Şi e în zadar, pentru că mă conving, pe zi ce trece, că nici nu există vreun loc pentru mine. În scurtele clipe de reverie pe care mi le permit, gândul îmi zboară spre cea pe care am întâlnit-o în România, spre Liana, singurul om pe care nu l-aş putea ucide vreodată. Singurul om care mi-a spus vreodată în viaţa mea „Bună dimineaţa”!

Aproape că am adormit. Totuşi, aud încă, foarte îndepărtată, „canonada” pe care Loco a reluat-o. Dar simţurile nu sunt de acord cu constatarea. Mă trezesc brusc şi sar în picioare. De astă-dată e vorba de o canonadă adevărată. Vâjâitul şi exploziile obuzelor mă fac să înţeleg că tabăra şi împrejurimile, în care se află şi oraşul Huambo, sunt ţinta artileriei rebelilor lui Savimbi.

Dacă n-am murit încă de mâna inamicilor, risc să fiu ucis acum de aliaţi. Gardianul care ne păzea a tulit-o de mult în adăpost, iar strigătele soldaţilor care aleargă înnebuniţi prin unitate se răresc, semn că şi ei au luat aceeaşi cale.

Caut disperat o soluţie, dar gratiile sunt prea solide ca să nu reziste unui asalt cu mâinile goale. Un obuz explodează foarte aproape şi, instinctiv, mă arunc la pământ, acoperindu-mi capul cu mâinile. Loco intră într-o stare de agitaţie grozavă. Urletele lui aproape că acoperă zarva făcută de obuze. Un lucru bun e că, la un moment dat, se apucă să se dea cu capul de pereţi. Sper să moară. Dacă scap de bombardament, cel puţin să nu-i intru în labe.

Pe neaşteptate, o explozie care-mi înfundă urechile prăbuşeşte unul dintre pereţii arestului. Noroc că am reacţii rapide şi reuşesc să sar exact în clipa în care e cât pe-aci să mă acopere. Mă ridic ameţit, clătinându-mă şi când dau cu ochii de spărtură, nu mai stau pe gânduri. Păşesc peste resturile de moloz. O dată ajuns afară, o iau la fugă, şontâc, şontâc, spre pădurea ce se profilează în depărtare. În jurul meu, obuzele continuă să cadă. Când le aud şuieratul de avion venit în picaj, mă arunc la pământ, strângându-mă cât pot de mult, ca în burta mamei – dacă am avut şi eu vreodată o mamă după care mă ridic şi-mi reiau alergarea.

Mă strecor tot mai greu printre ruine şi gropi, depărtându-mă treptat de lanţul exploziilor De altfel, tirul se mută o sută de metri mai departe, semn că artileria rebelilor are de gând să toace totul cu minuţiozitate. Sângele prinde să-mi circule cu viteză prin vine, iar eu mă simt tot mai în formă. Acum, alerg din toate puterile, fără o direcţie anume. Nu mai am busolă, aşa că fuga mea e cea a unui animal care nu are în cap decât să se depărteze cât mai mult de locul primejdiei. Chiar dacă altele îl pândesc în faţă.

Nu peste mult timp, aud în spatele meu gâfâituri sacadate. Când mă întorc, îl văd pe Loco, plin de sânge, complet gol, năpustindu-se spre mine. Are o privire fixă, iar din gâtlej îi iese un mârâit continuu, întrerupt uneori de un soi de schelălăieli. Încerc să scap de el cu fugă, dar smintitul are o energie cât o turmă de bivoli la un loc. E clar că nu aleargă să scape de ceva, ci ca să mă prindă pe mine. Şi are toate şansele, căci puterile încep să mă lase din nou.

Ajung la periferia localităţii Huambo. Priveliştea e înspăimântătoare. Cât vezi cu ochii, totul e ras di pe suprafaţa pământului. Munţii de moloz, amestecat cu fiare şi cu cadavrele celor ucişi, par monumente funerare ale unui trib preistoric. Membre, capete şi resturi de trupuri zac aruncate peste tot, de parcă un măcelar anonim le-ar fi tranşat în vederea preparării. Alunec într-o baltă de sânge şi mă lovesc cu capul de un cataroi. Câteva secunde, nu mai văd şi nu mai aud nimic. Dau să mă ridic, dar un trup mătăhălos se prăbuşeşte peste mine, strivindu-mi pieptul şi luându-mi suflul. E Loco, care se pregăteşte să mă muşte de faţă! M-a imobilizat atât de bine, încât nu pot ridica nici genunchiul, pentru a încerca singură lovitură ce m-ar putea descotorosi de el. Felul în care procedez în continuare e de domeniul absurdului, dar se pare că, atunci când eşti la ananghie, mintea lucrează de una singură.

— Ia! Ia ascultă! zic eu şoptit, ca şi cum am fi doi copii care se hârjonesc în iarbă.

Loco rămâne cu gura căscată, dar pe moment renunţă să mă mai muşte. Îşi mişcă urechile şi ochii, încercând să priceapă ce vreau.

— E Zâna cea Bună şi piticii ei coloraţi! Zic eu vesel. Au venit să-ţi spună de comoară!

Loco se ridică într-o rână şi priveşte mirat înjur. Sunt sigur că nu pricepe o boabă englezeşte, dar mişcările ochilor mei şi tonul dulce al vocii fac cât trei dicţionare de spaniolă la un loc. Nebunului chiar i se pare că aude ceva la un moment dat, căci îşi arată dinţii în ceea ce ar fi trebuit să fie, cred, un zâmbet.

Nici nu-mi trebuie mai mult. Pipăi cu mâna în jur şi, când găsesc cataroiul de care m-am lovit, îl pălesc cât pot de tare în cap. Loco se scurge la pământ, încercând să se agaţe de Zâna despre care i-am vorbit. Nu e încă mort, ceea ce mă face să continuu să-l lovesc cu cataroiul, până când din capul lui nu mai rămâne decât un terci de oase şi creieri.

Cad alături de el, încercând să-mi recapăt suflul. După vreun minut, ajung din nou în picioare şi-mi iau călcâiele la spinare. Localitatea distrusă reprezintă, cât de cât, un punct de reper, aşa că mă avânt spre Est, căutând, pe cât posibil, să evit pădurea, sau, cel puţin, să nu mă afund în ea.

De câteva ori, în cursul zilei următoare, sunt gata să renunţ. Am impresia că alerg în cerc, că toată lumea e o junglă

nesfârşită şi că niciodată nu voi mai reuşi să ies la vreun liman. Dar instrucţia îndurată ani în şir dă roade. Îmi organizez mersul, cu perioade de odihnă şi pauze de masă: melci, frunze, viermi, ba chiar şi un şarpe micuţ, pe care-l prind cu un băţ încârligat. Mă străduiesc să-mi golesc mintea de orice gând, iar simţul de orientare îl las în voie. Lipsit de orice reper, e inutil să-mi bat capul cu direcţia de urmat.

O dată cu apropierea nopţii, puterile mă părăsesc. De abia îmi târăsc picioarele, clătinându-mă la fiecare pas şi căutând în fiecare copac un sprijin. O amorţeală plăcută îmi cuprinde trupul, îndemnându-mă să mă lungesc la pământ şi să mă las în voia sorţii. Înainte să cad, mai apuc să aud o somaţie, apoi, totul nu mai e decât întuneric.

Se scurseseră trei zile de când zăceam într-un pat dintr-un spital de campanie. Am fost recuperat de o patrulă a rebelilor, iar doctorul angolez care m-a consultat nu mi-a acordat nici o şansă.

Şi, totuşi, Moartea s-a lăsat convinsă să mă mai păsuiască. Prea îi adusesem multe servicii. După încă o săptămână, eram din nou în mijlocul camarazilor mei, cu ştampila „apt de luptă”.

— Sunt câte unii care se agaţă de viaţă cu dinţii şi cu ghearele! zice Colosul, dându-mi ocol şi mirosindu-mă ca pe un cârnat condimentat.

— S-ar zice că-ţi pare rău că încă mai trăiesc! fac eu, aprinzându-mi o ţigară pe care mi-o întinde Figuerola.

— Ar fi fost păcat s-o mierleşti tocmai acum, e de părere Gil, care stă lungit în şezlongul lui jerpelit, împletit din răchită. Am primit o primă barosană pentru misiunea din Salusta. Nici măcar nu-ţi cunoaştem moştenitorii, ar fi trebuit s-o împărţim între noi.

— Vezi bine că-mi datorezi partea ce mi s-ar fi cuvenit mie! claxonează Colosul cu nesimţire, simţindu-se dintr-o dată frustrat. Dar, până una alta, ar trebui să ieşi cu nişte votcă.

— Am şi comandat-o! îi ţine Jack hangul, dezvelind de crengi o ladă de carton, în care sigur nu se găseşte un tort.

Scot banii, fără să protestez. Camaraderia trebuie întreţinută. Gestul meu e bine primit. Mi se permite chiar să povestesc aventurile prin care am trecut, de când am dispărut împreună cu Marcolino.

— Babacu’ meu, zice Colosul drept concluzie la cele relatate, avea o vorbă: „Dacă e să se întâmple un lucru, poţi să te dai şi

cu crăcii în sus, că tot se întâmplă” Cugetarea asta data din momentul în care, rămas fără o picătură de rachiu timp de trei zile, a dat o maşină peste el şi a scăpat, ca prin minune, nevătămat. Cu compensaţia primită n-a mai ieşit din cârciumă o lună încheiată. Cum, la expirarea termenului, perspectivele nu erau nicidecum trandafirii, s-a gândit că ar putea repeta treaba cu accidentul, dar, în noile condiţii, de bunăvoie. Zis şi făcut. Două săptămâni a stat pe marginea autostrăzii spre Detroit, fără să treacă pe-acolo nici măcar o maşină. Noroc că unui boschetar, care locuia în zonă, i s-a făcut milă de babacu’ şi l-a atenţionat că bucata aceea de autostradă era în reparaţie şi că ar mai fi avut de aşteptat, pentru gestul lui salvator, încă vreo lună. Desigur, un altul în locul lui ar fi murit instantaneu de inimă rea, dar bătrânul meu avea pe dracu’ în el. Prin urmare, s-a repezit spre autostrada către St. Paul, unde, ce-i drept, era o circulaţie de zile mari. Furat de peisaj, n-a mai stat să aleagă şi s-a aruncat sub roţile primei maşini ieşite în cale, care, cu totul întâmplător, era un dric înţesat cu ciocli. Cum tipii şomau cam de multă vreme, speranţa de viaţă prin partea locului fiind destul de ridicată, s-au bucurat din cale-afară de pleaşca ce li se oferea. Doar că babacu’, slăbit bine din cauza lipsei proteinelor din rachiu, a încăput exact între roţile limuzinei şi a scăpat doar cu câteva zgârieturi. Adevăratele traumatisme le-a căpătat chiar de la ciocli, care s-au simţit păcăliţi de bătrânul beţiv.

— De-ajuns cu poveştile astea! strigă, exasperat, Gil, aproape răsturnându-se cu şezlongul. Nu suntem la o şezătoare literară. Mâine ne aşteaptă o misiune şi mai a naibii decât cea de la Salusta. În calitate de caporal-şef, trebuie să am grijă de păstrarea neştirbită a capacităţii de luptă a subordonaţilor mei.

Colosul nu e mulţumit deloc că a fost întrerupt. În plus, acest „subordonaţii mei”, îl aduce pe culmile apoplexiei.

— Tu nu eşti în stare să subordonezi nici un arici tuberculos! Toată lumea ştie că maică-ta a fost croitoreasă.

Evident, nu ale nici o legătură, dar a-i cere Colosului să fie logic, echivalează cu a încerca să încarci o mitralieră cu cartuşe de ţigări. Însă Gil iu are urechi pentru mastodonţi.

— Iată de ce, continuă caporalul-şef, am hotărât să facem o vizită la El Gatinho Desmaiaro[4], unde, după unele surse autorizate, ar fi sosit un transport de păsărici din îndepărtata

[4] La Pisica Leşinată (lb. portugheză, în orig.), (n. trad.).

Rusie.

Colosul schimbă macazul cu abilitatea unui politician trecut prin tot evantaiul de partide:

— Întotdeauna am spus că Shepard îşi merită cu prisosinţă funcţia de caporal-şef! De puţine ori am avut fericitul prilej să lupt sub comanda unora ca el.

Când aude de o permisie, Pavlovici face mai întâi nazuri, ca o codană prinsă într-un stog de fan cu poalele-n cap. Ştie însă prea bine că e o metodă verificată pentru descărcarea nervoasă, menită să ne readucă pe linia de plutire. Ne dădăceşte asemenea unui tutore care-şi duce pentru prima oară pupilii la biserică, adăugând şi câteva pedepse care ne-ar aştepta în caz de complicaţii sau excese. La rândul nostru, ne luăm angajamente solemne, pe care maiorul, fireşte, nu dă doi bani. Colosul vrea chiar să exemplifice modul în care ne vom vedea liniştiţi de treabă, dar Pavlovici ne întoarce spatele. A fost castrat de nemţi în cel de-al doilea război mondial şi poveştile cu femei nu-l interesează nici cât pe un hipopotam câte cocoaşe are cămila.

Ne aruncăm într-un ARO, capturat de la cubanezi, iar Colosul conduce cu patimă, imaginându-şi de pe-acum dulceţurile care ne aşteaptă.

Rusoaicele, trei la număr, nu dau pe dinafară de frumoase, dar, oricum, sunt albe şi, ceea ce e cel mai important, au cunoştinţe tehnice pur europene. De altfel, una dintre ele, Nastia, care pare şi proxeneta grupului, îl opreşte pe Colos din vijelie şi, după ce îl încheie la şliţ, îi spune cu o voce poruncitoare:

— V-aţi sălbăticit caii, în junglă. Semănăm cumva cu nişte femele de urangutan?

— Nu înţeleg! se miră Colosul, frecându-şi nasul borcănat. Sunteţi de la ONU?

— Uşurel! continuă să-l tempereze Nastia. Nu te-ai înşelat, ne aflăm aici pentru sfânta trosneală, dar totul se face după un anumit tipic.

— Tipic?! urlă Colosul, exasperat de câte cuvinte noi trebuie să înveţe. Asta ce-ar mai vrea să fie, un manual de regulat? N-am nevoie de aşa ceva, eu însumi aş putea scrie unul în şase volume, dacă mi s-ar cere.

— Mai întâi, băutura! îl lămureşte, răbdătoare, Nastia. Să ne

cunoaştem mai bine, să negociem. La urma urmei, e vorba de o afacere.

Vrând-nevrând, cădem de acord că trebuie să ne supunem cerinţelor. *A patrão*[5] angoleză se grăbeşte să umple masa cu şampanie, votcă şi câteva platouri cu bunătăţuri, despre care nu ai fi putut bănui că le poţi găsi într-o cârciumă sordidă din Angola.

— Încheiem şi un fel de convenţie? se interesează, curios, Colosul, nepregetând să-şi umple gura. Te întreb, pentru că nu ştiu să scriu. Ori de câte ori am fost la bordel, nu m-a obligat nimeni să completez vreun formular.

— Tariful nostru e diversificat în funcţie de timp şi de modul în care vreţi să ne-o trageţi, zice Nastia, clătinând din cap spre şampanie.

— Scoate mercurialul! spune Jack, practic, scăpând o labă pe coapsa dezgolită a celei mai apropiate rusoaice.

Nu se ştie de ce, Colosul crede că Jack i s-a adresat lui şi, fără să mai ezite, îşi descheie prohabul şi îşi scoate penisul, pe care-l aşază negustoreşte pe masă, printre farfuriile cu scoici, stridii şi creveţi. Dacă te-ai strădui un pic, l-ai putea confunda cu un pui de caşalot – asta, ca să fim în ton cu bucătăria marină care ni se oferise. Nastia însă îşi precupeţeşte eforturile pentru cauze mai bune. Dă un bobârnac membrului expus, azvârlindu-l la locul lui cuvenit.

— Nu ne interesează marfa ta, precizează ea. Aici e vorba s-o preţăluim pe-a noastră.

— De acord, zice Colosul, fără să se supere. Arătaţi-ne artileria grea.

Cât ar fi de rău famată, locanta are, totuşi, regulile ei, nu poţi face exhibiţii când vor muşchii tăi. Negocierile se poartă pe ce se vede la faţa locului. Nastia şi celelalte două fete îşi notează conştiincioase fanteziile pretinse de noi toţi, după care trag linie şi adună.

— Cu banii ăştia, face gânditor Gil, aş putea deschide propriul meu bordel. Ce-ar fi să ştergem un zero?

Tratativele sunt reluate, prilej pentru patroană să mai aducă o porţie de haleală boierească şi să reîmprospăteze provizia de şampanie. Nota ei de plată începe să o concureze pe cea a rusoaicelor.

---

[5] Patroană (lb. portugheză, în orig.), (n. trad.).

— Aici e mai ceva ca la tratativele de pace, zice Figuerola care, cândva, făcuse parte dintr-o delegaţie oficială.

— Ciocăneala e un lucru mult mai serios, îl învaţă Nastia. Hai, pentru că ne-aţi oferit masa asta, suntem de acord cu suma voastră.

Se pare că nu m-am refăcut complet, căci nu sunt destul de iute, drept care mă trezesc singur la masă, aşteptându-mi rândul. Figuerola n-a mai avut răbdare şi a dispărut cu o negresă în magazia din spatele locantei.

Nu trec nici cinci minute şi, pe neaşteptate, în salon îşi fac apariţia colonelul Schroder şi maiorul Pavlovici. *A patrão* se repede în întâmpinarea lor, conducându-i într-un separeu parcă anume pregătit pentru ei. Le aduce o sticlă de Bell's autentic şi un platou cu icre roşii.

Când mă observă, maiorul îmi face semn să vin la masa lor. Nu prea îmi convine. Aş fi preferat să-mi beau votca în linişte, aşteptând-o pe Nastia să mă ia în primire.

— Ce stai aşa crispat? mă întreabă Pavlovici cu o voce binevoitoare. Suntem în afara serviciului, aşa că poţi pârţâi liniştit dacă te trece.

— Dar unde sunt camarazii tăi? se bagă şi Schroder în vorbă, arătându-şi dinţii lui mici şi galbeni.

— Ce mai întrebi?! plescăie Pavlovici, care nu-şi permite să-l tutuiască pe Schroder decât în momentele de relaxare. Cere încă un pahar de cristal, pe care mi-l pune plin în faţă şi reia: Călăresc cu osârdie! Nu poţi şti niciodată ce-ţi aduce ziua de mâine. Nu-i aşa, Zamfir?

— Da, da, *carpe diem!* răspunde Schroder în locul meu, ciocnind paharul şi dându-l pe gât. Deşi ceea ce se petrece aici e o nimica toată în comparaţie cu anii '40. Zău dacă uneori nu mi se face dor de frontul rusesc! Am decăzut, Mirko, am ajuns să comand o bandă de dezertori şi aventurieri.

— Nu se pot compara cu trupele Wehrmachtului, asta, cu siguranţă! zice Pavlovici, cu toate că nu păstrează cele mai bune amintiri despre germani. Dar nici nu poţi susţine că cei pe care-i comanzi nu şi-au depăşit condiţia. După părerea mea, se pot măsura cu oricare armată din lume.

— Exagerezi! flencăne Schroder, îndepărtând o scamă de pe uniforma sa impecabilă de camuflaj.

Mă simt ca o suliţă într-un salon de acupunctură. Caut o cale

de scăpare, dar maiorul nu se lasă.

— Zamfire, ia spune-ne cum ai petrecut în mijlocul cubanezilor?

— Am făcut raportul…

Dar nu mai continuu. Din spatele meu se aude răcnetul Colosului şi pe chestia asta îmi devine simpatic.

— Ce cauţi, târşălosule, la masa ofiţerilor? Eşti un soi de turnător, sau doar un pupincurist minor? versifică el nonşalant.

Pavlovici se strâmbă ca la dentist, ridicându-şi privirea cu o silă greu de descris prin cuvinte.

— Sheldon! Vremea în care trăiau în peşteri, aflându-se pe la începuturile graiului omenesc, a trecut de mult.

— Cu respect vă raportez, urlă vesel Colosul, că de regulat, din fericire, se regulează tot ca în timpurile de care vorbeaţi.

— Mută-ţi hoitul la masa ta! se înduplecă şi Schroder să scoată câteva sunete. Îmi iei aerul.

— Îmi cer scuze, salută regulamentar Colosul. N-am observat că respiraţi!

Tropăiturile şi grohăielile care urmează nu aparţin unei turme de bivoli, ci celorlalţi doi camarazi eliberaţi din braţele Graţiilor.

— Nastia te aşteaptă! îmi transmite Gil. Ia-ţi cu tine şi periscopul, s-ar putea să te rătăceşti în fofoloanca blondei.

— Momentan e adâncit într-o discuţie de stat-major cu corpul de comandă! îi răspunde Colosul în şoaptă, făcând să zăngăne geamurile. S-ar putea ca asta să-l satisfacă mai mult decât o blondină care dă din craci mai ceva ca un campion de ciclocros. Oamenii sunt ciudaţi, prietene!

— Sunt caporalul-şef, nu prietenul tău! îl pune la punct Gil, plesnind-o pe patroană peste fundul ei gigantesc.

Primeşte o tavă în cap şi câteva înjurături în dulcea limbă portugheză, dar râde ca de o glumă bună. Înşfacă sticla de votcă şi o duce la gură, uitând să-i scoată dopul, ceea ce îl enervează.

— Ce-i asta, putoare? strigă el către *a patrão*. Când faci un lucru, fă-l până la capăt. Nu-mi aduce mie sticle înfundate. Desface dopul, pe care-l aruncă plin de dispreţ în capul Colosului. Scuză-mă, Frederick, însă eşti atât de mare, încât oriunde aş arunca nu contează ce, te-aş lovi fără să vreau.

— Fac ceva pe scuzele tale, zice Colosul, fără să se irite. Babacu’ meu avea un fix cu dopurile. Şi lui îi plăceau tot atât de mult cât şi ţie. Într-una din zile a făcut cunoştinţă cu un tip, unul

Jem, care, printre alte ciudăţenii, o avea şi pe cea de a colecţiona dopuri. Cum, îndeobşte, beţivii, între ei, sfârşesc prin a se invita unul pe altul acasă, babacu' a ajuns şi în locuinţa lui Jem. Când a dat cu ochii de colecţia de dopuri, s-a făcut frate cu Parkinson. A ieşit ca din puşcă şi nu s-a mai oprit decât în faţa unui spărgător cu care a convenit ca ăsta să intre în casa lui Jem şi să fure dopurile. Spărgătorul nu a înţeles din prima despre ce era vorba, dar nici nu a vrut să fie luat drept prost, aşa că a dedus de unul singur că „dopuri” e un argou pentru bijuterii, aşa că şi-a luat meseria în serios şi, spre surprinderea babacului, a revenit cu o pungă de inele şi brăţări. Întrucât marfa a fost făcută jumi-juma, bătrânul nu a comentat fază, dar a tocmit un al doilea spărgător, căruia, pentru a se face pe deplin înţeles, i-a şi desenat obiectul dorinţelor sale. Desigur, babacu' nu e chiar Rafael şi, în consecinţă, noul spărgător a revenit cu câteva cutiuţe de argint, care, e adevărat, aduceau neaşteptat de mult cu desenul. Cum, din nou, marfa a fost împărţită frăţeşte, bătrânu' a tăcut mâlc, dar s-a hotărât să dea el singur spargerea planificată. Se vede treaba că era o zi cu ghinion, căci, tocmai când punea mâna pe colecţie, l-a descoperit chiar Jem, întors acasă cu un dop de şampanie, pe care-l purta ca pe un trofeu. Babacu' a încercat să-l ia cu binişorul, dar, după ce a primit o bâtă în cap, s-a hotărât să-şi facă singur dreptate. Nu s-a lăsat până ce nu l-a convins pe Jem să-şi înghită întreaga colecţie, iar în încheiere i-a înfipt preopinentului în fund dopul de şampanie, după care a dispărut în ceaţă. Despre Jem nu s-a mai auzit nimic. Lumea vorbea că, la spital, doctorii s-au străduit în fel şi chip să-i scoată dopul din cur, dar când au tras, a ieşit cu tot cu anus.

Apărută în capul scărilor, Nastia îl întrerupe cu nechezatul ei voios:

— Următorul! Repejor, că închidem!

Mă ridic fără nici o vorbă şi o iau la trap către blondină, însă Nastia rămăsese cu privirile agăţate de cei doi ofiţeri.

— Mai avem două locuri! Nu poftiţi?

Dar *a patrão* îi strigă ceva şi Nastia, luându-mă pe după gât, mă trage spre camera de pierzanie.

De afară se aude ţipătul unei maimuţe, căreia perechea îi răspunde de îndată. Noaptea prinde să se lase încet şi ireversibil, iar eu voi aştepta, în zadar, pe cineva care să-mi spună: „Bună dimineaţa, Florine!”

Septembrie 1990

II

Închisoarea din Monrovia[6]

Elicopterul negru se ridică greoi, lăsându-se uşurel pe o parte, asemenea unei ciori care a mâncat mai mult decât poate duce. Nu ne vine să credem că suntem părăsiţi în mijlocul luminişului, în timp ce camarazii noştri îşi iau zborul, bine mersi, către zări mai senine.

Colosul azvârle cu o piatră spre uriaşul aparat de zbor, zbierând ca un zănatic:

— Înapoi, ticăloşilor! Nu ne lăsaţi aici!

Rafalele automatelor ne silesc să ne aruncăm din nou la pământ. De pe elicopter, ca un ultim semn de adio, le răspunde lătratul unei mitraliere grele. Dar liberienii sunt bine adăpostiţi în pădurea deasă şi, oricum, în noaptea hulpavă, care a înghiţit şi luna, nu poţi trage decât la nimereală.

— Nu-mi vine să cred, icneşte Fijianul, cu ochii pe cerul negru. Poate mai apare un elicopter.

— Ăsta a fost ultimul, ne lămureşte maiorul Pavlovici, mutându-şi nervos trabucul stins dintr-un colţ al gurii în altul. Mai avem două soluţii: ne predăm sau luăm cât mai mulţi negrotei cu noi, în moarte.

Liberienii îşi dau seama repede că operaţiunea de recuperare a fost un semieşec şi că pe platoul pe care l-au încercuit se mai află câţiva mercenari participanţi la comandoul pregătit de Charles Taylor[7]. Sunt soldaţi fideli Monroviei, beneficiind, în consecinţa, de pregătirea şi înzestrarea asigurate de americani. Nu ştim câţi sunt, dar bănuim că destui pentru a ne căsăpi pe toţi cinci, oricât de nemaipomeniţi am fi noi.

O dată cu plecarea elicopterului, se aşterne din nou liniştea.

[6] Capitala Liberiei (n. trad.).

[7] Comandantul Forţelor Naţionale Patriotice din Liberia care, în cursul războiului civil, a instaurat un teritoriu independent la graniţa cu Coasta de Fildeş (n. trad.).

Dar una care mă face să-mi simt inima în gâtlej. Doar ţipetele păsărilor mai valsează prin aer, ca nişte fulgi ieşiţi dintr-o pernă ruptă. E clar că se pune la cale capturarea noastră. Vocea stridentă, care răsună ca într-o catedrală fără acoperiş, ne confirmă bănuielile:

— Predaţi-vă! Sunteţi încercuiţi! Vă garantăm viaţa!

Întunericul dă o fugă după ţigări, când două rachete luminoase ne lasă să constatăm situaţia cu propriii noştri ochi. Suntem înconjuraţi de pădure, iar în spatele copacilor mai mult ca sigur că nu ne-ar întâmpina balerinele de la Moulin Rouge. Aşteptăm încordaţi decizia maiorului Pavlovici. Indiferent care va fi ordinul, îl vom îndeplini fără crâcnire. Ca mercenar, în contractul pe care-l semnezi se vorbeşte despre o sumă însemnată în dolari, dar nu există nici o prevedere legată de propria ta moarte. Este un risc pe care ţi-l asumi în mod tacit. Intră în preţ. Nici onoruri, nici medalii post-mortem şi nici vreo pensie de urmaş nu rămân după tine. Nici măcar un mormânt. Dar atât timp cât nu te întrebi despre rostul vieţii, ce sens ar avea o cruce la căpătâi? Din momentul în care ai luat viaţa primului ucis de tine, lumea se răstoarnă, iar Pământul prinde să se învârtească dinspre Nord spre Sud.

Maiorul Mirko Pavlovici, castrat de nemţi în cel de-al doilea război mondial, simte ceva asemănător unui orgasm. Ştie că nu e decât mirosul morţii, pe care, în calitate de vechi comandant de mercenari, a ajuns să-l confunde cu propria-i sudoare. În întunericul care se reinstalează, faţa sa, brusc înălbită, se vede până departe. Nici vopseaua mânjită peste obraji şi frunte nu reuşeşte să o camufleze. Evidenţa nu-l poate înşela, dar încearcă să mai câştige ceva timp.

— Ce garanţii avem că ne veţi lăsa în viaţă? strigă el către nimeni.

— Cuvântul meu de locotenent! se aude din nou vocea stridentă. S-a vărsat destul sânge.

— Pe dracu’! mârâie Colosul, mereu nemulţumit Nici măcar cât la un ciclu de adolescentă.

— Oamenii mei vor fi trataţi ca prizonieri de război! strigă Pavlovici, molfăind cu pasiune trabucul ajuns o zdreanţă.

— Garantez! îi răspunde locotenentul nevăzut.

— O să murim în chinurile iadului! şopteşte Shogunul, strângând în mâini puşca sa M-16.

— Ce propui? îl întreabă maiorul, aruncându-i o privire acră. Nu putem decât să aruncăm grenadele care ne-au mai rămas şi să tragem până când terminăm muniţia, strigând: Trăiască Liberia Mare!

O nouă rachetă sparge întunericul.

— Aveţi un minut, după care începem să tragem! ne avertizează locotenentul.

Mă gândesc că e ultimul minut din viaţa mea. Nu e prima oară ce-i drept, am făcut din asta aproape o superstiţie: dacă mă gândesc că aşa e, nu se întâmplă. În minte nu-mi vine nici o scenă din copilărie, iar prin faţa ochilor nu se derulează nici un film al întregii mele existenţe, aşa cum scrie la carte, ci doar frica şi oroarea. Atunci când lupţi, gândul la moarte e păstrat într-un buzunar secret al uniformei şi n-apuci să-l duci până la capăt, dacă ai întâlnire cu glonţul fabricat pentru tine. Combinaţia se schimbă dacă ai în faţă plutonul de execuţie.

Secundele se scurg ca nişte broboane de transpiraţie, dar maiorul tot nu se grăbeşte să ia o hotărâre. Este răspunzător pentru vieţile noastre. În fine, scuipă trabucul ajuns o fustă de ţigancă, îndepărtând de trup mitraliera uşoară, ca pe un gunoi urât mirositor. Se înalţă cât e de lung, iar mâinile lui par vârfurile copacilor din apropiere. Îl imităm neîntârziat, căutând să ne ascundem reacţiile. Numai Colosul nu face nici un efort să-şi mascheze starea de iritare.

— Mai bine muream ca nişte eroi, decât să ne taie ăştia puţele!

— Ce legătură ai tu cu un erou? mormăie Fijianul, scuipând scârbit la câţiva metri în faţa lui.

— Rămâneţi pe loc! se precipită vocea locotenentului. Vă avertizez că, dacă e vorba de vreun truc, vă umplem de plumbi!

Dinspre pădure se apropie în salturi, ţopăind ca nişte lăcuste, mai mulţi soldaţi care ne împresoară în scurt timp. Puştile lor ne adulmecă neîncrezătoare, gata să muşte. Instinctiv, dau să mă aplec după pistolul-mitralieră aflat lângă mine, dar o rafală scurţi scurmă pământul la picioarele mele.

Se reped câte trei-patru la fiecare dintre noi, legându-ne cu sfori groase cât degetul. N-au mâini de doică, iar scrâşnetele şi înjurăturile scurte ne dau de ştire despre sentimentele lor faţă de noi. Nici ghionturile şi şuturile nu fac parte dintr-un manual de bune maniere, însă tot e bine că nu apelează la paturile puştilor.

Dacă n-ai simţit niciodată, cititorule, un pat de puşcă peste şale, peste spate sau peste cap, te poţi considera fericit, chiar dacă suferi de tuberculoză sau n-ai nici un ban în buzunar.

Suntem luaţi pe sus şi aruncaţi într-un camion GM. Mai greu e cu Colosul, dar şase negrotei pun mână de la mână şi reuşesc să-l salte peste noi. Nu ne bucurăm deloc la aflarea veştii – cu atât mai puţin eu, care am capul prins exact sub fundul uriaşului. De ceea ce mă tem mai mult nu scap: Colosul sloboade un vânt venit din negura copilăriei omenirii, făcându-mă să uit o vreme de caznele ce trebuie să le îndur ca prizonier de război. Cei doi soldaţi, care s-au urcat cu noi, îşi armează PM-urile, gata să tragă la primul semn de revoltă. Când pricep de unde venise răpăiala, râd ca netoţii, dar nu ezită să dea deoparte prelata camionului.

— Mută-ţi bucile! zic eu, o dată revenit din scurta reverie.

— Te crezi într-o limuzină? se stropşeşte Colosul. Ia exemplu de la Fijian, care nu scoate un cuvânt.

Dar Fred Maragano nu vorbeşte pentru că e pur şi simplu leşinat. Greutatea uriaşului îi golise plămânii de aer şi se afla la un pas de sufocare. O hurducătură îi vine însă în ajutor. Cărţile se schimbă oarecum: Colosul a rămas doar cu picioarele pe mine şi cu jumătate de trup peste căpăţâna maiorului. E rândul acestuia să-şi ceară dreptul la existenţă. Însă cele două santinele nu se omoară să ne aşeze într-o formaţiune ordonată. Sug dintr-o sticlă, alintându-ne, din când în când, cu câte un bocanc bine ţintit.

Drumul nu e chiar autostrada Paris-Bordeaux, iar camionul se hâţână şi saltă, de parcă, dintr-un moment într-altul, ar fi gata să se răstoarne. Orele trec chinuitor de greu, tot tropul mă doare, iar gâtul mi-e mai uscat decât nisipul deşertului. Mâinile şi faţă îmi sângerează, dar trăiesc. Încep să mă îndoiesc, totuşi, că asta ar fi ceva de bine.

— Unde dracu’ ne duceţi? zbiară Colosul, care a reuşit să se ridice în capul oaselor, cu spatele sprijinit de laterala camionului. Presupun că nu e vorba de ocolul Africii în treizeci de zile?!

Unul dintre soldaţi îi aruncă în cap sticla golită, înjurându-l cu pricepere. Colosul îşi trece limba peste buze şi mormăie cunoscător:

— Votcă! Puteaţi să ne păstraţi şi nouă câteva picături. Apoi i se adresează celui care l-a pocnit: Am auzit că, după ce te-a născut, pe mă-ta o mai doare curul şi acuma!

Zgomotul închizătorului de la arma celui vizat atrage la ferestruica din spatele cabinei figura de şoarece a locotenentului.

— Ron! strigă el. Ai păduchi la creier?! Ce te-a apucat?

Negrul care răspunde la numele de Ron scrâşneşte din măsele, punând piedica armei. Locotenentul ne priveşte pe rând, înveselit dintr-o dată.

— Nu-l enervaţi pe Ron, continuă el, nu-i iubeşte pe albi, de când fratele lui a fost executat în Statele Unite.

— Ai garantat că vom fi trataţi ca prizonieri de război, îi aduce aminte Pavlovici, încercând să-şi ridice capul plin de cucuie, provocate de zdruncinăturile camionului.

— Asta nu înseamnă că trebuie să vă îmbrac în fracuri şi să vă duc cu trăsura, e de părere locotenentul. Eu apreciez că aveţi parte de cel mai uman tratament de prin partea locului. Puţină răbdare şi o să-l consideraţi chiar mai bun decât pare.

— Trebuie să urinez, îngăimă Shogunul, cu pudicitatea lui ridiculă.

Locotenentul e încântat de nevoile micuţului japonez. Îi oferă câteva detalii despre cum ar putea proceda fără să-şi scoată puţa la vedere. Cei doi soldaţi care ne păzesc îşi aduc şi ei contribuţia la teoria maiorului. Unul dintre aceştia se descheie la prohab şi ne stropeşte vesel, ca pe nişte cactuşi dintr-o rezervaţie. Nu şi-a calculat însă bine echilibrul, căci, la un hop, face o piruetă peste oblonul din spate şi dispare în peisaj. Pentru că tot trebuie să oprească, locotenentul se îndură de noi, cu aerul că ne face o favoare. Suntem dezlegaţi şi lăsaţi să hrănim mănosul pământ al Liberiei, urmăriţi de vreo zece ţevi brumării. Ba, unul dintre soldaţi, din jeepul oprit în spatele camionului, ia chiar poziţie la mitraliera fixată pe maşină.

Stăm înşiraţi pe marginea drumului ca nişte rândunele pe un fir de telegraf, cu pantalonii în vine, deşi pastilele de Cazadestan, luate la plecarea în misiune, ne-au diminuat la maximum metabolismul. E, totuşi, o poziţie mai avantajoasă decât cea din camion.

— Mai bine ne-am fi căsăpit între noi, mârâie Fijianul, aruncând câteva scremete la derută.

— Nu încercaţi nimic care i-ar putea pune în pericol şi pe ceilalţi, şopteşte maiorul. Sheldon, cu tine vorbesc în special.

— Nu sunt eu răspunzător de situaţia prezentă! se oţărăşte Colosul, rotindu-şi fioros unicul său ochi.

— Vorba! strigă locotenentul negru, bătând cu piciorul în pământ. N-am decis oprirea ca să staţi la taclale. Dacă aţi terminat, ridicaţi-vă şi rămâneţi în poziţie de drepţi.

Suntem din nou legaţi, de astă dată ceva mai cu milă şi ne reluăm drumul, care pare să nu se mai termine vreodată. Căldura devine insuportabilă, din cauza umidităţii ridicate. În program însă nu e prevăzută şi apa. Soldatul care a făcut-o pe acrobatul îşi ia revanşa, sorbind zgomotos din bidonul lui, după care plescăie mulţumit. Întinde recipientul spre noi, dar ştim că nu e decât un truc care să le ofere prilejul să se mai distreze niţel. De la ferestruică, locotenentul emite unele aprecieri legate de horoscopul nostru:

— S-ar putea să scăpaţi cu viaţă, deşi, din pricina voastră, am pierdut cincizeci de soldaţi dintre cei mai buni. Asta însă o va decide Comisia Militară. O dată ajunşi la Monrovia, ieşiţi de sub jurisdicţia mea, iar garanţiile pe care vi le-am dat îşi pierd valabilitatea.

Limbajul elevat îi trădează instrucţia, desăvârşită, probabil, la Academia din Cambridge. Faptul că e un soi de gentleman nu ne aduce nici un fel de uşurare. Avem câteva informaţii despre modul în care sunt trataţi mercenarii căzuţi prizonieri, informaţii care amintesc mai mult de obiceiurile canibalilor din Africa Centrală, decât de un *five o' clock tea.*

O vreme, locotenentul rămâne cu privirea agăţată de Pavlovici La lumina zilei, figura maiorului pare să-i trezească unde amintiri cu iz de coşmar.

— Nici n-am făcut cunoştinţă! zice el, protocolar.

— Maior Mirko Pavlovici, comandant pluton autonom Storm (Furtuna), se prezintă regulamentar maiorul.

— Oo! exclamă locotenentul, luminându-se la faţă. *Rară avis!* Sunt locotenentul Andrew Locke, regimentul de gardă. Domnule maior, dar… desigur, îmi pare rău că trebuie să vă transport aşa. Dacă ştiam, v-aş fi comandat o maşină numai pentru dumneavoastră.

Pavlovici nu e sigur dacă locotenentul îl ia în balon, sau pe acesta îl bântuie din nou politeţea sa englezească de import.

— Nu suntem într-un război declarat, aşa că înţeleg anumite excese, mormăie el, privindu-l fix pe negru. În locul politeţii, aş prefera o discuţie deschisă, ca între militari.

— Mă bucur că-mi veniţi în ajutor, se grăbeşte locotenentul să

prindă ideea din zbor. Vă daţi seama că, în condiţiile astea, nici dumneavoastră nu puteţi cere să fiţi trataţi în conformitate cu Convenţia de la Geneva.

— Aşa e, zice maiorul, rânjind cu toată gura. Doar conform ordinelor date de un locotenent al regimentului de gardă guvernamental.

Dar Andrew Locke nu e un împătimit al romanelor de cavalerism. Nici maiorul nu-l bănuieşte de aşa ceva, drept care îşi răscrăcănează picioarele, abandonând pe moment tema discuţiei. O agită, în schimb, pe cea a apei, la care locotenentul are deja răspunsul pregătit:

— Provizia e limitată la nevoile soldaţilor mei. Dar nu veţi muri de sete. Nu de sete! punctează el, întorcând spatele.

— Iată şi o veste bună pe ziua de azi! trâmbiţează Colosul, care nu suportă să nu fie băgat în seamă, chiar şi într-o discuţie între ofiţeri. Moartea prin deshidratare nu e un lucru tocmai plăcut. Bătrânul meu, care a făcut cunoştinţă cu apa doar de două ori în lunga lui existenţă, o dată când a fost botezat şi a doua oară când a scăpat în WC un ceas, era de părere că formula apei a fost inventată de diavol. Desigur, el nu primise niciodată în viaţa Lui vreo lecţie de chimie, în schimb, îşi făcuse un ideal din a găsi formula rachiului, despre care credea că vine direct din Rai.

— Frederick, îl opreşte Fijianul, nu e de-ajuns că trebuie să suportăm oboseala, căldura şi setea? Mai e nevoie şi de împuţitele tale de amintiri de familie?

— Încerc doar să vă insuflu un pic de curaj! exclamă Colosul, ca întotdeauna alături de problemă. Cu ce ne ajută să stăm ca nişte cămile fără cocoaşe întinse la uscat?

— Tu vorbeşti prea mult! se zborşeşte unul dintre soldaţii care ne păzesc.

— E o trăsătură a familiei noastre! îl lămureşte calm Colosul. Bătrânul meu obişnuia ca, ori de câte ori...

— Gura! îl întrerupe soldatul, devenind dintr-o dată fioros. Nimeni nu mai scoate un cuvânt!

Colosul se umflă ca un balon scăpat de sub control, dar şutul maiorului îl potoleşte pe loc.

— Dacă vrei s-o faci pe măscăriciul, şopteşte el, fără să-şi mişte buzele, aruncă-te din camion cu capul înainte!

De-acum, rulăm pe o şosea asfaltată. Cel puţin am scăpat de

chinul hurducăturilor, dar lipsurile sunt încă mari. Caut să nu mă gândesc la nimic ce m-ar putea face să intru în panică şi, măcar în această privinţă, vorbăria Colosului îşi are rostul ei. Trupul şi minţea însă nu mă ajută cu nimic. Golul din stomac se accentuează şi iese în afară, cuprinzându-mă ca într-un clăbuc de săpun. Singura mea dorinţă e să se spargă odată şi să se termine totul. Am îndoieli mari în privinţa deciziei maiorului de a ne preda. Pentru mercenari, acest cuvânt nu ar trebui să existe. Ucizi sau eşti ucis, atât şi nimic mai mult! Nu poţi cere toleranţă, atât timp cât a o accepta, înseamnă a semna propria-ţi sentinţă, într-un asemenea joc, termenii sunt simpli, iar regulile, puţine şi precise. Viaţa are valoare doar atâta vreme cât o poţi folosi pentru a curma o alta. Altfel, devine un balast şi pentru tine şi pentru inamic. O singură speranţă mă mai îndulceşte: aceea că maiorul, de când lupt sub comanda lui, nu a luat niciodată vreo decizie greşita.

Şi, totuşi, sentimentul, de altfel ciudat, că am fost părăsit persistă. Echipa pe care am format-o în lupte, unde fiecare se bate pentru ceilalţi, devine acum un soi de „se salvează cine poate”. Exact ca într-un naufragiu, când altruismul se duce la fund mai repede decât vasul avariat. Camaraderia e doar o noţiune de disciplină militară, atunci când lupţi sub steagul verde al dolarului. Oricând ne putem găsi în tabere duşmane, tocmiţi de comandanţi adverşi. Doar arma pe care o ţii în mână îţi este cu adevărat fidelă.

Când soarele îşi ia avânt şi plonjează spre apus, intrăm şi noi în Monrovia. Camionul, urmat de jeepul înţesat de soldaţi, pătrunde într-o unitate militară şi opreşte, scuturându-se de noi ca un câine de purici.

Un soldat ne trece într-un registru, care cuprinde mai multe rubrici decât o fişă de personal, după care suntem filmaţi şi fotografiaţi din toate poziţiile. Abia peste o oră primim câte o cană de apă şi o bucată de turtă din tărâţe. Cu o bancnotă bine împăturită, ascunsă până atunci dibaci la guler, Colosul îl convinge pe soldatul de pază să-i cedeze bidonaşul din dotare.

— Gin! fornăie uriaşul, după ce gustă precaut conţinutul. O chestie ca asta m-ar putea convinge să mă înrolez în armata liberiană.

Bea cu îndârjire, fără să se sinchisească de noi. Pavlovici îl loveşte pe neaşteptate în stomac şi, când Colosul lasă mâna jos,

îi smulge bidonaşul.

— Uiţi prea repede că împărtăşim un destin comun, soldat Sheldon!

Ne întinde recipientul, nu înainte de a se servi el însuşi.

— Nu m-am auzit spunând că fac cinste! se ofensează Colosul, urmărind cu interes traseul bidonaşului, care e predat, în final, soldatului mai stors decât o lămâie. Măcar un „mulţumesc” aş putea primi.

Primeşte o râgâitură din partea Fijianului, căruia alcoolul i-a mai destins trăsăturile. Fred Maragano, poreclit Fijianul, după ţara de baştină, fost agent al Serviciilor Speciale engleze, îşi face gura pungă, sorbind şi ultima picătură rămasă pe limbă. Gustul ginului îi aminteşte de frumoasele vremuri petrecute în solda SAS. Îşi întinde gâtul zbârcit, scuturându-şi uşor capul lunguieţ, ca un cal în buiestru.

— Nu huli, Frederick! clămpăne el. Va veni vremea când îţi vom ceda şi noi partea ce ni se cuvine.

— Poate pe lumea cealaltă, e de părere Aiki Sumaru. De aici nu mai ieşim, decât dacă apucăm calea spre Buddha.

— Mersi, acolo să te duci tu, dacă te grăbeşti, îl gratulez eu. Noi avem bilete rezervate pentru Iad.

Locotenentul Andrew Locke apare la ţanc, ca pentru a-mi confirma variantă.

— Domnilor, zice el, frecându-şi mâinile cu degete lungi şi fine, veţi fi judecaţi de înalta Curte a Comisiei Militare. E tot ce am putut obţine pentru voi. Până atunci, o să vă trimitem într-o închisoare militară.

— Putem aştepta şi aici, propune Pavlovici, ale cărui informaţii în legătură cu închisorile militare îl fac să se îngălbenească numai la auzul cuvântului.

— Îmi pare rău, zice locotenentul cu glas prefăcut, dar aici nu avem dotările necesare. Dumneavoastră, domnule maior, o să veniţi cu mine.

— Cer permisiunea să rămân alături de oamenii mei! spune maiorul pe un ton ferm.

— Însuşi comandantul ţine să vă cunoască personal, insistă Locke. Există, nu-i aşa, o diferenţiere pe grade, chiar şi pentru prizonieri.

— Nu e cazul nostru, îl întrerupe Pavlovici. Sunt răspunzător de…

— Domnule maior! ţipă locotenentul, ajuns deodată un pachet de nervi. Aş sta mult şi bine să discut cu dumneavoastră pe teme de regulamente militare, dar sunt nevoit să vă reamintesc că aţi căzut prizonier şi că trebuie să îndepliniţi ordinele noastre!

Face un semn şi doi soldaţi îl apucă pe maior de braţe, fără menajamente şi-l poartă mai mult pe sus către clădirea postului de comandă.

— Voi, zice locotenentul, îmbarcarea în camion! Pas alergător!

Ne supunem dispoziţiilor, nu înainte de a primi fiecare câte o pereche de cătuşe. Despărţirea de maior ne nelinişteşte, dar suntem departe de a ne simţi ca nişte copii de grădiniţă abandonaţi de educatoare.

De îndată ce porţile grele ale închisorii se închid după noi, o apăsare stranie se abate asupra trupurilor noastre, de parcă aerul ar fi devenit brusc un corp solid. Oricât ai pătimi în viaţă, trebuie să nutreşti convingerea că s-ar putea ivi o situaţie şi mai rea. Închisoarea din Monrovia avea să ne-o dovedească pe deplin.

De câte ori poţi să ucizi un om? O dată, de două ori, de o mie de ori? Vă spun eu, căci sunt în măsură s-o fac: de nenumărate ori! Un loc ideal pentru aşa ceva e chiar penitenciarul „Cape Palme”, în a cărui curte, cât cinci terenuri de fotbal, ne aflăm numai noi patru şi comandantul stabilimentului. Din foişoare însă, lunetiştii ne fixează ca pe nişte ţinte în poligon. În acelaşi timp, de la ferestrele zăbrelite ale clădirii cenuşii, cu patru etaje, primim salutul de bun-venit al pensionarilor. Limba engleză, destul de săracă în cuvinte obscene, capătă noi valenţe în gura celor care-şi agită capetele şi mâinile spre noi. Comandantul nu se osteneşte, pe moment, să scoată vreun cuvânt. O privire rapidă spre ferestrele înţesate e suficientă că galeria să dispară, de parcă nici n-ar fi fost.

Căpitanul Socrates Blacksmith, cum s-a recomandat foarte politicos, e un negru cu un cap cât o baniţă de grâu, plin de cucuie şi cicatrice, de-ai fi zis că a servit drept banc de lucru pentru colegii lui, potcovarii[8].

Globul ochiului drept e doar o pată sângerie, ceea ce-l face pe Colos şi el beteag de cel stâng, să nădăjduiască la un tratament preferenţial. Aşa, ca între chiori. Uniforma stă pe comandant ca o

---

[8] *Blacksmith,* în limba engleză, înseamnă „potcovar” (n. trad.).

şa medievală pe un catâr, căci, spre deosebire de cap, trupul acestuia este subţire şi ciolănos. Chiar te întrebi cum de poate gâtul lui firav să susţină un bostan pătrăţos.

— Nu vă iubesc! ne declară Socrates, pentru a omorî din faşă orice tentativă de cerere în căsătorie. Dacă ar fi după mine, v-aş strangula cu propriile mele mâini.

Ne arată lopeţile, dezmierdate cu numele de mâini, întorcându-le pe o parte şi pe alta, de parcă s-ar fi găsit la controlul igienic personal.

— Cu toate acestea, continuă el, privindu-ne pe rând, am să vă tratez fără discriminare, la fel ca pe toţi ceilalţi prizonieri de-aici.

Nu mai e nevoie să ne descrie meniul, căci, pe uşa de fier a clădirii, ies în trombă doi soldaţi, târând după ei ceea ce, cu oarecare imaginaţie, s-ar putea numi trup omenesc.

— Domnule căpitan, urlă unul dintre soldaţi, luând o poziţie aproximativă de drepţi, raportez că deţinutul 10 401 a fost prins pe când încerca să evadeze!

— Dar ce pute aşa? îl întrerupe Socrates, ca şi cum toată viaţa lui n-ar fi trăit decât între trandafiri şi petunii.

— L-am scos din canalul de scurgere, să trăiţi! explică soldatul.

— E mort? se interesează Socrates.

— Ar vrea el, rânjeşte soldatul.

— Te fac răspunzător pentru viaţa lui! se precipită Socrates. Douăzeci de zile de carceră, după care patru luni instrucţie de front în canalul de scurgere. Asta o să-l facă, pe viitor, să evite zona cu pricina.

La un semn, cei doi soldaţi dispar cu nefericitul deţinut, iar Socrates se întoarce spre noi, căutând să reia firul întrerupt:

— Aici nu se moare! precizează el, solemn. Dreptul la moarte îl au doar cei cu pedepse uşoare. Apoi, pe neaşteptate, răcneşte: Culcat!

Ne aruncăm că seceraţi la pământ. Lui Socrates îi place felul în care i-am executat ordinul. Calcă pe noi, cu paşi apăsaţi, fără a ne ocoli capetele, dar nici unul dintre noi nu face vreo mişcare. Se plimbă aşa, preţ de vreo cinci minute, mustrându-ne părinteşte:

— Dacă m-aţi fi întrebat, v-aş fi sfătuit să nu vă lăsaţi prinşi de vii. Sarcina mea însă nu e aceea de a vă îndruma în viaţă. E una

mult mai simplă: să vă pregătesc pentru judecata înaltei Comisii Militare. Nu oricine şi nu oricum se poate prezenta în faţa acestei Comisii. Trebuie să vă câştigaţi această onoare.

Coboară de pe noi, ştergându-şi grijuliu tălpile de o piatră, ca şi cum ar fi nimerit din greşeală într-un rahat de papagal, după care ne ordonă poziţia de drepţi. Rămânem mai încremeniţi decât statuile.

— Soldaţi de elită! mârâie, cunoscător, Socrates. Trece în spatele nostru şi, pe neaşteptate, mă loveşte cu piciorul în rinichi. „Ai mişcat”, urla el, când cad în genunchi, cu mâinile în faţă.

Mă joacă un timp în picioare. Caut să mă chircesc cât mai mult sub loviturile lui, apărându-mi capul şi stomacul. Poziţia nu e însă cea comandată de el, aşa că-şi pune în mişcare bastonul cauciuc, cu miez de oţel, care-mi provoacă un răcnet de durere.

— Ce-i asta? face Socrates pe miratul. Vorbeşti în front?

Îmi apucă mâna, fixând-o sub bocanc, iar cu celălalt îmi striveşte degetele. Răcnesc din nou, căci durerea îmi sfâşie creierul. Ochii mi se umplu de lacrimi şi de-abia îmi stăpânesc clănţănitul dinţilor. Socrates mă loveşte cu bastonul între picioare, făcându-mă să sar ca un arc.

— Drepţi, fir-ar al dracului! Ai uitat ce înseamnă disciplina militară?

— Suntem prizonieri de război, domnule comandant! Recită Fijianul, atrăgând asupra lui atenţia fiarei dezlănţuite.

Socrates rămâne fără glas. O asemenea sfidare e fără precedent în închisoarea lui. Îşi beleşte furios ochiul valid, de zici că, dintr-un moment într-altul, va scăpa de el şi va rămâne orb pe vecie. Dar nu apucă să deschidă gura, căci Shogunul se amestecă în ciorbă:

— Domnul locotenent Andrew Locke ne-a dat cuvântul lui de ofiţer!

De astă dată, Socrates pare lovit de dambla. Îşi mişcă buzele groase şi jupuite, repetând parcă vorbele abia auzite. Lovitura de graţie i-o dă însă Colosul.

— Babacu’ meu, dacă-mi permiteţi să raportez, obişnuia să-şi dea cuvântul ori de câte ori era cazul să bea pe datorie. În acest fel, oricine se putea căca liniştit pe cuvântul lui, ştiut fiind că nu-şi plătea niciodată daraverile. Fireşte, nu acelaşi lucru se poate spune şi despre cuvântul unuia ca domnul locotenent Locke.

Se scurg câteva minute lungi până când Socrates să-şi revină. Iar când o face, e tot numai un urlet:

— Gardă! Luaţi-i pe ăştia şi aplicaţi-le formularele de intrare! Atenţie însă! Nu loviţi în punctele vitale! Înainte de a fi omorâţi, au dreptul la o judecată dreaptă!

Completarea „formularelor de intrare” le ia aproape o oră. Când ieşim din mâinile lor, arătăm ca nişte porci trecuţi de vii prin maşina de tocat. Suntem aruncaţi într-o celulă, laolaltă cu cinci negri, care ne primesc cu chiote de bucurie? Dar nu au ce să ne mai facă. Suntem atât de zdrenţuiţi, încât se hotărăsc să ne lase în pace pe moment, până ce ne vom mai înzdrăveni. Ca să fie însă toată lumea mulţumită, varsă peste noi hârdăul plin ochi cu fecale, după care ne silesc să facem curat.

Două zile ne zbatem între viaţă şi moarte, ajutaţi de cei cinci negri care, pentru orice buşitură mai profesionistă, primesc un supliment de mâncare. La capătul celor două zile, facem ochi şi încercăm să ne oblojim cât de cât rănile, cu ce avem la îndemână.

Ne privim unul pe celălalt şi izbucnim în râs. Paradoxal, ochii umflaţi, vânătăile, sângele închegat ne dau o înfăţişare hazlie. Sau aşa ni se pare. Râsetele îi pun în temă pe cei cinci negri, cu care împărţim celulă, asupra stării noastre mintale. Negrii execută o pedeapsă de zece ani, pentru că şi-au ucis comandantul de pluton şi l-au mâncat. Dar numai pe jumătate, recunoaşte Joachim Trent, cel care pare liderul neoficial al grupului, întrucât comandantul suferea de diabet, iar lor le plac mai mult mâncărurile condimentate. Pe când ne comunică preferinţele lui culinare, Trent ne priveşte cu adresă, lingându-şi buzele. Gardianul de serviciu îi vine în întâmpinare, împingând printr-un intrând micuţ câteva farfurii aburinde. Colosul dă cu nasul prin amestecul care emană un miros greţos, pretinzând că ospătarul nu i-a înregistrat corect comanda. Pasta în care plutesc nişte bucăţi neidentificabile, resturi de rădăcini, cu pământ pe ele şi un fel de rumeguş, este ornată cu gândăcei verzi, care nu se bucură defel că vor ţine loc de măsline.

Negri nu fac nazuri. Hăpăie cu poftă amestecul, după care-şi ling blidele de tablă, pentru a-i scuti pe cei de la bucătărie de a se mai ocupă cu spălatul veselei. Foamea dureroasă care mă chinuieşte de câteva zile renunţă să mai insiste şi lasă loc unei greţe de lord căzut cu nasul în balega calului preferat. În schimb,

Colosul înghite stoic. Ştie prea bine că trebuie să mănânce orice, chiar şi foraibăre, dacă vrea să supravieţuiască. Până şi Fijianul, ţinându-şi mâna la nas şi cu ochii închişi, înfulecă rapid ciulamaua scârboasă. Doar eu şi japonezul refuzăm să le urmăm exemplul.

Trent dă dovadă de cooperare şi-şi înfige ghearele în farfuria mea, explicându-mi doct:

— Nu eşti obligat să mănânci. Probabil că abia te-ai ridicat de la masă.

Colosul îi administrează un ghiont, azvârlindu-l peste colegi.

— Plimbă ursul! Dacă e vorba de priorităţi, te afli în coada listei!

Trent proiectează pe neaşteptate o flegmă bine garnisită drept în ceaunul meu. Nici unul dintre noi nu reacţionează pe moment, căci negrii palmează cu iscusinţă lame de cuţit care îi plasează într-o poziţie mult mai avantajoasă. Cu degete de chirurg, Colosul extrage scuipatul intrus, după care mă îndeamnă să mănânc.

— Eşti destul de mare ca să-ţi porţi singur de grijă, zice el, prefăcându-se că nu bagă de seamă atitudinea ameninţătoare a negrilor. Şansele de a ieşi din găoaza asta sunt destul de pipernicite, dar, dacă ar apărea vreuna, va trebui să fii pregătit.

Shogunul prinde să lipăie, de parcă lui i s-ar fi adresat îndemnul Colosului. Plescăiturile acestuia mă fac să înţeleg un lucru simplu: dacă el mănâncă – el, care a făcut din rafinamentul bucatelor un scop în viaţă eu n-am de ce să mai strâmb din nas.

— Să lămurim câteva lucruri! latră Trent, ţinându-ne sub observaţie. Aici eu comand. Faceţi voi parte dintre „fioroşi”, dar în faţa mea nu sunteţi decât nişte căcăreze de oaie. Posed cel puţin zece metode prin care pot să vă iau gâtul, fără ca măcar să apucaţi să scânciţi.

Mâncarea, nu prea apetisantă şi nu ameninţarea, îl saltă dintr-o dată pe Fijian, înghiontindu-l către hârdăul lângă care îşi lasă pantalonii jos, finalizându-şi metabolismul. Trent nu ştie dacă e un răspuns sau o reacţie la cele spuse de el. Colosul are însă alte preocupări.

— Toate bune şi frumoase, dar ceva votcă nu se găseşte prin hardughia asta? Am călătorit prin mai multe închisori militare şi pot jura că în nici una n-am stat pe uscat.

Cuvântul fermecat îl aduce pe Trent la intenţii mai bune. Îşi

schimonoseşte buzele în ceea ce şi-ar dori el să fie un zâmbet, luându-şi cu această ocazie un aer de contrabandist venit din vilegiatură.

— Ai cu ce să plăteşti? întreabă el, manifestându-şi direct neîncrederea. Ieri a fost ultima zi în care am dat pe credit.

— Mai întâi să lămurim problema mea, îl tempereză, sfătos, Colosul. Apoi ne vom ocupa şi de pretenţiile tale.

— S-ar putea găsi pentru mâine un recipient de doi litri, şopteşte Trent. Cea mai bună votcă din zonă.

— Vorbele nu se pot degusta, vine rândul Colosului să-şi arate neîncrederea.

— Nici pipăi! îl trage Trent spre problema plăţii.

Cel mai periculos lucru e să le arăţi celorlalţi deţinuţi că posezi bani, dar Colosul nu poate rezista ispitei băuturii în nici o situaţie, oricât de defavorabilă. Ne face semn să luăm poziţie în jurul lui şi, pe ascuns, umblă la bucata de piele lipită de pulpă, sub care se află rezervă să pentru zile negre. Îi arată lui Trent o bancnotă de zece dolari, fără însă a-i da drumul din mână.

— Acum eşti tu la rând, zice uriaşul, de parcă l-ar învăţa cum să joace ping-pong.

Trent cunoaşte la fel de bine regulile pieţei. Dintr-un ascunziş meşterit în perete, scoate un bidonaş dolofan, pe care-l agită promiţător. Deodată, îl face pierdut sub salteaua peste care se prăvăleşte ostentativ. În faţa gratiilor îşi făcuse apariţia pe tăcute însuşi Socrates. Pufăie un trabuc de neam prost, scărpinându-şi nepăsător burta ţuguiată.

— Cum o mai duc oaspeţii noştri? se interesează el, cu vocea unui hotelier la începutul sezonului turistic.

— Excelent! cuvântează Colosul. Poate că ar trebui schimbate aşternuturile şi apă la flori, dar asta nu-i vina dumneavoastră.

Socrates suge din trabuc, învăluindu-se într-un nor de fum.

— Mâine avem o mulţime de surprize în program, ne anunţi el voios. Am vrut să mă asigur personal de condiţia voastră fizici. Dacă aveţi vreo nevoie, sunaţi după valet. Din păcate, pentru la noapte, fata de la room-service şi-a luat liber.

Negroteii din celulă râd slugarnic, bătându-se pe burtă. Socrates e plin de umor, ca o balenă de păduchi, însă supuşenia e una dintre condiţiile supravieţuirii într-o închisoare militară.

— Dar ce-a păţit fata? se arată Colosul grijuliu. S-a dus să se trateze de sifilisul pe care i l-aţi dat săptămâna trecută?

Socrates nu gustă gluma. Nu ordonă însă nici un fel de represalii. Are răbdare, pentru că timpul e de partea lui.

— Mâine, zice el, eliberând un alt nor de fum, mâine o să i-o sugi câinelui de pază. Nu i-am găsit nici o căţea şi are şi el dreptul la o viaţă sexuală, nu-i aşa?

Se întoarce şi latră câteva ordine către gardienii care stau smirnă, după care dispare. Colosul nu se araţi impresionat de ameninţare. Mai întâi trebuie să rezolve problema care-l macină, aceea de a face schimb de mărfuri, dar Trent precizează că, pentru zece dolari, are dreptul doar la două păhărele. Îi întinde şi măsura, în care, cu puţină bunăvoinţă, ar putea intra un ou de bibilică.

— Degustarea ar trebui să fie gratuită! pretinde Colosul, strivind între degete păhăruţul, ale cărui aşchii le aruncă scârbit.

Trent nu mai apucă să-şi facă cunoscută opinia, căci uriaşul înşfacă bidonul şi-l dă de duşcă pe nerăsuflate. Se strâmbă a nedumerire, căutând cu limba prin gură.

— Poşircă! exclamă el, dezgustat.

Reputaţia de contrabandist fiindu-i pusă la grea încercare, Trent uită deocamdată de încălcarea condiţiilor.

— Să înţeleg că n-ai băut în viaţa ta decât petrol? face el, zbârlindu-şi smocurile creţe care-i acoperă capul ţuguiat. Este cel mai bun spirt, adus direct din rezervele armatei engleze.

— Mă rog! zice Colosul, cu aerul că-i face o favoare. Să zicem că degeneraţii ăştia de englezoi nu excelează în materie de alcool. Şi cât ai vrea pentru recipientul de doi litri?

Evident că pretenţiile negrului se apropie de cifră de afaceri a bursei din Wall Street. Dar negocierile fac deliciul unor negustori ca cei doi. Abia spre seară cad de acord asupra sumei, nu înainte de a degusta câteva eşantioane. În pereţii celulei, Trent a camuflat un adevărat depozit. Nu ne-ar mira să scoată din crăpături şi câteva pistoale-mitralieră de ultimă generaţie.

La cererea expresă a Colosului, livrarea se efectuează în timpul nopţii. Trent are toate uşile deschise, căci în loc de chei foloseşte dolari americani autentici, nu dintre cei liberieni.

— Mă întreb cât ar costa să deschidă poarta închisorii! cugetă Fijianul cu voce tare.

— Există un preţ şi pentru asta! precizează Trent, conştiincios. Dar n-aveţi voi atâţia bani.

— Afară avem, îl momesc eu. O dată ajunşi dincolo de gratii,

îţi putem plăti cu bani gheaţă dublul sumei.

— Ba mi-aţi plăti cu gloanţe gheaţă! rânjeşte Trent, care nu e nici el venit cu pluta. Oricum, e o temă de viitor. Deşi, dacă ar fi să mă iau după ce vă aşteaptă în zilele următoare, nu ştiu dacă mai aveţi vreun viitor.

Rachiul, din care ne revine la fiecare câte o jumătate de măsură, ne creşte moralul aflat în cădere liberă.

După ce ne miroase cu scrupulozitatea unui agent de circulaţie, Socrates hotărăşte că Trent să ne însoţească în programul ce ni s-a rezervat. Degeaba se dezvinovăţeşte negrul, încercând să-l convingă că n-are nici un amestec. Socrates ştie tot ce mişcă şi, dacă lasă unele lucruri în voia lor, e pentru că beneficiază şi el de partea lui. Până la un punct: noi patru avem interdicţie la dedulcire.

Trent va servi de exemplu pentru oricine va mai intenţiona să ne întindă o mână de ajutor. E dus în curtea închisorii, unde este legat de mâini şi de picioare, între doi stâlpi de fier. Gardianul-şef îi desface cu forţa maxilarele, în timp ce un coleg îi împinge în gura căscată un şobolan viu. Imediat, gardianul aplică peste botul lui Trent o bandă adezivă. Negrul are doar două soluţii: ori să înghită şobolanul, ori să-l strivească în măsele. Între timp, înnebunit de ciudata situaţie, şobolanul prinde să muşte, iar Trent se zbate de parcă ar fi pe scaunul electric. Dă ochii peste cap şi se înroşeşte, în vreme ce capul i se umflă treptat, transformându-se într-o tiribombă. Când şobolanul îşi iţeşte botul printr-o spărtură din obraz, zbaterile lui Trent se ostoiesc şi, într-un târziu, doar scurte frisoane îi mai traversează trupul.

Privim toţi patru ca la un spectacol, înghiţind în sec. Rachiul nu ne mai e de nici un ajutor, ba, dimpotrivă, participă din plin la răscolirea stomacurilor noastre. Cel mai sensibil se dovedeşte tot Shogunul, care nu ezită să borască direct pe uniforma gardianului-şef. Asta pare să-l amuze teribil pe Socrates care, mulţumit de reprezentaţie, îl opreşte pe gardian să treacă la represalii.

— Domol! zice el, ridicând cravaşa asemenea unui ofiţer englez, sosit cu cavaleria. Ăştia patru sunt numai ai mei.

Când i se scoate banda adezivă, Trent prinde să verse sânge, bucăţi de carne acoperite cu petice de piele cenuşie şi aşchii de os. Din şobolan, n-a mai rămas intactă decât coada, pe care adjunctul gardianului se grăbeşte s-o extragă din gâtul celui

pedepsit.

Trent este pe trei sferturi mort. Probabil că animalul a apucat să-l muşte de esofag. Prin cele două găuri din obraji, i se văd dinţii lungi şi ascuţiţi, asemenea celor ai unui craniu.

— Duceţi-l la infirmerie, îi spune Socrates adjunctului gardianului. Dacă o mierleşte, opreşte-i rinichii. A venit o comandă ieri-seară.

Ceea ce considerăm că ar fi doar un zvon se confirmă dintr-o dată: prizonierii foloseau şi drept „bănci vii” de organe pentru transplanturi, de care aveau nevoie cei cu bani mulţi!

— Ce-aţi rămas aşa? se întoarce Socrates spre noi. Păi ce fel de mercenari sunteţi voi, dacă faceţi în pantaloni doar pentru nimicurile astea?!

— Domnule comandant, zice Fijianul, cu o voce gâjâită, există unele înţelegeri între şefii noştri şi ai voştri că, în caz de prizonierat, să se asigure condiţii reciproce.

În loc să se supere, ca în prima zi, Socrates dezvoltă, cunoscător, tema:

— Aşa este şi nu fac decât să respect înţelegerile. Fratele meu a avut nesăbuinţa să se predea trupelor lui Taylor. Nu-i vorbă, era el cam diliu încă de mic, dar nu asta e problema. Ei bine, nu i-am mai găsit decât un testicul şi o bucată de mână. E drept, pe chestia asta, cheltuielile de înmormântare au fost mai mici. Promit să economisesc ceva bani şi în ceea ce vă priveşte.

— Am putea, oare, să ne cumpărăm libertatea? caută Colosul să umble la vitrina cu ispite.

— Desigur, confirmă Socrates, dacă dorinţa mea de răzbunare n-ar fi mai puternică decât dorinţa de înavuţire. Nu e nimic personal. Cei trei copii ai mei nu vor mai putea niciodată să mănânce singuri. Vă interesează de ce?

Adevărul e că se simte nevoia unei schimbări de subiect, dar Socrates nu e de acord.

— Vă spun tot eu. Acum câţiva ani, nişte ucigaşi trimişi de Taylor le-au tăiat mâinile din coate. Dar, fireşte, nu înainte de a-i forţa să-şi omoare mama cu ciocanul şi cu dalta.

Dau să deschid gura pentru a-l anunţa că, deşi luptasem sub steagul lui Taylor, noi nu puteam fi acuzaţi de atrocităţile comise, însă Socrates şi-a înfipt faţa la un centimetru de a mea.

— Nu vreau să mai aud nici o vorbă! Să vă fie clar: n-am nimic personal cu nici unul dintre voi, dar pentru că sunteţi taylorişti,

veţi căpăta ceea ce meritaţi.

La ordinul lui, îşi face apariţia un gardian, ducând în lesă un uriaş ciobănesc irlandez. Ameninţarea căpitanului prinde contur.

— Tu, Sheldon, se întoarce el spre Colos, a venit timpul să-ţi arăţi iscusinţa. Îi scoate cătuşele, împingându-l în faţă, după care continuă: Ai de ales. Ori îi faci toaleta câinelui, care, după cum ţi-am spus, e cam frustrat sexual, ori îl pun să te sfâşie!

Pe moment, Colosul este tentat să sară la beregata căpitanului, dar Socrates simte ceva, căci se retrage, ducându-şi mâna la tocul pistolului.

— Nu te sfătuiesc să încerci altceva, zice el, urmărind mişcările uriaşului.

Tensiunea creşte, de îndată ce gardianul scoate lesa câinelui, care aşteaptă răbdător comanda.

— Ei? face Socrates. Te-ai hotărât? Numai privindu-te, Carlus s-a şi excitat.

Într-adevăr, puţa câinelui îşi arată capătul roşu şi subţire, de parcă ar şti ce se vorbeşte. Pe neaşteptate, Colosul îşi scoate şi el penisul, stârnind un râs general. Dar Carlus nu apreciază gluma. Se repede ca o săgeată, gata să-l înhaţe de instrument, însă Colosul are o reacţie de şarpe. Sare într-o parte, pocnindu-l cu sete peste bot. Câinele face o tumbă în aer. Fălcile lui clămpăne în gol, dar lovitura nu-i scoate nici măcar un schelălăit. În schimb, nu se mai repede ca orbul. Colosul îl provoacă, grohăind şi urlând, dar nu primeşte nici un răspuns. Carlus nici măcar nu mârâie. Îi dă ocol, punând la cale un nou atac. Faptul că nu scoate nici un sunet îl face şi mai înfiorător. Dă să se repeadă dar îşi schimbă brusc direcţia şi-i sare uriaşului la beregată. Colosul mai are timp doar să-şi lase capul în jos şi astfel Carlus nu reuşeşte decât să-i scrijelească bostanul. La rândul lui, e prins de picioarele din spate şi învârtit ca o morişcă. Aşteptăm, dintr-un moment în altul, să-l vedem zdrobit de zidul clădirii, dar animalul se încolăceşte ca un şarpe, reuşind să muşte mâna care-i ţine picioarele.

E 1-0 pentru Carlus, pe care mirosul sângelui îl face să scoată primul sunet gutural. Seamănă mai mult a jelanie de hienă, decât a mârâit de câine. Mâna Colosului e doar o zdreanţă, dar nu-i timp de oblojeli. Carlus se repede la picioarele uriaşului şi doar faptul că acesta se răstoarnă pe spate îl face să rămână în colţi doar cu o bucată de pantaloni.

Soldatul de rangul întâi, Frederick Sheldon, e pus pentru prima oară în dificultate. Simte că şansele îi scad rapid, aşa că-şi pune la treabă minusculul său creier, scormonind după o şmecherie salvatoare. Spectacolul nu ne-a acaparat chiar în aşa măsură, încât să uităm că suntem, totuşi, camarazi. De parcă am fi fost vorbiţi, urlăm toţi trei deodată, atrăgând atenţia câinelui. E de-ajuns ca, într-o fracţiune de secundă, uriaşul să se prăvălească peste el şi, apucându-l strâns de blană, să-l muşte cu sălbăticie de ceafă. Carlus se smuceşte, dar e prea târziu. O rană urâtă i s-a deschis la gât. Scuipând păr şi sânge, Colosul mai face un salt şi acum se muşcă reciproc, dezlănţuiţi, tăvălindu-se prin praf, ca un singur corp. Americanul a reuşit însă să-i dibuie beregata şi dinţii lui puternici, care ar putea sfărâma şi pietre, trag cu putere şi câinele cade mort. Cum stă aşa, plin de sânge, cu bucata de beregată în gură, Colosul este înfiorător!

De la ferestre izbucnesc aplauze spontane şi chirăituri. Colosul se crede acum un gladiator al Romei antice. Cu un răcnet sălbatic, se repede spre Socrates, dar gardianul care se află în spatele lui e mai rapid. Îl loveşte sec cu bastonul de cauciuc şi uriaşul se îndoaie, căzând în genunchi. O ploaie de lovituri se abate asupra lui. Când, în cele din urmă, nu se mai clinteşte, Socrates face un semn şi măcelul încetează. Crede că i-a sunat ceasul, dar Colosul e o nucă prea tare. Cu o sforţare supraomenească, se ridică în picioare, clătinându-se. Abia îşi mişcă buzele, dar cuvintele lui simţ clare:

— Mai bine i-aţi fi găsit o căţea.

Brutalul Socrates pare impresionat de cele văzute. După câteva momente de derută, reuşeşte, totuşi, să îngaime:

— Ţineam mult la câinele ăsta. Cred, Sheldon, că, o vreme, până vom găsi altul, va trebui să-i ţii locul.

Trei gardieni se reped spre Colos, dar faptul că au crezut că acesta e la capătul puterilor îi costă. Uriaşul îşi pune morişca braţelor în funcţiune şi, după câteva secunde, cei trei zac laţi în mijlocul curţii. De astă dată, Colosul a devenit cu adevărat periculos. Sângele îl orbeşte însă şi nu mai apucă să-l vadă pe gardianul care, pe la spate, îl trosneşte în cap cu o rangă de fier. E luat şi aruncat în cuşca câinelui, nu înainte de a i se prinde în jurul gâtului un lanţ gros cât mâna. După ce-l văduvesc de haine, gardienii îi aruncă în faţă hoitul lui Carlus.

— Asta e masa ta pentru următoarele trei zile, precizează

Socrates, îndată ce Colosul şi-a deschis ochiul. Vezi, să-ţi faci cum trebuie datoria. Latră numai dacă e un pericol adevărat. De pildă, să spunem că eu sunt un prizonier care vrea să evadeze…

Scena este atât de grotescă, încât nu mai ştim ce să credem. Socrates vine tiptil pe lângă cuşcă, aruncând priviri speriate în dreapta şi-n stânga. Ca să-i fie pe plac nebunului, gardienii se fac că privesc spre cer şi fluieră nepăsători. Colosul intră şi el în joc şi prinde să latre, încercând să-l înhaţe cu dinţii pe Socrates de picior.

— Culcat! zbiară căpitanul, de parcă chiar ar fi avut de-a face cu un câine. Bravo! Aşa!

Îl scarpină pe Colos după ureche, în timp ce acesta, spre stupoarea noastră, mârâie uşor. Îi mai lipseşte coada din care să dea satisfăcut. Socrates râde încetişor, luând prudent distanţă. E un câine nou şi nu ştie ce reacţii poate avea.

— Dacă eşti cuminte, mâine îţi aducem căţeaua care-i era destinată lui Carlus. Ai făcut-o vreodată cu o lupoaică?

Colosul latră negativ, încercând rezistenţa lanţului.

— Atunci să ţii o piatră în gură! îl sfătuieşte Socrates, întorcându-i spatele.

Acum vine şi rândul nostru. Avizaţi, gardienii stau în apropiere, cu bastoanele pregătite. După ce ne scoate cătuşele, Socrates se grăbeşte să ne prezinte următorul punct din program:

— Florin Zamfir şi Aiki Sumaru vor preda o lecţie de luptă acestor arestaţi, care nu merită să poarte haina militară. Vă previn că, pentru fiecare lovitură falsă, Fred Maragano va primi una adevărată, cu bastonul!

Fijianul e tras pe dreapta, între trei zdrahoni, înarmaţi cu bâte. Spre exemplificare, unul dintre ei îl pocneşte în umăr, făcându-l pe Fijian să ţipe de durere.

— Aţi priceput? întreabă Socrates, grijuliu. Sunt admise orice fel de lovituri, dar, la sfârşit, vreau să rămână în viaţă doar unul dintre voi! Altfel, vă ucid pe amândoi!

Nici eu şi nici Shogunul nu ne mişcăm, căci nu ştim cum să procedăm. O nouă lovitură aplicată Fijianului ne face să tresărim. Japonezul vine chiar din patria artelor marţiale, dar în materia de Kung-fu nici eu nu sunt un novice. Le oferim un spectacol pe cinste, care-i face pe gardieni să uite să-l mai cotonogească pe Fijian. Totuşi, ocolim loviturile mortale, în care amândoi suntem maeştri. Ca să nu dăm de bănuit, ne umplem bine de sânge. Dar

Socrates tot nu e mulţumit.

— Stop! strigă el. Asta nu e un concurs de lupte. Unul dintre voi trebuie să-l omoare pe celălalt. Nu suntem la Olimpiadă.

Ne şi exemplifică. Fără nici un aviz, îl pocneşte pe Fijian între picioare, iar când acesta se îndoaie, îi aplică o lovitură rapidă la carotidă, făcându-l să se întindă la pământ.

— E mort? îl întreabă el nepăsător pe unul dintre gardieni.

— Încă nu, raportează gardianul, luându-i pulsul.

— Data viitoare nu mai ratez! ne promite Socrates. Daţi-i drumul!

Dar refuzăm să mai executăm ordinul. Nervii ne cedează. Mai bine murim cu vreo doi de gât, decât să mai facem pe saltimbancii.

— La dracu'! face, dezgustat, Socrates. Şi în faţa voastră tremură vitejii soldaţi ai Liberiei? Priviţi-i! strigă el către ferestrele la care audienţa a căpătat un număr record. Aceştia sunt mercenarii cei fioroşi! Nici vouă, care sunteţi scursorile armatei, nu vă ajung măcar la genunchi!

Suntem aduşi în faţa cuştii în care Colosul îşi linge de-adevăratelea rănile. Nouă propunere a lui Socrates stârneşte un interes general:

— Goliţi-vă băşicile! strigă el spre ferestre. Care reuşeşte să-i atingă, primeşte porţie dublă la prânz!

După un sfert de ceas, mai bine de jumătate din prizonierii care se găsesc la geamuri îşi câştigă dreptul la un supliment. În schimb, noi puţim ca nişte latrine în a zecea săptămână de grevă a vidanjorilor. Brusc, Socrates devine un împătimit ai igienei. Dă ordin să fim dezbrăcaţi, iar hainele să fie trimise la curăţătorie, spre dezinfecţie. Că programul să nu lâncezească, suntem imobilizaţi şi forţaţi să ne aplecăm în faţă, până când ne atingem genunchii cu fruntea. Apoi, dintr-o pâlnie de tablă, gardienii ne toarnă în rect câte o porţie de piper măcinat. Când ne dau drumul, începem să ne rupem în figuri. Fijianul se caţără cu repeziciune pe peretele închisorii, până la etajul al doilea, de unde sare exact peste cuşca în care zace Colosul, făcând-o praf. Colosul caută să-l muşte, dar Fijianul e deja la poarta închisorii, de care-şi freacă abitir fundul smochinit. Japonezul şi cu mine ne băgăm mâinile până la cot între buci, încercând să ne extragem intestinul gros, care arde năprasnic.

Schimonoselile şi strâmbăturile noastre stârnesc râsul

spectatorilor. O jumătate de oră ne lovim, fără odihnă, cu fundul de orice ne iese în cale. În final, lui Socrates i se face milă şi ordonă să fie adus un cazan cu apă. Primul care cade în cursă e Shogunul. Abia îşi bagă curul în cazan, că şi ţâşneşte în sus, ca o rachetă sol-aer. Apa din cazan se dovedeşte a fi doar acid.

Nu mai rezist! Mă reped spre cel mai apropiat gardian, dar, în loc de glonţul salvator, primesc o lovitură cu patul puştii. O pârâitură mă anunţă că sunt proaspătul posesor al unei găuri în cap. Cad într-un leşin îndelungat.

Mă trezesc întins pe jos, în celulă, alături de Shogun şi de Fijian. Cea mai mică mişcare îmi produce dureri atroce. Din vârful patului, Trent ne aruncă priviri de vultur abia ieşit dintr-o operaţie estetică nereuşită. Nu mai poate vorbi, căci şobolanul îi înghiţise omuşorul, în schimb, e încă viu. Nu pentru multă vreme, asta o ştie şi el. Cuvântul antibiotic nu există în vocabularul închisorii militare din Monrovia. Dacă de votcă sau potol mai poţi face rost, contra unor sume barosane, medicamentele sunt total interzise. Îşi plimbă lama cuţitului peste buze, fără a face vreun efort să-şi ascundă intenţiile.

Dar, pus în faţa perspectivei morţii, organismul uman, oricât de ostoit, găseşte resurse inimaginabile. N-are rost să mai aştept desfăşurarea evenimentelor, aşa că ridic pe neaşteptate patul de fier, prăvălindu-l peste Trent. Fijianul şi Shogunul se reped spre ceilalţi patru negri, care se pun pe urlet. Nu mai există însă decât o singură soluţie. De astă dată, loviturile sunt mortale. Negrii nu mai apucă decât să ne ciumpăvească un pic cu cuţitele lor, după care pleacă, unul câte unul, la Zulu. Trent mai că prinde voce, încercând să-şi cumpere viaţa, dar oferta lui trece nebăgata în seamă. Când nu mai ai de ales, devii o fiară dezlănţuită. Ceea ce nu a reuşit şobolanul, reuşesc eu, înfundându-i definitiv beregata cu latul palmei. Ne prăbuşim peste cadavrele negrilor, noi înşine viitoare cadavre, nepăsători la tot ce ar putea urma, căzând într-un somn frate bun cu leşinul dinaintea morţii.

— Ce avem noi aici? exclamă Socrates, cu o voce de contabil, când ne descoperă a doua zi de dimineaţă. Cinci morţi! Oho! Care vasăzică, aţi devenit şi criminali cu acte în regulă!

— Am fost în legitimă apărare, zic eu răguşit, dând cu piciorul în mormanul de trupuri inerte. Au cuţite, se poate vedea şi cu ochiul liber.

— Poate ar trebui să declanşez o anchetă a poliţiei! Mă ia

Socrates peste picior. Cu amprente, fotografii, deducţii logice, martori şi toate celelalte rahaturi! Nimic de spus, javrele astea şi-au meritat pe deplin soarta, dar aţi uitat un lucru: un singur om are dreptul să ucidă aici, iar acela sunt eu!

— Am zis să nu vă mai tulburăm somnul pentru o treabă de nimic! face, politicos, Fijianul, clătinându-şi capul.

— Apreciez grija voastră! devine Socrates îndatoritor. Detest să fiu trezit, mai ales când am vise erotice.

— Regulai o capră? mă interesez eu, zâmbindu-i cu toată faţa.

— Nici nu ştiţi ce satisfacţii îţi poate aduce o chestie ca asta! exclamă Socrates, pe care începem să-l bănuim de-a binelea de zoofilism. Problemă însă e cu totul alta.

— Te referi, probabil, la problema micului dejun, i-o ia Shogunul înainte. Trebuie spus că nici până la ora asta n-am fost serviţi. Apropo, ai idee, cumva, unde trebuie trimise reclamaţiile?

— Şi mai ales, spune-i bucătarului să nu mai pună piper în mâncare! se zborşeşte Fijianul, scărpinându-se cu adresă în fund.

— Nu cred că aţi vrea să mâncaţi ceva, rânjeşte Socrates. După operaţia pe care aţi suportat-o ieri, nu prea vă văd mergând la budă. Trebuie să recunosc că-mi face plăcere să vorbesc cu nişte oameni spirituali ca voi. Aici, cu japiţele astea, nu poţi comunica nimic.

— De ce n-am face-o în jurul unei sticle de coniac? propune fijianul. Te-am putea învăţa multe despre cultura şi obiceiurile popoarelor noastre.

— Mă tem că programul meu pe săptămâna asta e complet, se scuză, politicos, Socrates.

— De multă vreme voiam să te întreb, zic eu, unde ţi-ai pierdut ochiul?

Socrates nu are amintiri prea plăcute despre episodul amintit. Mârâie şi suduie ca un eunuc la un film porno.

— De-ajuns cu vorba! Încărcaţi-i p-ăştia şi direcţia cimitir! Le veţi fi gropari, dacă tot i-aţi ucis.

În curte, trecem pe lângă cuşca Colosului. Din Carlus a mai rămas doar o grămăjoară de oase, bine curăţate şi blana cu care uriaşul s-a acoperit pe spate. Dacă zilele simt fierbinţi şi înăbuşitoare, noaptea e destul de rece. Ne aruncă în treacăt o privire, mârâind ameninţător.

— Cuminte, Fredi! îl domoleşte Socrates. După cum vezi, camarazii tăi nu şi-au pierdut timpul. Cinci dintr-o lovitură! Călăul

închisorii poate pleca în călătorie de nuntă.

— Ziceai ceva de o căţea! îşi aminteşte brusc Colosul de graiul uman.

— Un câine care vorbeşte! se miră Socrates, plesnindu-şi palmele. N-o să mă creadă nici cel mai bătrân circar din lume!

— Vezi, să fie de rasă! Dezbate, în continuare, Colosul problema care-l preocupă. N-am chef să umplu curtea cu maidanezi.

Socrates îşi balansează piciorul, ţintindu-i burta, dar Colosul e un câine şcolit. Evită lovitura şi-l muşcă prin uniformă. Are parte de un tratament care-l face să se retragă iute în cuşcă, de unde-şi arată doar colţii. E incredibil cum reuşeşte să-şi facă loc în căsuţa pe care a reparat-o singur, după căzătura Fijianului.

În cimitirul din spatele închisorii, mormintele nu au cruci, ci doar nişte stinghii pe care e trecut un număr. Săpăm plini de râvnă pământul reavăn, cu credinţa că ne pregătim, de fapt, propriile noastre gropi. Totuşi, în ele sunt prăvăliţi, fără multă ceremonie, cei cinci negri. Slujba religioasă se reduce la câteva cuvinte spuse în grabă de Socrates:

— Sper ca Scaraoţchi să fie mulţumit de tributul pe care i-l trimit! Apoi, ni se adresează mieros: Dar ca să fie sigur că o să ajungă în Iad, o să vă rog să le fiţi călăuze!

Un pat de puşcă în ceafă şi iată-mă alături de Trent! Fijianul şi Shogunul îşi iau şi ei în primire grupul de turişti. În plus, primim fiecare câte o ţeavă lungă, a cărei destinaţie ne-o face cunoscută tot Socrates, în timp ce gardienii ne acoperă în grabă cu pământ:

— Pentru că nu vreau, totuşi, morţi, o să vă las să respiraţi prin minunăţiile astea! Am pus rămăşag că o să rezistaţi douăzeci şi patru de ore! Să nu mă faceţi de râs! Am pariat salariul pe un an întreg.

Încerc să ies din groapă, dar o lovitură de lopată mă trimite înapoi. Pământul mă acoperă repede, îmi intră în ochi, în urechi, în nas, în gură. Degeaba încerc să-l dau la o parte, căci o cantitate şi mai mare vine să-i ia locul. Abia reuşesc să-mi fixez tubul în gură şi în secunda următoare sunt înţepenit. O senzaţie acută de sufocare îmi paralizează simţurile şi creierul.

Dar corpul meu a mai trecut prin asta. Spun „corpul meu”, tratându-l ca pe o entitate aparte de şinele meu, căci acesta e primul lucru pe care l-am învăţat la antrenamentele-şoc la care am fost supus de-a lungul anilor de pregătire. Am mai stat

îngropat în pământ, sau sub apă, respirând doar printr-un tub. E drept, drogat corespunzător şi pentru maxim zece ore. Dar cine cunoaşte cu adevărat limitele organismului uman? Poate Dumnezeu, dar pe El îl interesează doar ce e dincolo de ele.

Automat, creierul îşi fixează tehnica de supravieţuire, nepăsător la chinurile simţurilor. Panica mă părăseşte dintr-o dată. Respiraţia trece pe „pilot automat”, iar starea de catalepsie comandată vine mai iute decât un ospătar medaliat. Amorţeala care mă cuprinde are ceva din lascivitatea unei curtezane după o noapte de amor nebun. Mă las în braţele ei, cu sentimentul unui adolescent la prima lui iubire.

Cât timp a trecut? O oră, o zi, un an? Poate zeci de ani. Poate mii de vieţi, timp în care Pământul a dispărut, pentru a se naşte altul…

Trebuie să fiu sprijinit de doi soldaţi, căci nu mă pot ţine singur pe picioare. Privirea-mi înceţoşată abia distinge siluetele Fijianului şi Shogunului. Asemenea lor, sunt şi eu doar un spectru. Reuşim să-i înspăimântăm de-a binelea pe gardienii care ne-au luat în primire. Au ochii plini de groază, deşi se numără printre cele mai mari bestii de pe pământ. Chiar şi Socrates pare copleşit. Suntem duşi la infirmerie, dar nu înţeleg nimic din ceea ce se petrece cu mine. Plutesc în continuare, căci starea de catalepsie a prins drag de mine, iar Morţii încă nu-i vine a crede că i-am scăpat iar printre degete.

N-aş vrea să mă mai trezesc, dar organismul de care mă înstrăinasem îşi dusese propriul său trai, paralel cu voinţa mea şi acum alege revenirea la chinurile vieţii, socotind că n-a îndurat destul.

În sală lungă, care seamănă cu un hangar părăsit, căreia tot nu pot să pricep de ce i se spune infirmerie, ni se alătură şi Colosul. A depăşit faza canină a existenţei lui, revenind la forma umană, care, în ceea ce-l priveşte, se traduce printr-un singur cuvânt: votcă. Ne dă să sugem ca unor căţeluşi din bidonul de care numai el ştie cum a făcut rost. Într-adevăr, alcoolul e mai bun ca orice medicament.

— Am combinat-o cu ceva sânge, găsit prin eprubetele ăstora! Ne aruncă el vestea cea bună. Am auzit că e foarte hrănitor.

— Peste ceva organe n-ai dat? întreabă Fijianul, căznindu-se să fie cât mai coerent.

— Au pus trei lacăte pe frigider! îl informează Colosul. Dar l-am auzit pe împuţitul ăla de Socrates spunându-i ceva infirmierului despre hrana noastră.

Colosul a auzit bine. Ni se aduc străchini aburinde şi v-o spun pe-aia dreaptă, nu mai stăm să facem aprecieri! Numai după ce terminăm de hăpăit, catadicsim să ne privim. Fijianul are un ochi umflat ca o ceapă, Shogunul abia mai poate vorbi, căci are un soi de gogoloi ieşit din gât, iar Colosul are în cap o gaură de mărimea unei nuci. I-am putea vedea creierul pe-acolo, dacă ar avea aşa ceva. Surprinzător, cel mai bine am ieşit eu, cu doar două coaste frânte şi un umăr inflamat. Desigur, vânătăile şi cucuiele nu le mai punem la socoteală.

— Îi ia cam mult timp maiorului să ne scoată din rahatul ăsta! glăsuieşte Fijianul, de îndată ce termină inventarul.

— Să fii tu sănătos! urlă Colosul. Împuţitul ăla de Pavlovici ne-a uitat de mult. Probabil că acum se bronzează în Bahamas.

— Eşti prost, scâncesc eu. Pavlovici nu ne-a trădat niciodată. Ori e mort, ori încă se mai tocmeşte pentru noi.

— Să nu fie prea târziu! prinde şi Shogunul un firicel de glas, care i se stinge la fel de repede cum i-a venit.

— Tot la noi e speranţa! mormăie Colosul, cu bale la gură. M-am şi gândit la un plan de evadare.

— Ştii ce-o să se-ntâmple dacă nu reuşim?

— Ştiu ce-o să mi se întâmple dacă nu încerc! îmi replică Colosul. Acum, *mucles,* că vine inspecţia. Daţi-vă loviţi. Vorbim la noapte.

Prea mare efort ca „să ne dăm loviţi” nu ne trebuie. Socrates ne trece în revistă şi ţâţâie din buze.

— Eşti sigur că nu sunt alţii? se adresează el gardianului-şef. Nu prea seamănă cu ăia pe care i-am primit.

— Să-i vedem mâine, ricanează gardianul. Dacă trec testul, atunci nu sunt ei, sunt nişte diavoli!

Socrates râde preventiv. Controlează personal uşa de fier, apoi dispare.

— Care e planul tău? şopteşte Fijianul, care nu mai are răbdare să se lase noaptea.

Colosul îi rânjeşte în faţă.

— Te-a cam speriat ăla cu testul lui, este?

— Prefer să închei socotelile într-un fel sau altul, decât să mai trec prin ce-am trecut, recunoaşte Fijianul.

— Dar varsă-te odată, matahală! îmi ies şi eu din răbdări.

— Uşurel, mă tempereazǎ Colosul. Parcă acu’ eraţi împotriva evadării, că Pavlovici se gândeşte la noi, c-o fi, c-o păţi… Bine, hai! se hotărăşte el brusc, când, din lipsă de voce, Shogunul îl prinde de boaşe. Fiţi atenţi! La noapte îl chemăm pe infirmierul de serviciu şi-i spunem că unul dintre noi a dat ortu’ popii. De cum deschide uşa, îl căsăpim şi după aia… om mai vedea noi.

— Aşa plan, cu „om mai vedea noi”, e tipic pentru un cretin ca tine! se oţărăşte Fijianul. Trebuia să-mi dau seama de la început.

— Dar ce te faci dacă infirmierului i se rupe în paişpe că a murit unul dintre noi? îl aţâţ eu pe uriaş.

— Chestiunea e mult mai simplă, ciripeşte Shogunul, lăsându-ne să înţelegem, mai mult după mişcarea buzelor, ce anume vrea. Bani!

Îşi freacă degetele pentru a îndepărta orice îndoială asupra soluţiei înaintate. Care soluţie îi surâde cu toţi dinţii infirmierului. Negrul e mai mult decât cooperant. Revine spre miezul nopţii, cu planul bine pus la punct.

— Închisoarea asta a fost, pe timpuri, o cazarmă englezească, şopocăie el conspirativ. Există un tunel pe sub pământ care dă într-un fort părăsit, la un kilometru de zidul puşcăriei. Acolo o să ne aştepte vărul meu cu o maşină.

— Preţul e negociabil? pronunţă Colosul, atent să nu-şi muşte limba.

— O sută de mii de dolari americani, atâta rămâne! îi răspunde infirmierul. Trebuie să-mi asigur viitorul. Aici nu pot rămâne, dacă voi evadaţi.

— Unde ţi-i trimitem? întreb eu, grijuliu.

Infirmierul ne arată cariile care-i pavoazează gura, dar, în loc de adresă, ne face cunoscut că vărul său are un pistol cu nouă cartuşe.

— Cu cinci mai mult decât e necesar, dacă vreţi să mă înşelaţi. Vă opriţi la prima bancă şi scoateţi mardeii. Aţi pretins că puteţi pune mâna pe bani de la orice bancă din lume.

— În Monrovia e periculos, zice Fijianul. O dată alarma dată, ne pot lua ca din oală. Trebuie să trecem în Sierra Leone.

— De acord, dar mă luaţi şi pe mine, precizează infirmierul. Suntem în aceeaşi găleată.

Se bate palma şi negrul ne conduce, cu infinite precauţii, până în subsolul închisorii. Abia mutăm un dulap uriaş de metal,

descoperind o uşă pe care dulapul o mascase, că negrul şi scoate o cheie pe care cu greu ai fi putut-o purta într-un portchei. Uşa scârţâie cu ardoare şi face câteva nazuri Galeria care se deschide în faţa noastră nu e mai înaltă de un metru şi jumătate, dar nici noi nu vrem s-o străbatem cu maşina. Mai rău e că infirmierul nu are nici o lanternă, aşa că va trebui să înaintăm pe pipăite.

— Mi-am uitat sacoşa! exclamă negrul, scărpinându-se în cap. Luaţi-o voi înainte. Vă prind din urmă. O să aduc şi o lanternă.

Face stânga-mprejur, în timp ce noi o luăm pe urmele lui Monte Cristo. Dacă nu beneficiază de o mansardă prea dotată, în schimb, Colosul are un fler care face toţi banii.

— La ce dracu' are nevoie de sacoşă împuţitul ăla de negrotei?! clămpăneşte el, izbindu-se cu ţeasta de tavan. Doar nu mergem la cumpărături.

— Ce importanţă are asta?! se enervează Fijianul care, din cauza înălţimii, e nevoit să înainteze mai mult pe vine.

Totuşi, întrebarea Colosului ne pune în gardă. Shogunul, care deschide drumul, se opreşte dintr-o dată şi-mi zdrelesc nasul de ţeasta lui rotundă. Îşi duce un deget la buze, sâsâind ca un şarpe la o şedinţă de clismă. Rămânem nemişcaţi, cu inima în gât, aşteptând să se întâmple ceva, ca să putem şi noi pricepe de ce am fost opriţi. Japonezul îşi lipeşte gura de urechea mea, turnându-mi şoapte otrăvite:

— E cineva în faţă! Ne întoarcem!

Ne jucăm de-a telefonul fără fir, după care refacem drumul, de data asta cu spatele, căci e imposibil să te răsuceşti în grota îngustă. Nu e un început promiţător, cu atât mai mult cu cât tocmai încercăm să ne închipuim cum e dincolo de zidul închisorii.

— Am văzut o lumină la capătul tunelului, îngăimă, cu greutate, Shogunul, o dată ajunşi în punctul de plecare.

— Este exact ce trebuie să vezi! îi explic eu. Doar nu se putea termina după apă!

— Afară e noapte! îmi aminteşte Fijianul, dezmorţindu-şi picioarele.

— Semăna mai mult cu lucirea unei arme, hârâie Shogunul, rotindu-şi ochii de la unul la altul.

— Mă, tu ai năluciri! se îndoieşte Colosul. Apoi, întrebarea lui de mai înainte îl face să constate cu voce tare: Dar unde e

infirmierul?

Deodată, mă cuprinde o senzaţie de greaţă. Dacă micuţul japonez nu s-a înşelat, înseamnă că urma să fim lichidaţi pentru tentativă de evadare, o soluţie cât se poate de convenabilă pentru ca Socrates să scape definitiv de noi. Mai mult zburăm decât mergem spre infirmerie, unde negroteiul fumează destins şi trage cu sete dintr-o cană de tablă plină cu votcă. Când dă cu ochii de noi, scapă trabucul, dar nu apucă să scoată nici un sunet. Îi şi tragem peste cap punga de plastic în care se aruncă pansamentele folosite. Infirmierul mai pedalează o vreme din mâini şi din picioare, după care se lasă moale, anunţându-ne că tocmai a decedat. Îl îngrămădim în dulapul cu medicamente, iar cheia ia drumul haznalei. Abia ne-am aruncat în paturile de fier, acoperindu-ne cu cearşafurile, că uşa e trântită de perete şi în salon dau buzna soldaţii, în frunte cu Socrates. După praful şi pânzele de păianjen care le acoperă uniformele, ne dăm seama că Shogunul nu s-a înşelat.

— Ce faceţi aici? Scapă Socrates, îndepărtând definitiv vălul misterului.

— Asta ne întrebăm şi noi, răspunde în locul nostru Fijianul. Ni s-a promis o judecată dreaptă, care, iată, nu mai vine odată!

— Unde e Ferdinand? se interesează Socrates de soarta infirmierului.

— Tocmai voiam să-l reclamăm, mă arăt eu supărat. Era vorba să ne facă nişte injecţii. N-ar fi rău să i se dea o mustrare cu avertisment.

Socrates se benoclează peste tot, incapabil să priceapă ce s-a întâmplat. E mai derutat decât o girafă care a greşit trenul. Îmi mângâie părinteşte umărul inflamat, provocându-mi un geamăt.

— Mai aveţi răbdare până dimineaţa, grohăie el răutăcios. Veţi urma un tratament prescris de unul dintre cei mai vestiţi doctori.

— Crezi c-o să ne pună pe picioare? se interesează Colosul, cu speranţă în glas.

— În mod cert, îl asigură Socrates. De aici veţi ieşi sigur pe picioare. Cu ele înainte, sau altfel, asta rămâne de văzut!

Negrii care-l însoţesc râd ca la comandă, dar Socrates nu are chef de amuzament. Miroase cana de tablă părăsită în grabă de infirmier, cercetându-i conţinutul.

— Dezinfectant, îl lămureşte, disciplinat, Colosul. Avem şi reţetă.

Primeşte în faţă votcă, dar nu protestează nici un pic. Stă lungit în pat, cu călcâiele lipite, cu mâinile de-a lungul trupului şi cu capul întors pentru onor la dreapta. Urmat de soldaţi, Socrates se retrage strategic, mormăind ameninţări care de care mai înfiorătoare.

— Ce-ar fi să încercăm acum varianta cu tunelul? scapără Fijianul o idee care ne lasă cu gura căscată.

— E prea riscant, mă opun eu. S-ar putea că galeria să nu ducă nicăieri, cum, la fel de bine, Socrates s-ar fi putut să lase o santinelă, pentru orice eventualitate.

— Eu unul nu mai suport încă o zi aici! zice Fijianul, tremurând uşor din corpul lui osos.

— Vai, domnişoară, sare Colosul, v-au jignit oare brutele astea needucate? În acest caz, pe Jupiter, vor avea de-a face cu mine!

Se scoală din pat, înfăşurat în cearşaf, asemenea lui Cezar care îşi înfruntă asasinii, plimbându-se de colo-colo, semeţ şi impunător. Dă peste coşul de gunoi, pe care-l răstoarnă cu un zgomot grozav. Înjurătura i se opreşte însă în gât. Din coş, învelită în hârtie, îşi face apariţia o sticlă. Dintr-o dată, Cezar îi lasă locul lui Bachus. Trage un gât prelung, dar, în loc să-şi exprime satisfacţia, uriaşul rămâne stană de piatră. Nu pentru mult timp. Iată-l izbucnind în sus, cu viteza unei Katiuşe, prinzând să se rotească printre paturile de fier ca un titirez. Toarnă pe gât toate străchinile cu apă întâlnite în cale, dar focul care-i mistuie stomacul nu-i lasă răgaz. Desface cu mâinile goale fişetul metalic în care-l înghesuisem pe infirmier şi dă iama prin grămada de sticluţe şi cutii înşirate pe rafturi, apoi, asemenea unui vampir, îşi înfige colţii în gâtul lui Ferdinand. Pare că-i suge tot sângele, căci infirmierul mort devine treptat palid. Nu e nevoie să mai facem analiza lichidului din sticla descoperită: e alcool metilic din cel mai pur.

— Aţi vrut să mă omorâţi! urlă Colosul, ridicând o masă şi proiectând-o spre mine.

Mă feresc în ultimul moment. Bătaia care se încinge nu durează mult. Suntem atât de epuizaţi, încât adormim de-a-mpicioarelea.

A doua zi, suntem împinşi în curticica din spatele închisorii.

— Direct în piscină cu ei! urlă Socrates, prin faţa căruia suntem purtaţi fără prea mare pompă.

La drept vorbind, piscina e departe de a fi ceea ce semnifică,

îndeobşte, acest cuvânt. De fapt, e o groapă cimentată, plină ochi cu apă, în care suntem îndesaţi ca lemnele într-un sac, căci abia încăpem toţi patru. Socrates nu se omoară cu explicaţiile, căci ne dăm seama şi singuri care e ideea, o dată capacul de metal răsturnat peste noi. Are prevăzut un muştiuc, legat la un singur tub, prin care se poate respira.

O vreme, facem cu schimbul, fără să intrăm în panică. Mai greu nu e să-ţi ţii respiraţia, puteam sta aşa şi trei minute încheiate, ci să ajungi cu gura la muştiuc, având în vedere că, în spaţiul strâmt, orice schimbare de poziţie înseamnă o mişcare comună şi exactă a tuturor. Treptat însă, efortul făcut începe a-şi spune cuvântul. Nevoia de aer devine tot mai acută, iar timpul de aşteptare creşte. E de-ajuns ca Fijianul să lovească cu picioarele, ca să fie lăsat să mai ia o gură de aer şi nebunia să se dezlănţuie. Zbaterea noastră nu aduce nimic bun.

Când simt că plămânii stau gata să-mi plesnească şi că nu-mi mai pot ţine gura închisă, ştiu că s-a sfârşit. O lovitură în stomac mă face să renunţ definitiv la luptă. E momentul în care Socrates dă ordin să se ridice capacul, pentru a evalua rezultatele experimentului.

Pufăim şi scuipăm apă, tuşind şi hârâind, în timp ce aerul binefăcător ne umple iar piepturile. Doamne, ce minunat e să respiri! Nu mai contează că soldaţii urinează peste noi, chipurile pentru a reface nivelul apei din piscină, cum nu mai simţim nici loviturile de cizmă care se abat asupra capetelor noastre. Dar răgazul e scurt. Capacul e lăsat din nou, iar chinul reîncepe. Suntem ţinuţi ore întregi între viaţă şi moarte şi, cel puţin din punctul ăsta de vedere, Socrates îşi demonstrează din plin consecvenţa.

După ce se satură de sinistrul joc, soldaţii ne întind pe burtă şi sar cu cizmele pe spinările noastre, pasămite, pentru a ne scoate apa din plămâni. Unul dintre ei ne face câte o injecţie, cu o seringă cu ac ruginit. Dintr-o dată, sângele prinde să ne circule viguros prin vine, dar e o refacere de moment, necesară doar pentru nouă încercare la care vom fi supuşi.

De data asta suntem legaţi doi câte doi. Un capăt al frânghiei este trecut peste gâtul unuia dintre noi, iar celălalt, peste picioarele „colegului”. Între degetele de la picioare ni se pun hârtii bine unse cu ulei, cărora li se dau foc. Orice zbatere e sinonimă cu strangularea celui de care eşti legat. Dar nu suntem

fachiri şi, cu toată stăpânirea de care dăm dovadă, deşi degetele ne sunt aproape carbonizate, reuşim să ne gâtuim reciproc. Doar atât cât să pricepem că se poate muri şi în felul acesta, după care Socrates ne readuce în simţiri şi reia supliciul, până când din degete ne rămân doar falangele, de care se mai ţin câteva bucăţele de carne neagră, iar gâturile ni se umplu de sânge.

Nu mai suntem oameni, ci doar saci de carne şi oase, nişte forme de viaţă ce continuă să trăiască doar pentru că nu li s-a dat lovitura de graţie.

Acum suntem bătuţi din nou. Dar nu de soldaţi, care au plecat la alte treburi, ci de o ceată de puşcăriaşi cărora Socrates le-a promis votcă, în schimbul serviciilor aduse. Ne mărunţesc cu scrupulozitate, dar pot remarca faptul că organele vitale sunt ocolite cu grijă. Moartea noastră fără motivaţie bine întemeiată nu intră în vederile căpitanului. La răstimpuri, peste noi sunt aruncate nişte găleţi cu apă, laolaltă cu hârdaiele pline cu excremente, aduse din celule.

Într-un târziu, suntem lăsaţi în curtea închisorii, fără pază, pentru că e puţin probabil să ne putem deplasa fie şi un centimetru. Milioane de insecte, atrase de mirosul sângelui, ne acoperă ca nişte mantale cenuşii. Chiar şi câteva ciori ne dau târcoale. Nu se sfiesc să ne smulgă câte o bucăţică din carnea zdrenţuită, îndepărtându-se apoi în grabă, pentru a-şi degusta în linişte prada.

Abia în cea de-a şaptea zi ne revenim, dar nu mai suntem decât nişte stafii. Până şi Colosul îşi pierduse complet masivitatea. Parcă e o desagă de piele pe un schelet ambulant. Cât despre mine şi despre Fijian, ce să mai vorbim! Doar Shogunul mai are câteva rotunjimi.

Rănile profunde făcuseră viermi. Ne scărpinăm cu abnegaţie, deşi nu facem decât să ne provocăm dureri şi usturimi inimaginabile. E prima oară când simt nevoia să-mi tai un picior. Pun chiar mâna pe un bisturiu, dar Shogunul e mai inventiv. Prinde bisturiul şi ne face o ofertă care, în comparaţie cu chinurile suportate, seamănă a invitaţie la vals.

— Viermii ăştia o să ne vină de hac! Cred că asta şi vor. I-ar scăpa de orice responsabilitate. Aşa că, dragii mei, luaţi câte un lemn în gură şi răbdaţi!

Trece bisturiul de câteva ori printr-o flacără, după care mă ia în primire şi, cu gesturi de chirurg, prinde să-mi decupeze carnea

infectată. Nici nu apuc să piui, că leşin. Operaţia durează vreme îndelungată, dar o suportăm cu stoicism. Japonezul ne-a salvat încă o dată vieţile. Doar Fijianul se încumetă să aplice procedeul pe Shogun, care nici nu leşină, nici nu geme. Zâmbeşte cu cei câţiva dinţi ce i-au mai rămas, murmurând o incantaţie către Buddha...

Ne bandajăm cu fâşii rupte din cearşafuri, nu înainte de a presăra peste răni praf de sulfamidă plătit cu ultimele economii ale Colosului. Dacă infirmierul care ni le-a adus a hotărât să calce un consemn atât de riguros, înseamnă că arătăm al naibii de rău.

— Ce-ar fi s-o sfârşim odată! mormăi eu, încercând să-mi îndepărtez transpiraţia care-mi inundă ochii.

— La ce bun am mai suportat atunci toate astea? fredonează Colosul, surprinzător de logic pentru gândirea lui rudimentară. Aş fi un dobitoc, dacă mi-aş lua singur gâtul, înainte să-l căsăpesc pe împuţitul de căpitan negru.

— Chiar eşti dobitoc, ricanez eu, dacă îţi închipui aşa ceva! Nici n-o să apuci să ajungi la un metru de el, că o să cântăreşti de două ori mai mult, de cât plumb o să ai în tine.

— Tatăl meu, Ogadu Sumaru, cântă japonezul, ne spunea, ori de câte ori trebuia să ne culcăm cu burta goală: „Dacă există un mâine, există şi mâncare”.

— În schimb, babacu’ meu, se cocoşeşte Colosul, îmi spunea că nu e bine să te bazezi pe ziua care va să vină şi de-aia trebuie să bei ca şi cum ar fi ultima zi.

— Mai bine v-aţi fi ascultat părinţii şi acum n-aţi mai fi fost aici, zice, sfătos, Fijianul, care, fiind orfan de timpuriu, nu apucase să se înfrupte din înţelepciunea paternă.

Încă o săptămână suntem lăsaţi în pace. Asta, dacă a fi lăsat în pace înseamnă a face instrucţie cu masca pe figură şi cu sacul de nisip ud în spate, opt ore încontinuu, sau a freca hârdaiele şi latrinele cu periuţa de dinţi. Dar pentru noi, care am trecut prin atâtea chinuri, chiar asta înseamnă. Marea surpriză vine la sfârşitul celor şapte zile: ne este servită o masă împărătească, cu carne din belşug! Nu mai contează că are gust de putreziciune, că e aproape verde sau că zgârciurile tari ne rănesc gingiile. Înfulecăm ca nişte tigri ţinuţi ani de zile pe meniu vegetarian.

— S-ar părea că Pavlovici a început, în sfârşit, să lucreze, zic eu între două înghiţituri.

— Aşa e! clefăie voios Fijianul, aruncând cu un os în japonez.

Vor să ne pună pe picioare; ca să nu aibă scandal.

Dar visul apropiatei eliberări îşi îndeplineşte curând menirea de vis.

— Am şi eu o întrebare, ne interpelează, politicos, Socrates, sosit să asiste la festin. De ce l-aţi omorât pe Ferdinand?

— Ne stătea în gât! găseşte cu cale Colosul să facă lumină.

— Şi acum nu vă mai stă? întreabă din nou Socrates, abia abţinându-se să nu izbucnească în râs.

Dintr-o dată, se lasă o tăcere de moarte. Privim oasele frumos curăţate şi puţinele resturi care au scăpat de furia foamei noastre, neştiind ce să mai credem. Primul reacţionează rafinatul japonez, care se face şi mai galben decât este. Ducându-şi mâna la burtă, prinde să vomite sacadat, ca o mitralieră veche, pusă la treabă de nişte recruţi neîndemânatici.

— Acu' mâncarea e caldă, îl îndeamnă Socrates pe Fijian, indicându-i borâtura. Poţi s-o ataci!

Şi se porneşte pe un râs care pe mulţi i-ar fi făcut să pălească de invidie. Se bate cu labele peste pulpe, se chirceşte şi se zdruncină, se sprijină de perete, pe care-l ia la bumbăceală, în fine, vreo cinci minute nu se poate opri din hohote. Soldaţii, care nu ne scapă nici o clipă din bătaia armelor, îl acompaniază pe diferite tonuri. De cum prinde o pauză de nechezat, Socrates întregeşte tabloul.

— Oricum, bietul Ferdinand nu mai avea multe zile! Suferea de SIDA!

Şi dă-i iar râs, până se îneacă şi este răsturnat cu capul în jos. Apoi dispar cu toţii, tropăind şi făcând comentarii pe seama meniului servit. Cad de acord că numai negrii trebuie să fie acuzaţi de canibalism.

— Şi care e poanta? se miră, sincer, Fijianul, de parcă s-ar fi ridicat de la o masă dintr-un restaurant chinezesc. Că-i carne de porc, de vită sau de om, tot ăia el Are exact aceeaşi compoziţie!

— N-am auzit de vreun porc care să sufere de SIDA! se strâmbă Colosul semnificativ, căutând cu limba un rest rămas printre măsele.

— Aiurea, tipul era sănătos tun!

— Ai fişa lui medicală?

— Am întâlnit destui sidoşi în viaţa mea, se laudă Fijianul Arătau ca nişte testicule de beduin. Ferdinand, să fie primit, clocotea de sănătate!

— Despre morţi numai de bine! trompetează Colosul, care şi râgâie pe tema dată. Dar tu, micuţule japonez, de ce te-ai dat aşa în stambă? Am citit că, în Marele Război, soldaţii voştri, pierduţi pe insulele din Pacific, îşi devorau cu osârdie semenii morţi!

— Dumnezeule! zic eu siderat, gata să cad pe spate. De când ştii tu să citeşti, Frederick?

— Vorba vine! zice mândru Colosul. Ce-i drept, nu am avut niciodată un abonament la vreo bibliotecă, cât despre cărţi, tot ce ţin minte e că aveau foile tare scorţoase şi trebuia să le mototoleşti bine înainte de a le întrebuinţa. Aici însă e vorba de cu totul altceva. De numitul Ferdinand, care, deşi trădător, s-a dovedit foarte gustos.

— Te rog, face Shogunul, cu mâna la stomac, schimbă subiectul!

Spre seară, în închisoare se stârneşte o agitaţie ciudată. La poartă se prezentase un microbuz alb, cu însemnele Naţiunilor Unite. Socrates apare în mare grabă şi, când aude despre ce e vorba, rămâne stupefiat. Întoarce pe toate părţile hârtia înmânată de tipul înalt, cu o cicatrice urâtă pe faţă, fără să ştie cum trebuie să procedeze. Hârtia provine chiar de la cabinetul preşedintelui Amos Sawyer şi certifică dreptul unei delegaţii ONU, care să verifice cum sunt trataţi prizonierii în închisorile liberiene. „Ce fel de închisoare secretă mai e şi asta?” se gândeşte cu năduf căpitanul, repezindu-se la firul scurt. Când are legătura cu Statul-Major, prinde să turuie în viteză despre întâmplare.

— Boule! îi răspunde vocea de la celălalt capăt al firului. Ce fel de serviciu de informaţii aveţi voi pe-acolo? Trebuia să fi fost înştiinţat de vizită.

— Să sun la Preşedinţie? cere Socrates noi indicaţii.

— S-ar putea că îndoiala ta să-i facă pe cei de-acolo să se întrebe asupra capacităţii tale mintale. Pe de altă parte, oricum trebuie să returnezi permisul la emitent şi dacă e cumva fals, ai încurcat-o. Descurcă-te, de-aia eşti comandant!

Socrates priveşte aiurit receptorul mut, căutând cu disperare o soluţie. Tipul cu cicatrice a prins să facă scandal, acuzându-l în gura mare de obstrucţionarea unei anchete internaţionale. E de-ajuns şi atât, pentru ca ajutoarele care curg spre Monrovia să fie oprite.

Dintr-o dată, Socrates se luminează la faţă. Un curier e trimis în grabă cu permisul la Preşedinţie, timp în care va prelungi vizita delegaţiei, pentru orice eventualitate.

Microbuzului i se permite intrarea în închisoare. Căpitanul îl însoţeşte personal pe lungan, purtându-l într-o aripă în care sunt închişi cei cu pedepse uşoare. De altfel, în acest sector sunt direcţionate toate controalele, care se sfârşesc repede şi, întotdeauna, cu un bacşiş gras. Totuşi, Socrates îşi dă seama că lunganul cu cicatrice nu poate fi dus de nas aşa uşor. Nici o stratagemă nu-i reuşeşte în încercarea de a-l împiedica să ajungă la celulele noastre.

— Ce-i cu albii ăştia?

— Au încălcat legile statului liberian! comentează Socrates, laconic.

— Sunt judecaţi?

Căpitanul dă din colţ în colţ, dar refuză să prezinte vreo hârtie, pretextând că deţinuţii, adică noi, fac parte dintr-un program special.

— Şi, pe urmă, face el nerăbdător, dumneavoastră aveţi mandat doar în ceea ce priveşte condiţiile de detenţie.

Lunganul ne conspectează amănunţit, arătându-se total nesatisfăcut de starea în care ne aflăm. Ascultă explicaţiile căpitanului, care toarnă o poveste lacrimogenă, în vreme ce noi stăm în poziţie de drepţi, muţi ca nişte statui. Muţi de uimire, căci lunganul cu cicatrice nu este altcineva decât maiorul Pavlovici!

Socrates priveşte tot mai des la ceasul său de aur. Când se aude strigat din curte, sare ca trezit din somn. Îl vede pe fereastră pe curier, care s-a întors foarte agitat, dar nu înţelege nimic din ceea ce i se spune. În schimb, Pavlovici pricepe imediat situaţia. Nu are rost să mai continue jocul, aşa că scoate de la spate o pereche de cătuşe şi îl leagă rapid pe Socrates de propria sa mână. Cei doi soldaţi care-i însoţesc ridică ţevile Kalaşnikovurilor, dar Pavlovici îşi descheie mantaua lungă, lăsând să se zărească brâul de dinamită cu care este încins.

— Am suficient explozibil să vă arunc pe toţi în aer, cu tot cu stabilimentul ăsta împuţit!

Soldaţii ezită, aşteptând un ordin, dar Socrates pare să fi căzut într-o stare de prostraţie. Lucrurile se petrecuseră prea repede pentru mintea lui isteaţă, dar înceată.

— Dă-le ordin să lase puştile! rosteşte ferm Pavlovici, trăgând de cătuşe. Asta, dacă nu vrei să zbori alături de mine în jurul Pământului.

— O să… vei… asta… bâiguie Socrates, total depăşit de situaţie.

Urmăreşte fascinat mâna maiorului, care a prins declanşatorul şi abia atunci îşi revine brusc. Urlă la soldaţi să lepede armele, proferând blesteme înspăimântătoare, căci negrul are alte opinii în ceea ce priveşte sacrificiul de sine.

Ne urcăm cu toţii în microbuz, aşteptând, din clipă în clipă, să fim ciuruiţi din cap până-n picioare. De plecat însă, nu putem pleca. Şeful gărzii refuză să deschidă poarta masivă.

— Domnule căpitan, consider că vă aflaţi în imposibilitatea de a conduce închisoarea, strigă el, pitit după un transportor. Conform regulamentului, preiau comanda! Coborâţi cu toţii din maşină, altfel ordon deschiderea focului!

— Tembelule! spumegă Socrates. Tot ce există pe o rază de un kilometru se va face scrum! Ai impresia că tu o să scapi?

Noua descoperire îi produce şefului gărzii fiori pe şira spinării. Dintr-o dată, transportorul nu mai e pentru el decât o cutie de chibrituri.

— La urma urmei, dumneavoastră răspundeţi! Guiţă acesta, aruncând la closet toate regulamentele militare.

O dată poarta deschisă, microbuzul se precipită, demarând în trombă. Pe urmele lui se reped două jeepuri înţesate cu soldaţi. Dar nu pentru mult timp. Colosul încarcă Bazooka cu care e dotat microbuzul. La semnul acestuia, deschidem brusc uşile din spate şi cele două jeepuri sunt pur şi simplu pulverizate. Drumul se termină repede. Într-o văioagă, ne aşteaptă două automobile Rover, în care ne îngrămădim de grabă.

Totuşi, nu suntem în „ţara nimănui”. Mai mult ca sigur, poliţia şi armată au împânzit toate drumurile din zonă. Ca întotdeauna însă, maiorul Pavlovici prevăzuse totul.

Când vedem elicopterul Harpoon, fără însemne, cu motoarele pornite, ştim că ne aflăm aproape de mal. Socrates e mai mult mort decât viu. Nu-şi revine nici când elicopterul ia înălţime, însă nu prea mult, ca să nu stârnească vreun radar din regiune.

— Ai paşaport? îl întrebă Pavlovici pe căpitanul chircit pe podea. Te întreb, pentru că vom trece frontiera în Sierra Leone.

Socrates plecase fără nici un act, ceea ce-l determină pe

maior să devină foarte scrupulos cu litera legii. Desface cătuşele şi-l încinge, în schimb, pe căpitan cu brâul de dinamită.

— Nu putem transporta călători clandestini, decide el.

Se încordează şi, cu o lovitură de picior, îl azvârle pe Socrates prin trapa elicopterului. Totul s-a petrecut cu atâta rapiditate, încât nu am apucat să ne dăm seama ce intenţii are.

— Ar fi trebuit să-l chinuim un pic înainte de asta! rage Colosul privind explozia care s-a declanşat la sol. Măcar să-i fi scos ochiul.

Pavlovici rânjeşte ca un şef de gară la trecerea rapidului şi scoate de sub manta o sticlă de Smirnoff. Am trecut însă prea brusc de la o situaţie la alta şi nu simţim mai deloc gustul votcii. Avem încă nevoie de o perioadă de tranziţie. Maiorul se grăbeşte să ne-o ofere, iar noi îi sorbim cuvintele de pe buze.

Pavlovici a avut o soartă infinit mai bună decât a noastră. Era şi prea cunoscut în zonă, ca lucrurile să se fi petrecut altfel. Englezii şi americanii l-au cumpărat rapid, în schimbul unor „ajutoare" În armament şi s-au grăbit să-l livreze cu tot cu Hercules C-130, care l-a transportat. Pentru ei, preţul nu era nicidecum mare, căci Pavlovici reprezenta o valoare inestimabilă atât pentru SAS, cât şi pentru CIA. Mai ales că Cecenia se afla în plină fierbere şi nu-şi puteau băga nasul, decât prin intermediul mercenarilor. Din aceeaşi cauză şi-au dat şi acordul pentru operaţiunea de răpire din închisoarea din Monrovia.

Îndată ce trecem graniţa, elicopterul se lasă uşor pe sol. Până la Freetown ne transportă o maşină cu însemnele ONU. Avem acte în regulă, eliberate chiar de noua conducere din Sierra Leone, adusă de CIA, care îl îndepărtase pe infidelul general Joseph Momah, înlocuindu-l cu căpitanul Valentine Strasser. Şi, în nici opt ore, am ajuns din îngrozitoarea închisoare din Monrovia, în care crezuserăm că ne vom încheia existenţa, iată-ne la o masă din superbul cazinou Lagoonda, în care chefuiserăm cu puţin timp înainte de a porni în aventura din Liberia.

— Nu prea aveţi vreme pentru refacere! cloncăne maiorul, privindu-ne pe rând, ca o cloşcă îngrijorată de scăderea natalităţii. Am reuşit să obţin două săptămâni. Vă daţi seama că nu v-am salvat cu ajutorul Inimilor Caritabile!

— Faptele bune ar trebui să reprezinte un ţel în viaţa fiecăruia dintre noi! intonează Colosul, ca la biserică. Oare bunătatea şi compasiunea, milă şi dăruirea sufletească au dispărut definitiv în

relaţiile dintre oameni?

— Sincer să fiu, scrâşneşte maiorul, punându-şi cicatricea la lucru, în ceea ce te priveşte, soldat Sheldon, speram că te voi găsi ţeapăn.

— Este exact ce mi-a spus şi babacu' meu, când m-a tras de sub un automobil, mai mult mort decât viu: „Facerea de bine e f... de mamă!"

Aprilie 1992

III

Regele Frederick Întâiul

„Reproducătorul”

După eliberarea ostaticilor din insula Stewart, am fost transportaţi la Wellington, unde comandoul s-a spart. Aiki Sumară, Frederick Sheldon şi cu mine am luat un Charter spre insula Cook, cu intenţia de a ne îmbarca pe un feribot cu destinaţia Hawaii. Nici astăzi nu ştiu cu exactitate de ce, în loc s-o luăm spre Nord, ne-am trezit în arhipelagul Tuamotu, la Sud-Vest, pe un atol din preajma insulei Pauka Rouha. Singura explicaţie plauzibilă e aceea că eram atât de beţi, încât am confundat vapoarele, deşi pare imposibil să nu poţi deosebi o lotcă de un transoceanic. Nici măcar nu sunt sigur că americanul nu a făcut-o în mod deliberat, mânat de spiritul său nestăvilit de aventură. Cert e că, o dată ajunşi în apropierea insuliţei maorilor, bărcuţa în care ne aflăm eşuează într-un recif de corali, noi fiind nevoiţi să continuăm drumul înot până la ţărm. Baia inopinată are darul să ne trezească la realitate, dar e prea târziu!

Cred că am trăit atunci exact sentimentele marinarilor de pe *Bounty,* debarcaţi în Tahiti, căci am rămas mască în faţa tărâmului de vis întâlnit: pădurile de palmieri şi mangrove, laguna albastră, cârdurile de broaşte ţestoase – totul ne ducea cu gândul la o altă planetă. Uitasem cum mai putea arăta pământul altfel decât însângerat şi sfâşiat de explozii.

După încrâncenata confruntare cu gruparea musulmană Abu Syaff, care deţinea ostaticii, Pauka Rouha ni se părea un rai! Cu atât mai uimiţi eram noi trei, care ştiam că avem rezervările făcute în iadul etern!

Acţiunea din insula Stewart fusese una dintre cele mai periculoase, dar care ne-a şi adus cei mai mulţi bani câştigaţi vreodată într-un timp atât de scurt: douăzeci şi patru de ore.

Banii proveneau de la un magnat american, a cărui fiică se afla printre ostaticii reţinuţi de musulmani, dar „scenariul” aparţinea CIA, cea care ne-a şi recrutat.

„Armata neozeelandeză bate pasul pe loc”, ne mărturisise colonelul angajator. „Musulmanii au anunţat că, dacă nu li se îndeplinesc condiţiile, peste două zile vor executa prin decapitare primii doi ostatici. Date fiind relaţiile noastre cu Noua Zeelandă, nu putem să ne amestecăm în mod oficial. Desigur, un comando SEALS sau unul al Forţelor de Intervenţie Rapidă ar rezolva imediat lucrurile, ceea ce ar ştirbi însă orgoliul aliaţilor noştri. Nişte prefăcuţi, fie vorba între noi, dar n-avem ce face, relaţiile politice primează. De aceea, voi veţi forma un comando special, tocmit de Harold Yves. După cum aţi aflat, fiica lui, Pamela, e prizonieră şi ea la musulmani. Dintre cei douăzeci şi unu de ostatici, ea reprezintă «obiectivul prioritar». Cu alte cuvinte, e mai puţin important ce se petrece cu ceilalţi douăzeci, cât timp Pamela rămâne în viaţă. O să vă întrebaţi de ce mister Yves nu o cumpără pur şi simplu! Ei bine, musulmanii nu vor bani, ci eliberarea a trei lideri deţinuţi în închisorile americane. Or, administraţia noastră nici nu vrea să audă de aşa ceva şi pe bună dreptate. Iată de ce vom întreprinde o acţiune de dezinformare la nivel de mass-media”.

În teorie, lucrurile păreau foarte simple. Ziarele şi televiziunile din State – ulterior şi cele din întreaga lume – vor împrăştia zvonul că, în urma unui acord secret, guvernul american a decis să-i elibereze pe cei trei lideri ai teroriştilor musulmani şi să-i trimită în insula Stewart, în schimbul ostaticilor. În prealabil, eu acordul răpitorilor, un „ziarist” va transmite imagini din zona în care se află prizonierii, pentru a demonstra că aceştia trăiesc şi că nu sunt supuşi cine ştie căror privaţiuni. Liderii vor fi transportaţi la Wellington, de unde, cu un elicopter, vor fi depuşi, în cel mai mare secret, în insula Stewart, chiar în tabăra în care se grupaseră musulmanii. Cam aşa arăta tabloul, cu precizarea că „ziaristul” eram eu, iar „liderii” şi însoţitorii, ceilalţi membri ai comandoului, recrutaţi de CIA. Cunoscând existenţa canalelor informate, americanii chiar i-au luat pe cei trei lideri din închisoarea de maximă securitate, transportându-i într-o direcţie necunoscuţi.

Ca măsură de prevedere, în ziua convenită, am fost dus împreună cu ostaticii într-o peşteră, din care mi s-a permis să

transmit imaginile. Doar că emiţătorul pe care-l purtam la ceas a transmis satelitului american coordonatele exacte. Când mi-am întors vechiul Patek mecanic, s-a schimbat şi frecvenţa, ceea ce, cu alte cuvinte, însemna trecerea la acţiunea în forţă: „Ostaticii în siguranţă, lansaţi «cadoul»!” Şi iată că, din elicopter, în loc să debarce membrii comandoului, care o făceau pe liderii, pasărea de fier a lansat câteva ouă FAE[9], în fapt, bombe cu efect de vid. Un asemenea efect e cvasidistrugător, eliberând deasupra obiectivului un amestec inflamabil, un „nor”, a cărui aprindere declanşează o puternică explozie. Aceasta, la rândul ei, generează un efect de vid dezastruos.

Peste o sută de luptători musulmani sunt transformaţi în grămăjoare de carne şi oase, în doar câteva secunde. Cei doi paznici, intraţi cu noi în peşteră, sunt atât de zăpăciţi de explozia de-afară, încât nu trebuie să depun prea mare efort ca să-i dezarmez şi să-i trimit la Allah. Restul a însemnat doar o vânătoare a celor debarcaţi din elicopter, în căutarea răpitorilor rămaşi în viaţă. Consemnul era clar: nici un supravieţuitor în afara ostaticilor. Oricât s-au străduit să afle ce s-a întâmplat, ziariştii nu au reuşit să ajungă niciodată la adevăr. Intoxicările din presă şi angajamentele de *no comment* obţinute de la fiecare ostatic în parte au păstrat nealterat misterul acţiunii, dar, pentru noi, aspectul ăsta nu prezenta importanţă.

Câştigaserăm o sumă cât în şase luni de luptă în junglă şi, în plus, fişele noastre au căpătat codul *Indispensable for dirty missions*[10].

Cum altfel, decât ca o bucată de rai, poate să ni se pară acum atolul din vecinătatea insulei Pauka Rouha?!

Am rămas doar cu hainele de pe noi. Prin buzunare se mai găsesc ceva bancnote din banii de călătorie, dar ce să faci cu dolari pe o insulă ieşită din circuitul lumii civilizate?! Ţărmul mirific pe care ne-am prăbuşit, sleiţi de oboseală, ne ridică însă moralul. Pur şi simplu, nu poţi avea vreun gând negativ într-un asemenea peisaj! Robinson Crusoe ar fi acceptat oricând, cu dragă inimă, să mai naufragieze o dată, dacă ar fi ştiut de existenţa atolului.

— Unde dracu’ ne aflăm? dă glas Colosul nedumeririlor

---

[9] Fuel Air Explosive – explozibil de aprindere a aerului (n. trad.).

[10] Indispensabil pentru misiuni murdare (lb. engleză, în orig.) (n. trad.).

noastre.

— Pe o insulă, îl lămureşte Aiki Sumară, rotindu-şi privirea.

— Ce insulă? continuă să se intereseze Colosul.

— Sunt sute de mii de insuliţe, în partea asta a Pacificului, zic eu, întorcându-mă pe spate.

— Parcă ne îndreptam spre Hawaii?! cotrobăie Colosul în memoria lui înceţoşată de aburii întârziaţi ai votcii.

— Dacă nu te-ai fi îmbătat ca un porc, poate că eram deja acolo! fac eu nervos, de parcă, în ceea ce mă privea, n-aş fi băut toată viaţa decât ceai de pătlagina.

Colosul mă priveşte nedumerit, surprins parcă să constate ci am scăpat de la înec, apoi îşi duce automat mâna la centură. Răsuflă uşurat. Bidonaşul, pe care-l poartă asemenea unui toc de pistol, a supravieţuit şi el micului naufragiu. Nu ezită să ne golească buzunarele, în schimbul unei înghiţituri de votcă, deşi e conştient că nu poate cumpăra nici măcar o hartă. Aiki, care, ca orice japonez, are un alt fel de ficat, serveşte doar atât cât intră în dopul bidonaşului. De plătit însă, plăteşte la fel.

— Tatăl meu, Ogadu Sumară, ni se destăinuie acesta, a cutreierat multe dintre insulele astea, după sfârşitul războiului mondial.

— S-ar putea să dăm peste el? întreabă Colosul, interesat.

— Tatăl meu a fost găsit în 1950 şi dus în Japonia, unde a primit o mulţime de onoruri.

— După cinci ani? întreb eu, uimit.

— Ce vreţi să spuneţi? sare Colosul. Că trebuie să bântuim şi noi cinci ani prin verdeţurile astea, ca să fim salvaţi?

— Sunt alte timpuri, îl linişteşte Aiki. Vom descoperi în curând unde ne aflăm şi cum putem pleca.

— Deocamdată să ne dregem, zice sfătos Colosul, biciuindu-şi bidonaşul. Creierul meu refuză să poarte vreo conversaţie în starea în care se găseşte.

— Creierul tău se află într-un refuz continuu, îi aduc eu aminte. Un singur lucru e de dorit: să nu dăm peste nişte canibali.

Cuvântul respectiv are efectul unei mine T.

— Nu mai există în zilele noastre aşa ceva! exclamă Colosul, încercând să îndepărteze perspectiva.

— Dar de ce nu şi în zilele noastre? replic eu, făcându-i cu ochiul Shogunului.

— Tatăl meu, intervine Aiki, care s-a prins de mişcare, pe când cutreiera insulele astea, a mâncat şi carne de om ca să supravieţuiască.

Colosul îl priveşte atent, cu singurul său ochi, vizibil nemulţumit de tema la ordinea zilei.

— Taică-tău, mai bine te-ar fi mâncat pe tine. Astea-s poveşti. Babacu' meu, care, în treacăt fie spus, habar n-avea că există un ocean numit Pacific şi cu atât mai puţin de insulele din el, spunea despre canibali că n-ar fi existat niciodată şi că totul n-ar fi fost decât invenţiile unor beţivi. Într-una din zile, chiar a încercat să demonstreze fenomenul, muşcându-l de nas pe un cârciumar care refuzase să-i mai dea pe datorie…

Shogunul îi face un semn rapid şi Colosul îşi înghite povestea. Vocea micuţului japonez îl face să-şi uite antecesorii:

— Nu întoarce capul… Cred că cineva ne priveşte pe după copaci…

Colosul trece prin tot spectrul culorilor. Nu se teme. Omul ăsta nu cunoaşte spaima, dar discuţia despre canibali îi provocase o uşoară nelinişte. Eu pufnesc în râs, dar japonezului nu-i arde de veseleală.

— Cine să ne privească? întreb, contrariat. Nucile de cocos?

Ca la un semnal, ne întoarcem capetele şi rămânem aşa. La liziera pădurii îşi fac apariţia mai mulţi maori, acoperiţi doar cu o pânză strânsă în jurul mijlocului, blindaţi, în schimb, cu suliţe şi scuturi. Par desprinşi de pe un platou de filmare, ba chiar mă aştept ca, dintr-o clipă în alta, să aud comanda „Motor!" Dar nu se întâmplă nimic de genul ăsta. Războinicii rămăseseră neclintiţi, privindu-ne, la rândul lor, cu o mirare nedisimulată. Doar ciripitul păsărilor şi hulă resacului tulbură liniştea.

— Nu faceţi mişcări bruşte şi nu strigaţi, murmură Shogunul, abia mişcându-şi buzele. Apoi, zice cu o voce cântătoare: *Aloha!*

Maorii nu fac nici o mişcare. Dacă sunt doar nişte manechine uitate aici, într-adevăr, de o echipă de filmare? Iluzia e repede spulberată de unul dintre ei, tatuat mai aparte, care-şi înfige, printr-o mişcare neaşteptată, suliţa în pământ, lăsându-i scutul celui mai apropiat însoţitor. Închipuie cu mâinile o împletitură, asemenea unei figuri de dans, după care-şi umflă obrajii şi face ca locomotiva.

— *Aloha!* zice Shogunul, repetând şi el din mâini împletitura care, probabil, semnifică un mesaj anume.

Băştinaşul se apropie cu paşi măsuraţi, de parcă ar trece printr-un teren minat, fără să-şi desprindă ochii de pe noi. Seamănă cu un bâtlan care a dat peste un cârd de broaşte tocmai bune să servească drept mic dejun. Deodată, se opreşte, se bate pe burtă şi cuvântă, luându-ne prin surprindere:

— *English?*

— Da, da! se grăbeşte Shogunul să-i răspundă. Marinari! Naufragiaţi!

Acesta gesticulează, închipuind o barcă ce se loveşte de reciful de corali şi se răstoarnă.

— Eu ştii engleză, lămureşte băştinaşul, dându-i peste cap improvizaţia. Voi ştii engleză. Vorbim.

— Întreabă-i dacă sunt canibali, şopteşte Colosul, care încă nu-şi terminase porţia de obsesie.

— Frederick, Florin, Aiki, face japonezul prezentările, împungându-ne pe rând cu degetul. Corabia s-a scufundat. Am naufragiat.

— Noi *olah.* Locuitori. Eu Kaola, zice mândru băştinaşul, administrându-şi un pumn în piept.

Vine şi mai aproape, preţăluindu-ne cu ochii săi bulbucaţi. Faptul că nu posedăm arme îl face mai curajos. În spatele lui însă, războinicii îşi ţin în continuare suliţele „în poziţie de tragere”.

— Fii binecuvântat, mare Kaola! exclamă Shogunul, prosternându-se în faţa lui. Eşti salvatorul nostru.

— Eu nu rege, îl opreşte Kaola, temperându-i temenelele. Regină la noi Soulana.

— Zeii să-i dea sănătate şi mulţi ani pe tron! continuă Shogunul cu etichetele, lăbărţându-i zâmbetul pe toată faţa lui mici.

— Voi nu misionari, constată Kaola. Voi căutători de comori?

— Pricepe cam greu! zice Colosul, crezându-se în măsură să preia frâiele conversaţiei. Noi nu comori. Noi aur mult, continui el în limbajul stâlcit prin care oamenii simpli cred ci se pot face înţeleşi faţă de străini. Noi marinari. Voi daţi barcă la noi. Noi plătit.

Agită teancul de dolari de care ne prăduise, gest ce stârneşte interesul lui Kaola. Băştinaşul ia cu precauţie o bancnotă pe care, după ce o miroase, privind-o în soare, o arată şi celorlalţi războinici. Ăştia intră de îndată într-o frenezie de neînţeles,

agitându-şi scuturile.

— Nu fals! zice Colosul, interpretând greşit întreaga agitaţie.

— Văzut asta la albi! măcăne Kaola. Nu bun.

Aruncă bancnota, ştergându-şi degetele de pânza ce-i acoperă mijlocul, de parcă ar fi atins o bucată de hârtie igienică folosită. Mult mai interesat se arată de bidonaşul uriaşului. Deşi cu strângere de inimă, Colosul i-l întinde, informându-l cu prietenie, cum văzuse el prin filme:

— Apă de foc!

Kaola nu pregetă să guste. Un nou schimb de cântece între el şi băştinaşi ne face să înţelegem că noua monedă de schimb e mult mai apreciată prin partea locului. Din păcate, n-a mai rămas prea multă votcă. Tot Kaola ne sare în ajutor. La un semn al său, un al doilea războinic îşi înfige suliţa în pământ, dând scutul celui mai apropiat camarad, după care se apropie, ţinând cu grijă în mâini un ulcior cu gâtul lung.

— *Canala!* ne prezintă el noul subiect de conversaţie.

Băutura astfel botezată are un gust dulceag, de lichior, dar te pătrunde până în călcâie, nu cu agresivitate, cum o face votcă, ci mai mult ca o mângâiere. La rândul nostru, o apreciem cum se cuvine, grăbindu-ne să-i oferim medalii şi decoraţii. Dintr-un săculeţ prins la brâu, războinicul, pe care Kaola ni l-a prezentat drept Faha, scoate câteva bucăţi de copra, cu care ne îndeamnă amical. Nu-l refuzăm de fel. Miezul uscat al nucii de cocos e primit cu bucurie de stomacurile noastre, aflate cam de multişor în şomaj tehnic.

— Dacă e o bucată dintr-un confrate de-al lor? şuşoteşte Shogunul, privindu-l lung pe Colos.

— *Fuck you!* îi transmite Colosul, cu gura plină.

— *Mother fuker! Son of a bitch! Kiss my ass!* enumeră la iuţeală Kaola, cu vocea lui cântătoare, dovedind o bună cunoaştere a limbii engleze.

Este însă cu zâmbetul pe buze, ceea ce ne dă de înţeles că nu-l prea cunoaşte semnificaţia cuvintelor şi că a fost doar o manifestare de orgoliu, faţă de care războinicii săi îşi exprimă pe loc admiraţia. Oricum, a crescut şi în ochii noştri. Pe de altă parte, băutura şi înjurăturile reprezintă întotdeauna o bază de discuţie. Aceasta se lărgeşte o dată cu pipa pe care Kaola şi-o aprinde cu gesturi de fumător fruntaş. Suntem invitaţi să tragem câte un fum. „Iarba” ne înveseleşte imediat, căci are

proprietăţile Canabisului.

După o scurtă incursiune prin romanele de mâna a doua cu Pieile Roşii, descifrate mai mult după poze şi benzile de desene animate, Colosul alege atitudinea exploratorului sosit cu misiuni civilizatorii, nu înainte de a lămuri, o dată pentru totdeauna, problema care-l frământă:

— Voi mâncaţi oameni?

Kaola râde, arătându-ne o dantură ce ar face pe orice stomatolog să se înscrie la ajutorul de şomaj. De priceput însă, pricepe aiurea.

— Da, zice el, bălăngănindu-şi capul cu promptitudine. Mâncat. Noi oameni.

Colosul simte un gol în stomac, dar Aiki se înduplecă să-l aducă la realitate, reparând infirmităţile de limbaj ale băştinaşului:

— Vrea să spună că şi ei mănâncă precum oamenii. Apoi, întorcându-se spre Kaola şi făcându-i semnul internaţional cu „tăiatul la burtă”, îi zice: Noi mâncare. Foame.

Kaola face un semn spre largul insulei, semn care, spre continua îngrijorare a Colosului, îi cuprinde şi pe războinici.

— Ţara noastră bogată! precizează maurul. Veniţi!

O ia înainte, însoţit de Faha, cu care poartă o discuţie aprinsă în limba lui cântătoare, ce face o concurenţă neloială păsăretului din copaci. Războinicii ne încadrează imediat. Nu par nicidecum ameninţători. Ne privesc curioşi, neputându-şi opri câteva strigăte de admiraţie, când Colosul îşi face demonstrativ muşchii să joace.

— Tu vorbeşte bine engleza, i se adresează uriaşul lui Kaola, pe un ton linguşitor. Cumva, vreun naufragiat a primit primul ajutor din partea mamei tale?

— Aici fost om alb. Cercetat la noi. Scris carte despre noi. Arto… apro…

— Antropolog, îi dau eu o mână de ajutor.

— Da! zice mândru Kaola. El folosit pe mine tradus. Eu atunci mare şef!

Pădurea, atât de primitoare privită de pe ţărm, se dovedeşte a fi plină de hăţişuri, ceea ce ne îngreunează mersul, cu atât mai mult cu cât oboseala începe să-şi ridice poalele. Nu peste mult timp însă dăm de o culme stâncoasă, pe lângă care curge un râu vioi. Ne adăpăm asemenea unor cămile ieşite de la un film cu

beduini. Apa răcoroasă ne întremează într-o oarecare măsură, făcându-l până şi pe Colos să-i recunoască virtuţile. Totuşi, pentru a îndepărta gustul ce i se pare nesuferit, cere o porţie de *canala.* Noi strigăte de admiraţie se ridică din mijlocul războinicilor, când uriaşul goleşte chiupul, fără să-l ia de la gură.

Drumul de-a lungul râului e mai puţin anevoios. Din cauza întinderilor acvatice, în insulele din această parte a lumii, fauna terestră e slab reprezentată, aşa că nu ne temem de atacul vreunui prădător. Un iepure, denumit „tutucos”, ne taie calea şi sfârşeşte în suliţa unui băştinaş. Se pare că are o carne delicioasă, căci vânătorul e lăudat de ceilalţi războinici, care îşi ling buzele. După ce ocolim masivul de piatră, coborâm într-o vale acoperită de o pădure pitică, dar cu atât mai greu de străbătut. N-avem nici sprinteneala maorilor şi nici mlădierea lor, care îi fac să se strecoare cu dibăcie prin încrengăturile ce coboară până la pământ.

— La dracu’! exclamă Colosul, asudând din greu. Un om cu mintea întreagă ar fi ridicat capitala chiar pe ţărm, nu în buricul insulei.

— Capitala?! râde Aiki. Te crezi în vreo ţară europeană? E vorba, probabil, de cel mult un sătuc. Pe de altă parte, nu te dovedeşti un prea bun strateg. O aşezare, oricât de mică, trebuie să fie cât mai puţin vulnerabilă la atacul unor eventuali duşmani.

— Noi nu suntem duşmani! icneşte Colosul.

— Nu pentru tine şi-au fixat punctul de comandă în mijlocul insulei, îl lămuresc eu. Până acum o oră, nici nu existam pentru ei.

Dintr-o dată, Kaola schimbă direcţia şi ne trezim într-un luminiş ce dă spre un lac nu prea mare, căci îi putem vedea, la câţiva kilometri, ţărmul opus. Pirogile în care ne îmbarcăm sunt asemenea caiacurilor, doar ceva mai populate, terminându-se în partea din faţă cu un soi de prăjină. Par nişte peşti-spadă pregătiţi să plece la vânătoare. O parte din războinici rămâne pe ţărm, în timp ce restul îşi continuă drumul împreună cu noi, cu ajutorul pirogilor. O vreme, plutim de-a lungul malului pietros. Apoi, de după un promontoriu, ni se deschide în faţă un golfuleţ tocmai bun pentru acostarea unei corăbii de mărime medie. Ne îndreptăm direct spre malul pe care e o agitaţie de nedescris. Dacă nu au aparate de emisie-recepţie, cu siguranţă că un mesager a sosit înaintea noastră, căci suntem aşteptaţi. O

delegaţie de maori neînarmaţi stă pe mica plajă, cu braţele ridicate şi palmele întoarse spre cer.

Ne-am apropiat îndeajuns de mult, ca să vedem că sunt în majoritate copii şi femei, cu mijlocul acoperit de pânze colorate, purtând în jurul gâtului colane de flori şi frunze.

— Ţâţe! răcneşte Colosul, asemenea marinarului care, după luni de călătorie pe apă, vede la orizont pământul.

— Ai grijă cum te comporţi! îi strigă din caicul apropiat Aiki. Nu da buzna ca la bordel. Ăştia au obiceiuri care trebuie respectate, dacă vrei să nu te trezeşti în vârful suliţelor lor.

— Cum tot atât de bine, nu se lasă Colosul, femeile de colo se pot trezi în vârful suliţelor noastre!

— Frederick, dacă faci vreo prostie, ne pui pe toţi în primejdie! îl trag şi eu de mânecă, deşi varianta Colosului nu-mi displace de fel.

— La naiba, prieteni! Am experienţă în chestii de-astea! Ştiu şi eu să mă port în lumea bună! M-a învăţat un prietenar, încă de acum trei ani, când, intrând într-un bar select, m-am repezit la prima damă şi i-am propus: „Hai să ne regulăm!” Tipa mi-a tras o palmă, iar prietenarul mi-a destăinuit că femeilor din zonă trebuie mai întâi să le spui povestea vieţii tale şi abia după aceea să încerci o apropiere. Aşa că am invitat-o pe dameză la dans şi am întrebat-o: „Ai fost vreodată prin Angola?” „Nu”, mi-a răspuns tipa. „Atunci, hai să ne regulăm!” i-am zis eu, preparativele fiind trecute.

Cel mai mândru dintre toţi se arată Kaola. Îşi umflase pieptul şi îşi ridicase capul, împingându-şi bărbia înainte. Stă în picioare, cu mâinile ridicate ca nişte aripi, în punctul cel mai avansat al caicului din faţă. Prăjina din prora caicului pare ci face parte din propria-i anatomie. Pe neaşteptate, trage aer pe nas şi prinde să strănute. Mulţimea de pe ţărm îi răspunde în aceeaşi notă. Un cor de strănuturi înveseleşte atmosfera, de parcă te-ai fi aflat într-un salon de gripaţi.

— Fac alergie la albi, îşi dă cu părerea Aiki.

— Ba cred că e o formă de salut! zic eu, strâmbând din nas şi strănutând cu foc, la rândul meu.

Salutul e primit cu frenezie. Colosul, niţeluş invidios, ia soarele în ochi, tehnică deprinsă încă din copilărie şi se pune şi el pe strănutat. Zgomotele scoase par mai mult răcnetele unui cuguar supus la un tratament cu Penicilină, mai ales când, luat de avânt,

scapă şi o râgâitură apocaliptică, dar efectul obţinut este maxim. Chiar şi Kaola îl priveşte cu respect.

De cum debarcăm, se face linişte. Faha dă drumul la muzicuţă, povestindu-le conaţionalilor minunatele întâmplări ce au dus la descoperirea noastră. Localnicii sunt avizi de poveşti şi asta se vede după felul în care stau cu gura căscată, nemişcaţi, sorbindu-i cuvintele. Doar ochii lor migdalaţi, ce par cărbuni încinşi, ne farmecă pe furiş. La sfârşitul relatării, trag cu toţii o cântare comună, după care suntem conduşi către un soi de locuinţă, de fapt, un acoperiş imens de rafie, sprijinit pe mai mulţi stâlpi de bambus. Doar doi pereţi laterali, de asemenea, din rafie, străjuiesc încăperea pe care am putea-o considera camera de oaspeţi. Suntem poftiţi să ne aşezăm pe nişte preşuri colorate. În rând cu noi, iau loc Kaola şi Faha.

— Spune-le, îi zice Colosul lui Kaola, simţindu-se deja în pielea conducătorului expediţiei, că am venit aici cu gânduri bune.

Kaola se grăbeşte să-şi intre în pâine, iar vocea lui cântată pare mai mult un acompaniament muzical la textul Colosului.

— După bătălia cu furtunile şi uraganele…

— Ba cu votcă, îi ţine Aiki isonul în şoaptă, asemenea unui dascăl în biserică.

— … după înfruntarea tornadelor, continuă nestingherit Colosul, din care am scăpat datorită curajului şi isteţimii mele proverbiale, întâlnirea cu femei… cu oamenii de aici, atât de paşnici şi de primitori, e o adevărată răsplată.

Îşi plimbă privirile de Gulliver în ţara piticilor peste capetele băştinaşilor, dând aprobator din cap la incantaţiile lui Kaola. Pe neaşteptate, pronunţă scurt, dar ferm:

— *Canala!*

Trei chiupuri se întind în acelaşi timp spre el, iar uriaşul nu refuză nici unul. Cum însă nu poate bea din toate trei, se îndură de noi şi ne întinde surplusul.

— Colegii mei, aici de faţă, continuă Colosul, de îndată ce-şi eliberează laringele, aduc prin mine fierbinţi mulţumiri şi sunt dispuşi să-şi arate recunoştinţa prin muncă în folosul comunităţii.

Aiki îşi întinde braţul drept, ocazie cu care îi arde una Colosului la lingurică şi dă noi dimensiuni conversaţiei:

— Prietenul nostru Frederick e obosit. Dar şi înfometat. Ca şi noi toţi. Cu plăcere am primi invitaţia voastră la masă!

Vestea îi bucură pe localnici. Câţiva copii dispar în grabă,

întorcându-se cu tăvi uriaşe de lemn, pe care se răsfaţă fructe şi legume exotice, dar şi bucăţi de came prăjită. La loc de cinste sunt peştii, a căror specie nu mai stăm s-o dibuim. De altfel, ihtiologia n-a făcut niciodată parte din pasiunile noastre. Colosul îi îndeamnă cu bunăvoinţă şi pe ceilalţi să ia parte la festin. Invitaţia lui are însă un scop anume. A pus ochiul pe o femeiuşcă cu sânii ţuguiaţi şi cu coapse solide, pe care o îmbie cu *canala.* Băştinaşii sunt însă hârsiţi într-ale lichiorului local, căci femeia maori îl bea ca pe apă. Celelalte cumetre sunt invidioase pe atenţia care i se acordă şi apelează la tot felul de tertipuri, expunându-şi, ca din întâmplare, nurii şi turnând miere în priviri.

— Cum îţi zice ţie, zâno? o întreabă Colosul pe aleasă, prin intermediul lui Kaola.

— Aina! cântă localnica, fluturându-şi pudic genele lungi.

— Sună ca un şipot de izvor! se căzneşte Colosul să deschidă cartea de poezii, punându-ne pe jar, căci ne aşteptăm, dintr-un moment în altul, s-o întrebe dacă a fost în Angola.

Ochiul lui ciclopic se plimbă în voie peste pielea creolă a Ainei, asemenea unui turist pe canalele Veneţiei. Trupul perfect al femeii îl face să înghită în sec, iar pe frunte îi apăr broboane de sudoare. Îşi stăpâneşte cu greu mâinile, care deja îi tremuri uşor. Totuşi, nu rezistă şi-i apuci delicat colanul de flori din jurul gâtului.

— Frumoasă podoabă! zice el, prefăcându-se că admiră colanul, dar, de fapt, ridicându-l şi măi mult, pentru a dezveli pieptul femeii.

O tânără se grăbeşte să ne ofere şi nouă şiraguri de flori şi frunze, pe care ni le pune cu gingăşie pe după gât. Colosul e ca o locomotivă Pacific, ce urcă o pantă aproape verticală.

— Îmi dau drumul pe mine! geme el, frecându-şi înfocat fundul enorm de preşul colorat pe care s-a aşezat.

Intervine Kaola, care, cu două bătăi din palme, împrăştie asistenţa. Neplăcut surprins, Colosul îl străpunge cu privirea şi e gata să-şi folosească şi el palmele, dar în cu totul alte scopuri.

— Voi odihnă! hotărăşte băştinaşul. Apoi, prezentare la regină. Foarte important. Onoare mare. Ea hotărăşte.

Colosul pretinde că odihna cea mai bună ar fi să stea cu capul în poala Ainei, dar Aiki îl povăţuieşte să-şi stăpânească instinctele barbare. E timp pentru toate.

— Poate că puţica ta neînsemnată e obişnuită cu suferinţa, îi

replică Colosul, îndată ce suntem lăsaţi singuri. Nu-mi amintesc să te fi numit peţitor oficial, aşa că vezi-ţi de osul tău!

Ne întindem pe preşuri, căutându-ne o poziţie cât mai confortabilă. Gândul că am putea fi ucişi în somn este departe. Totuşi, militar până în călcâie, Aiki hotărăşte să rămânem vigilenţi, pentru orice eventualitate. Îşi asumă responsabilitatea primului planton, atrăgându-şi dispreţul Colosului.

— N-ai decât să faci pe interesantul, clamează uriaşul, întorcându-i fundul, dar să nu dea dracu' să mă trezeşti.

— Oameni buni! sar eu, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Am impresia că voi nu pricepeţi ce s-a întâmplat! Vă credeţi la bal? Sau naufragiul ăsta v-a scrântit de tot?

— Care-i baiul? se nedumereşte Colosul. Voiam o vacanţă. O avem. Că e aici, sau în Honolulu, tot ăia! Ba, aici e chiar mai bine, pentru că, aşa cum am putut constata cu toţii, tipii nu se dau în vânt după dolari.

— Şi cum vom pleca de-aici, cretinule? Nu la asta ar trebui să ne gândim?

— Vom găsi noi o soluţie, zice, împăciuitor, Aiki. Timpul lui Robinson Crusoe a trecut de mult. Cred că mai înţelept ar fi să ne bucurăm de tihna locului. Cu atât mai mult, cu cât ciracii lui Ab Syaff s-ar putea să fi trimis o poteră pe urmele noastre.

— Shogunul are dreptate, confirmă Colosul. Nici prin cap nu le-ar trece să ne caute în aceste locuri, cu atât mai mult cu cât nici noi nu ştim unde ne aflăm.

Dar, cel puţin în ceea ce mă priveşte, e greu să scap de prizonieratul timpului şi spaţiului exact, în care încerc, în permanenţă, să-mi încadrez efemera mea existenţă. Cu toate aceste; am evitat întotdeauna să-mi pun întrebarea, de altfel, total tâmpită: „La ce bun?” Măcar o calitate are şi mercenariatul, privit ca instrucţie militară: te ajută să gândeşti pozitiv şi să-ţi conservi energia în modul cel mai optim. În clipa în care n-aş mai privi realitatea în faţă, aş fi un om mort.

Atât pentru Aiki, cât şi pentru Colos, care se preface că nepăsător, sau pentru oricare alt camarad alături de care am lupta relaxarea vine doar prin tehnici psihotrone. Senzaţia omului aflat în concediu mi-e la fel de străină, ca oricare alta, comună unei fiinţe umane. Nu că m-aş simţi ca un vânat, dar vânătorul are propriile lui temeri, atât de asemănătoare cu ale vânatului, încât, la un moment dat, se şi confundă cu acesta.

De multe ori, în aşa-zisele clipe de relaxare, încerc să vorbesc cu Dumnezeu. Nu-l întreb nimic, nu-i cer nimic. Nu vreau să ştiu dacă există, ci dacă a existat. Nu simt un om cult, nici prea profund, dar pot conştientiza faptul că am un suflet îndeajuns de păcătos pentru a primi permisiunea „să intru în direct” cu Creatorul. Veriga lipsă, despre care se face atâta caz, nu e cea care ne-ar putea lega de maimuţă, ci de El! Iar veriga asta zace, probabil, îngropată undeva în pământ, sau în spaţiu, sau, mai sigur, în tenebrele sufletului nostru. Fiind vecinul de palier al Morţii, ar trebui ca eu să cunosc cel puţin o coordonată pe care se găseşte veriga. De aceea, în aşa-zisele mele clipe de linişte, încerc să-L trag de limbă, dar El rămâne inflexibil. Mă consideră, poate un privilegiat care nu are nevoie de favoruri în plus.

Dintr-o dată, un alt simţământ îmi dă târcoale, contrar stării de până atunci. Poate ar fi mai bine să rămân definitiv pe acel atol, ca într-un ultim refugiu. Să tai miile de fire la care sunt conectat şi să devin doar o plutire. Sau un zbor. Ceva imaterial.

Apoi mă extrag din întunecimea gândurilor, precum un scafandru din întunecimea oceanului. Vlăguit şi sastisit, bat la uşa somnului, ca la uşa unui al doilea vecin de palier.

Când ne-am trezit, noaptea se împrăştiase peste toată insuliţa, ca un sos de soia pe o faţă de masă imaculată. Totuşi, cele câteva torţe, dispuse în capetele unor prăjini, ca şi focul aprins nu departe de „camera de oaspeţi” Îmblânzeau întunericul aidoma unor dresori pricepuţi. Localnicii se risipiseră. Lângă noi stătea doar Kaola, care fuma „iarbă”, cu ochii pierduţi spre orizontul negru.

Colosul se ridică, cât e de lung, trosnindu-şi oasele şi căscând botul ca un crocodil la soare. Scoate şi un răcnet, auzit, probabil, într-o bună parte a arhipelagului. O vreme, rămâne nedumerit. Imaginea care i se înfăţişează nu seamănă cu ceea ce vede el îndeobşte când se trezeşte din somn. Treptat, cei câţiva neuroni rătăciţi, care încă îi mai populează cerebelul, pun mână de la mână şi refac filmul rupt la montaj. Un nou răget ne aduce la cunoştinţă acest fapt. Kaola nu pare tulburat. Mai mult ca sigur că zgomotele scoase de uriaş în timpul somnului i-au dat prilejul să se familiarizeze, într-un fel, cu manifestările acestuia, bineînţeles, mult mai gregare decât ale celor pe care-i denumim, de obicei, primitivi.

Acum, se apropie de Kaola, bătându-l pe umăr, ca pe un vechi

prieten. Neuronii dau dovadă de exces de zel căci prima întrebare e cât se poate de punctuală:

— Unde e Aina?

Kaola îi întinde, fără o vorbă, pipa, din care uriaşul trage însetat, scoţând vălătuci de fum, aidoma unui vapor de la începutul veacului. Orbecăie după chiupul cu *canala* şi stinge incendiul.

— Tu şi tu şi tu, prinde maorul să vorbească, indicându-ne pe rând cu degetul, pentru a nu exista nici o confuzie, voi prezentat regină. Ea hotărât ce cu voi. Apoi, glasul îi devine poruncitor: Nu atins femeie!

— Întrebam din politeţe! dă înapoi Colosul.

— Voi străini. Întâi Soulana zice. Ea regina.

— Suntem prea umilii ei supuşi, zice Shogunul, ale cărui obiceiuri şi limbaj orientale dau bine prin partea locului. Tu, mare şef Kaola, o să ne înveţi cum să ne purtăm în faţa reginei.

Kaola îşi mângâie bărbuţa creaţă cu muştiucul pipei, mişcându-şi ritmic degetele de la picioare. Apoi, scoate un sol diez şi cinci războinici apăruţi ca din pământ ne încadrează de aproape. La un semn al lui Kaola, ne ridicăm şi-l urmăm. Drumul se termină în faţa unui gard, confecţionat din bârne solide de lemn, ascuţite la capătul de sus. O uşiţă, cât să treacă un popândău, se deschide brusc la baza gardului. Trecem aproape târâş. Pentru Colos, e nevoie de toată forţa războinicilor, care sfârşesc prin a-l înţepa în fund cu suliţele, făcându-l pe acesta să percuteze dincolo de mica intrare şi iritându-l peste măsură.

În faţa noastră, apare o clădire luminată *a giorno,* de zeci de torţe. Aşa-zisa clădire e, de fapt, pe jumătate stâncă, pe jumătate lemn, cu un soi de pridvor, pe care se află un jilţ împletit din răchită. Iar în jilţ, în toată splendoarea ei, şade însăşi Soulana.

E o femeie la vreo treizeci de ani, cu o coafură sofisticată, pentru care un stilist şi-ar da salariul pe un an, ca să-i afle secretul. Ochii săi par şi mai mari, din cauza fardului care-i acoperă pleoapele şi pomeţii. De una dintre nări are prinsă o perlă, iar de urechi îi atârnă cercei lungi, aproape până la umeri. Are gâtul înfăşurat cu un şarpe de aur şi tot din aur sunt şi brăţările care-i acoperă braţul drept. O fustă lungă, până la glezne, pare să fi adunat pe ea toate culorile pământului. În picioare poartă o pereche de sandale din piele, cu încrustaţii şi

pietre scumpe. Dar ceea ce te frapează cu adevărat la regină sunt sânii! Enormi, bombaţi, cu sfârcurile roşii, dau ei singuri impresia de maiestate!

Este înconjurată de o mulţime de slujnice, nu mai puţin arătoase decât ea şi de un fel de gardă de corp, alcătuită din patru războinici aleşi pe potriva Colosului. Mă întreb unde i-o fi găsit, căci băştinaşii au, mai degrabă, o înălţime medie.

Kaola începe să execute un dans introductiv, timp în care nici gura nu-i tace o clipă. Colosul şi cu mine tragem cu coada ochiului la Aiki, încercând să-i imităm plecăciunile şi manifestările de supuşenie. Discuţia care se leagă îl are drept interpret tot pe Kaola. Povestea noastră e depănată de Aiki. Japonezul are un stil atât de întortocheat, încât Kaola este nevoit să facă minuni de vitejie, deşi nu suntem siguri că nu adaugă şi de la el, pentru a nu-şi ştirbi prestigiul de care se bucură.

— Pe o mare liniştită, un mesager de-al nostru poate ajunge cu caicul până la Pauka Rouha. Acolo poate anunţa despre voi, zice regina, a cărei voce, deşi puţin îngroşată, are o notă de feminitate aparte.

— Mulţumim din toată inima noastră! exclamă Shogunul, trăgând o nouă temenea. Noi trei străbatem mările şi oceanele de câţiva ani – iată de ce, ajunşi din întâmplare aici, ne considerăm nişte privilegiaţi ai sorţii. Poate că o perioadă de refacere ne-ar fi deosebit de prielnică.

— Nu vreţi să vă revedeţi familiile? face, intrigată, regina.

— Noi nu avem familii, suntem celibatari. Dacă măreaţa regină ar avea bunăvoinţa de a ne lăsa o vreme să ne bucurăm de minunatele ei tărâmuri, am fi gata să o slujim după posibilităţile noastre.

Noua situaţie o ia prin surprindere pe Alteţa sa. Adună în grabă un sfat al bătrânilor, căruia îi cere poveţe. Boşorogii strâmbă din nasurile lor bătucite, tuşind şi icnind, oftând şi tânguindu-se pe diferite tonalităţi. Amintirile legate de străini nu sunt dintre cele mai plăcute. Totuşi, Soulana are o idee care întruneşte aprobarea Sfatului.

— Puteţi rămâne cu o condiţie, ne zice ea. Ştiţi să luptaţi?

Colosul, care a rămas cu unicul său ochi lipit de podoabele reginei – fireşte, de cele trupeşti e gata să scuipe tot adevărul, dar Shogunul i-o ia înainte:

— Ca marinari, trebuie să cunoaştem şi tainele luptei, spune

el, mijindu-şi ochii pleoştiţi.

— Trebuie să vă spun, continuă regina, că poporul ingamo face dese incursiuni pe insula noastră şi ne răpeşte femeile. Au foarte puţine printre ei, ce-i drept, dar tot din pricina lor. Le-au alungat pe cele pe care le-au considerat vrăjitoare, ba, aş spune că s-au folosit de acest drept pentru a pedepsi orice act de nesupunere al unei femei. Războinicii noştri au un cod care nu le permite să ucidă decât în anumite situaţii. Voi însă s-ar putea să aveţi un cod cu totul diferit şi, cu ajutorul vostru, am reuşi să-i descurajăm pe ingamo.

— Vom fi fericiţi să vă putem sluji, ciripeşte japonezul, care deja se simte eroul principal din poveştile orientale, călare pe un dragon de foc.

— Spune ceva şi despre femei! şopteşte Colosul către Shogun, neputându-şi stăpâni îndemnul care-l chinuieşte de la întâlnirea cu Aina şi care, la vederea reginei, s-a amplificat, fiind gata să-l înăbuşe.

— Ce-a zis? Ce-a zis? sare curioasă regina, aplecându-se puţin în faţă, ocazie cu care sânii ei enormi capătă o uşoară mişcare de pendulare.

Kaola nu mai aşteaptă cuvintele meşteşugite ale japonezului. Se apucă să turuie un text care are darul s-o facă pe regină să roşească feciorelnic.

— Dragostea vine de la natura ce ne înconjoară, precizează ea. Plantele, păsările, animalele ne învaţă totul despre iubire şi despre faptul că nu trebuie să ne fie ruşine de trupul nostru. Şi ne mai învaţă că nimic nu poate fi luat cu forţa, dacă nu este mai întâi oferit.

Shogunul dă să umble iar la zaharicale, dar, de astă dată, Colosul renunţă la purtătorul de cuvânt, căruia îi face vânt discret, atât de discret cât poate el.

— Slăvită regină, doar frumuseţea voastră vă mai poate egala înţelepciunea! începe uriaşul, dovedind o abilitate extraordinară în a deprinde arta conversaţiei. Înainte de a fi marinar, sunt bărbat! Natura m-a dotat cu tot ce are ea mai bun şi ar fi picat să-i trădez dărnicia tocmai acum! încheie el, arătând spre doi porumbei aflaţi într-o giugiuleală premonitorie.

Regina chiţăie, acompaniată de muieretul strâns ciopor în jurul ei. Se face că nu pricepe prea bine aluzia uriaşului, deşi porumbeii au trecut de preliminarii şi s-au pus pe treabă. Cum

însă nu poate lăsa nici o problemă nerezolvaţi, Soulana precizează că uriaşul nu e o excepţie în zonă şi ca atare nu are vreun drept special. Spre a-şi întări cuvintele, face un semn către una dintre gărzile ei de corp, care, fără să ezite vreo clipă, îşi îndepărtează pânza ce-i acoperă mijlocul, lăsându-ne pe toţi cu gura căscată. Instrumentul matahalei e, într-adevăr, de o lungime neobişnuită, fapt pentru care maorul şi-l legase de coapsă cu o jartieră. Singurul care nu se arată copleşit e Colosul. Cere pe loc o măsurătoare, la care să fie martoră însăşi regina.

Se pare că expunerea sexului în public este obişnuită pe insuliţă, căci nimeni nu pare oripilat de propunere. Nici nu poate fi vorba de exhibiţionism, căci maorii trăiesc încă într-un paradis aparte de cel al lui Adam şi al Evei, în care morala există doar ca morală a naturii.

Colosul are şi el principiile lui, la care nu vrea să renunţe. Îşi scoate fără jenă pantalonii, pentru a rezolva problema, o dată pentru totdeauna. Prezenţa mai mult decât generoasă a reginei l-a excitat la culme, drept care falusul său stă perfect paralel cu pământul, aşteptând stoic să fie măsurat şi, eventual, cântărit.

Lucru care se şi întâmplă, fără a stârni hazul sau ruşinea ipocrită, de parcă ar participa cu toţii la evaluarea unor diamante. Colosul e declarat câştigător cu doar câţiva inci, dar asistenţa reclamă, cu scrupulozitate, faptul că garda de corp nu a beneficiat de erecţie.

— Să facem o probă! se declară dispus Colosul să continue investigaţiile, căci măsurătorile făcute de nişte mâini gingaşe l-au urcat pe culmile disperării.

Este momentul în care unul dintre boşorogi se trezeşte instantaneu din amorţeală şi, amintindu-şi de riturile străvechi, proclamă cu solemnitate:

— Să aibă loc proba fecundităţii!

Colosul e în culmea fericirii! Dacă ar fi după el, ar trece direct la regină, doar că testul amintit se referă la cu totul altceva, decât la simpla împreunare. Într-adevăr, proba fecundităţii nu are în vedere însămânţarea vreunei femei. Seamănă mai mult cu un soi de probă olimpică. Colosul e preluat de două muieruşti sprintene, care-l poartă cu grijă până în dreptul unei linii trasate pe pământ, după care una dintre ele prinde, fără veste, să-l masturbeze. Acum înţelegem cu toţii că renumita probă a fecundităţii este, de fapt, proba de aruncare a spermei la

distanţă. Nu este exact ceea ce şi-ar fi dorit Colosul, care însă, fiind atât de încărcat, acceptă fără nici un semn de împotrivire. Ba chiar se concentrează asupra aspectului, neomiţând să scape o mână pe bucile bombate ale arbitrei.

Abia mă abţin să nu izbucnesc într-un râs isteric, mai ales că asistenţa, în frunte cu regina, e atât de sobră, încât te crezi în plină şedinţă solemnă a Parlamentului. De altfel, aşa cum aveam să observ, maorii iau fiecare lucru în serios, indiferent de importanţa atribuită de un alb, iar motivele de veselie nu înseamnă că nu şi-ar exprima aprecierea. Dimpotrivă!

Concursul e câştigat detaşat de Colos, care, dacă ar exista vreo listă cu recorduri în domeniu, ar putea fi declarat campion absolut. Însă clarificarea întâietăţii Colosului nu înseamnă şi rezolvarea automată a problemei care-l frământă cu insistenţă, deoarece, în ciuda travaliului, falusul său rămâne în poziţie de tragere, stârnind chiote de admiraţie. Mai multe muieri îşi plimbă mâinile pe obiect, de parcă ar încerca o stofă din care să-şi croiască o rochie de seară.

Kaola nu mai pridideşte cu tradusul, căci, pe de o parte, Colosul continuă să ceară satisfacţie deplină, iar pe de alta, regina ţine să-l pună la curent cu întreaga istorie a acelui concurs, transmis, pasămite, pe cale orală, încă din cele mai vechi timpuri.

Ciorovăiala se lungeşte minute în şir şi se termină cu un prim pas spre integrare: primim toţi trei pânze colorate, cu care să ne înfăşurăm mijlocul. Colosul are dreptul la trei bucăţi înnădite. Intră într-o stare de agitaţie frenetică şi nu se mai opreşte din pipăitul ţâţelor şi al coapselor de care este înconjurat, amintind în treacăt de un soi de astfel de concurs, existent în locurile din care provine el.

Suntem poftiţi la ospăţ. Însăşi regina, coborâtă de pe tron, stă în capul preşului ce ţine loc de masă. În timp ce băgăm în noi, udându-ne la răstimpuri gâtlejurile cu neasemuita canala, dezbatem rezultatele concursului recent încheiat. Rata fecundităţii este scăzută în ţara ei, consimte regina şi de aceea maori nu s-ar da în lături şi-şi amestece sângele cu cel al unor „armăsari” de rasă pură, cu condiţia ca „armăsarii” să nu emită pretenţii de ocupare a unor funcţii „în stat”. Mai există, de asemenea şi o serie de preliminarii ce trebuie îndeplinite: baie de trei ori pe zi şi analiza sângelui. Dacă în privinţa băii, Colosul se

lasă, cu greu, ce-i drept, înduplecat, în ceea ce priveşte testul sângelui, rămâne crăcănat! Cere lămuriri suplimentare lui Kaola, expunându-şi surprinderea în legătură cu existenţa unui eventual laborator medical, pe această insuliţă pierdută în lume. Dar nici vorbi de aşa ceva. Cel care va constata curăţenia sângelui nostru va fi un vraci.

„Iarba" şi *canala* ne-au înlăturat, daci mai era nevoie, orice urmă de reticenţă. Acceptăm şi fim supuşi la teste, fără şi ne ascundem curiozitatea, pe care vraciul se şi grăbeşte să ne-o satisfacă. Cu ajutorul unui cuţitaş, trecut de mai multe ori prin foc, ne face câte o mică incizie în braţ, umplând trei farfurioare cu sângele recoltat. Adaugă apoi niscaiva ierburi misterioase, amestecând conţinutul cu un beţigaş sculptat. Mă gândesc cu duioşie la bietul Wasserman şi la savanţii care s-au străduit atâta să descopere testul SIDA. Nişte bieţi copii, pe lângă vraciul care a pus acum farfurioarele la fiert. Un fum roşu se ridică, ca un fuior, din cele trei talgere, stârnind strigăte aprobatoare din partea asistenţei care, se pare, e o bună cunoscătoare a modului de verificare. Vraciul ne declară perfect sănătoşi, făcându-l pe Colos să ridice, în gând, osanale medicului care-i prescrisese un tratament-şoc pentru un sifilis achiziţionat în Angola şi asupra căruia uriaşul avea serioase îndoieli.

Dar cu asta, nu e totul gata! Dacă sunt atât de scrupuloşi şi serioşi în ceea ce fac, maorii mai posedă şi o destul de largă paletă a preliminariilor. Mai pe scurt, trebuie să fim supuşi unui ritual de iniţiere, al cărui mare maestru nu poate fi decât tot vraciul, marele Tahoma. La populaţia băştinaşă, jocul ocupă unul dintre cele mai importante locuri în viaţa comunităţii – un gen de teatru despovărat însă de orice fals sau ipocrizie, de orice reguli ce i-ar putea limita libertatea de exprimare. Maorii refac astfel întreaga lor istorie, pe care ar dori s-o retrăiască permanent, ca o garanţie a supravieţuirii poporului lor.

Se apropie miezul nopţii, pe care maorii îl calculează după venirea fluxului şi poziţia stelelor. În limba maori, *trecerea* se traduce prin *euno*, care înseamnă şi trecere de la o zi la alta, de la un an la altul, dar şi trecere de la viaţă la moarte, de la un stadiu anumit la un altul. Vom fi botezaţi exact la ora zero, după care va fi aşteptat semnalul zeilor. Trebuie spus că, deşi în parte catolicizaţi, maorii nu şi-au pierdut în totalitate vechea credinţă politeistă, care ţine mai mult de un animism primitiv. Pentru ei,

fiecare lucru, fiecare plantă sau animal reprezintă un suflet, mai exact, o răsuflare divină. Totul are viaţă, chiar şi pietrele.

Despre toate astea ne învaţă însuşi Kaola, căci pentru „trecere” trebuie să avem şi un set de cunoştinţe elementare. Noul joc ne acaparează în întregime. Învăţăm de la băştinaşi să fim la fel de serioşi în tot ceea ce facem, aşa că iată-ne întinşi pe spate, aşteptând cuminţi ritualul iniţiatic.

Mai întâi, vraciul ne pictează burta şi pieptul, folosind o pensulă stufoasă. Aiki se gâdilă şi trebuie să se stăpânească din răsputeri pentru a nu transforma totul într-o mascaradă. Surprinzător, cel mai fericit este Colosul şi asta din două motive: răsplata la care se crede îndrituit, o dată ritualul terminat, dar mai ales faptul că, ori de câte ori vine vorba despre puterea divină, este pătruns de un soi de teamă amestecată cu un alt soi de respect. În jurul nostru, asistenţa dansează, ridicând spre cer triluri prelungi. Vraciului i se oferă o pasăre-liră, căreia îi ia gâtul, lăsând picăturile de sânge să se scurgă peste trupurile noastre. Între timp, dansul devine tot mai sacadat, iar melodia capătă tonalităţi acute. Aproape că se vaită că nişte femei în pragul naşterii – poate că asta vor să şi exprime căci acum, noi trei suntem pe cale să apărem în noua lume.

Deodată, la un semn al vraciului, toată hărmălaia, de altfel, foarte melodioasă, încetează. E atâta linişte, încât putem auzi foşnetul stelelor ce se plimbă pe cer. Un răcnet sălbatic izbucneşte pe neaşteptate şi îl vedem pe Colos, cu gura schimonosită, săltându-şi ritmic mijlocul de la pământ şi lovind puternic cu dosul pătura colorată. Simt atât de surprins, încât cu greu îmi dau seama că uriaşul a inventat întreaga scenă, copiată, probabil, de prin filmele cu Tarzan, vizionate în copilărie. Atitudinea lui îi ia pe nepregătite şi pe băştinaşi, dar Colosul e atât de convingător, încât vraciul, pentru a nu-şi ştirbi prestigiul, ne îndeamnă, pe mine şi pe Aiki, cu o ţepuşă ascuţită, să executăm aceleaşi mişcări.

Erotismul, care domină obiceiurile populaţiei din insulă, îşi găseşte imediat locul preferat. Trei femei maori, alese, printr-un semn, de regină, se aşează deasupra noastră, imaginând un act sexual, care se consumă însă pe uscat. Colosul, din ce în ce mai excitat, tresaltă şi chirăie ca un cow-boy la un spectacol de rodeo. A cuprins-o pe muiere cu o mână de şolduri, în timp ce cu cealaltă încearcă să-i îndepărteze pânza de pe mijloc. Esenţa

noului dans închipuie însă rezultatul împreunării şi nu împreunarea. Cu alte cuvinte, femeia îl naşte, nu stă să fie trosnită, drept care ţepuşa vraciului intră iar în acţiune, făcându-l pe Colos să zbiere, de astă dată pe bune! Doar şoapta rapidă a japonezului îl opreşte să nu se arunce asupra boşorogului şi să-i frângă gâtul.

O dată „născuţi”, suntem purtaţi spre lagună, unde suntem spălaţi pe îndelete, cu bureţi spongioşi, anume crescuţi pe lângă grădinile de zarzavat ale locuitorilor. Pentru Colos trebuie folosită şi o piatră poroasă şi abia după o muncă susţinută, jegul lui legendar acceptă să-şi dea duhul. Scoşi pe mal, suntem unşi cu un ulei parfumat, deloc lipicios, în timp ce copiii lasă să cadă peste noi petale de flori felurit colorate. O slujnică a reginei îngenunchează în faţa noastră, întinzându-se un ulcior pe care este pictat un soare printre stele. Băutura are gust de mangrove. O simţi cum circulă iute prin vene, asemenea alcoolului, iar starea ce ţi-o dă e una de beatitudine. Mai mult ca sigur că băutura conţine un drog, dar Kaola nu se grăbeşte să ne dea vreo explicaţie. De altfel, de la începutul ritualului, a rămas în spatele reginei, căreia îi masează umerii şi gâtul cu mişcări experte.

Vraciul ne încolonează din nou şi, punându-ne mâna pe cap, ne botează solemn, cu o voce gâjâită:

— Tua! Eoha! Aboma!

Nu ne-ar mira să ne întindă şi nişte certificate de naştere care să probeze noua noastră identitate. În loc de aşa ceva, ne leagă la încheietura mâinii câte un fir împletit, din altă culoare pentru fiecare. Cu asta ne putem socoti ca făcând parte din comunitate.

În cinstea noastră, regina Soulana comandă un nou ospăţ.

— Când se trece la regulat? se interesează Colosul, pe care programul începe să-l cam plictisească.

— O să vină şi vremea aceea! îi şopteşte Shogunul, căruia obiceiurile locului i se potrivesc ca o mănuşă. Tatăl meu, Ogadu Sumaru ne învaţă că de la sământă la fruct, drumul este cu atât mai lung cu cât e mai scurt drumul de la fruct la sământă.

— Stimatul tău tată era botanist? întreabă neliniştit Colosul pe care înţelepciunea popoarelor îl lăsă total insensibil.

— Tatăl meu, Ogadu Sumaru, era la fel de înţelept ca şi strămoşii lui. El spunea că numai dacă poţi privi un fir de iarbă cum creşte, poţi pricepe cât de importantă e fiecare zi din viaţa

ta.

— Mă bucur să aud toate astea! se fandoseşte Colosul, pentru care viaţa e doar ceea ce se petrece astăzi. Dar ia spune, mult iubitul şi respectatul tău tată nu v-a spus nimic despre păsărică?

— Tatăl meu, Ogadu Sumaru, recită japonezul de la început, ne învăţa că femeia e a treia mână a bărbatului. A patra lui mână e raţiunea, a cincea o formează simţurile, iar a şasea, intelectul.

— Foarte puţin concludent! decide Colosul, înşfăcând un chiup cu *canala*. Soarbe pe îndelete şi-şi stăpâneşte cu greu intenţia de a se şterge cu mâna la gură, după care continuă: Taică-meu avea o cu totul altă opinie. El mă învăţa, în lungile seri în care mă fugărea pentru a-mi aplica obişnuita corecţie, că ar trebui dată o lege specială pentru ovarele maică-mii, în sensul în care să le fie interzisă orice fecundare.

În spatele reginei, Kaola îi traduce tot ce vorbim. Suverana nu intervine în discuţia care îi concentrează însă toată atenţia. La răstimpuri, îşi face sânii viguroşi să mai tresalte, împungând cu sfârcurile roşii aerul răcoros din preajmă.

— Frederick... pardon, Aboma, zic eu, căutând să-mi stăpânesc un sughiţ rebel, cred că regina te place. Nu-şi mai poate dezlipi privirea de la tine.

Colosul fură cu coada ochiului, convingându-se că avem dreptate. Îşi umflă pieptul, trăgându-şi umerii înapoi şi, ca din întâmplare, rupe între degete o bucată de lemn, pe care altul n-ar fi putut-o tăia decât cu toporul. Performanţa lui impresionează asistenţa şi în special pe Alteţa sa. Nu se ştie cum, dar până şi chipul uriaşului îşi mai pierde din hidoşenie. De altfel, maorii nu pun mare preţ pe înfăţişarea exterioară, dacă nu e dublată şi de alte calităţi. Mult mai important pentru ei este ce poţi face cu mintea şi cu trupul. La fel de ciudat pare şi faptul că sfatul bătrânilor e mai mult consultativ, căci hotărârile le ia doar suverana. Această formă de matriarhat, care, după cum aveam să vedem, se prelungeşte şi în familie, se află la mare cinste printre băştinaşi. Când spun familie, mă refer, pentru cazul în speţă, la o colectivitate mai largă, căci maorii formează grupuri de familii, fară să existe doar un soţ şi o soţie. O dată ajuns la maturitate, copilul este alungat din grupul respectiv, găsindu-i-se o mireasă sau un mire dintr-un alt grup. De asemenea, nici unui frate de-al lui nu îi este permis să se împreuneze cu femeile pe care şi le-a ales primul. La toate acestea veghează chiar

mamele, care se ocupă atente de întreaga distribuţie.

După mult timp, îl văd pe Shogun mai bine dispus ca niciodată. Începe un cântec japonez, fiind ascultat cu evlavie de băştinaşi. Deşi nu pricep cuvintele, muzicalitatea le spune destul, ţinând loc de orice interpret. Invidios, Colosul dă şi el drumul unui cântec de cârciumă, dar grohăiturile lui stârnesc o veselie totală. Băştinaşii nu râd propriu-zis de el, ci caută în orice un motiv de bucurie. Când i se explică, uriaşului îi trece supărarea. Ba chiar concepe un alt cântec, mult mai deocheat, pe care se străduieşte să-l şi exemplifice cu mişcări din buric.

Vuietul îndepărtat al mării îmi dă senzaţia că mă aflu pe o corabie, străbătând o planetă formată numai din oceane, iar cerul mă face să-mi închipui că arca se transformă treptat într-o navetă spaţială, care se îndepărtează de pământ cu viteza gândurilor mele. În mod ciudat, mă simt despovărat de propria-mi identitate. Poate că asta şi este adevărata libertate, desprinderea de cele lumeşti, dar, mai ales, de propriu-ţi nume, care aduce cu el şi invizibilele lanţuri.

Zorile zilei ne iau prin surprindere. Nici nu ştim când a trecut timpul. Regina îl invitase pe Colos la „palat”. Ce avea să se întâmple acolo, nu este un secret de serviciu. La rândul nostru, Aiki şi cu mine suntem preluaţi de câte un grup de familii. Bărbaţii din grupul în care am nimerit nu-mi arată nici un semn de invidie sau răutate. Dimpotrivă, sunt primit cu îmbrăţişări şi zâmbete. Şefa familiei mă îndeamnă să-mi aleg o nevastă, drept care în faţa mea se desfăşoară o adevărată paradă a frumuseţii. Femeile nu au nimic obscen în mişcările lor, ci li se pare firesc să-mi arate toate farmecele pe care le posedă, pentru ca alegerea mea să fie cea mai potrivită. La spectacol participă şi copiii care n-au închis un ochi toată noaptea. Abia acum îmi dau seama ce greu e să faci parte din juriul unui concurs de „Miss”.

Ceea ce mă cucereşte definitiv sunt privirile calde şi afectase pe care mi le aruncă femeile maori. Prin ochii lor, transmit atâta siguranţă şi protecţie, încât până şi gândul la rău dispare. Nici dorinţi hulpave, nici chemări erotice, ci doar râuri negre, în care se oglindesc penele păsărilor venite să soarbă apa. Ezitarea e stopată chiar de una dintre băştinaşe, care se apropie şi-mi pune mâna pe umăr. O recunosc pe Aina. Gestul ei e aplaudat de toţi cei din jur. Nu a încălcat nici o reguli, dimpotrivă, a fost singura care şi-a dat seama că trebuie şi fiu scos din încurcătură. Dispar

cu ea într-o colibă ţuguiaţi, care are mai multe deschizături decât pereţi. Dar, la maori, discreţia e împărăteasa felului lor de a fi.

Corabia şi naveta spaţială se transformi acum într-un leagăn în care se balansează întreg Universul Stors de puteri, Dumnezeu începe şi ploile.

Abia spre sfârşitul zilei, când stelele dau semne de nervozitate, sunt trezit şi dus în faţa „palatului”, unde regina şi-a reluat locul pe tron. Colosul şade pe vine, în dreapta ei, aruncându-ne, mie şi lui Aiki, priviri de monarh nemulţumit de încetineala curtenilor Printr-un semn, îl cheamă pe Kaola, care se apleacă repede spre el, şi-i şopteşte câteva cuvinte. Băştinaşul ne aduce la cunoştinţă că a sosit timpul şi ne arătăm recunoştinţa şi în alt fel. La dracu’! Doar n-a învăţat Colosul limba maori peste noapte, ca acum şi nu mai aibi nevoie de interpret!

Imaginea ne-o completează Soulana, tot prin intermediul lui Kaola

— Ingamo vor veni în noaptea asta şi ne răpească femei. Aşa cum v-am spus. Pentru noi, a omorî pe cineva, e un mare păcat. Trebuie şi facem în aşa fel încât să-i determinăm şă renunţe şi şă ne lase în pace definitiv. Ei ne cunosc credinţa şi de aceea nu se tem de războinicii noştri. Voi însă, deşi aţi primit botezul nu sunteţi, totuşi, supuşi jurământului nostru. Trebuie şă vă mai spun că poporul ingamo e condus de un om alb, cu părul roşcat care a rămas acum mulţi, mulţi ani pe insula lor

— O fi taică-tu! răcneşte Colosul, privind încruntat către micuţul japonez.

— Mare e prostia ta! se miri Shogunul.

— Vezi cum vorbeşti cu mine! se îmbăţoşează Colosul. Nu mai sunt Frederick, camaradul tău. De care îţi puteai bate joc!

Chestie tipici pentru o minte de copil ca a lui, asa că nu ne facem griji. Atunci când are prilejul să se confunde cu un personaj de poveste, fie el Lupul cel Rău sau Verde Împărat, Colosul depune atâta convingere, încât nu-l poţi scoate din a lui. Cel mai bine e să o faci pe niznaiul şi să-ă laşi să clămpănească in gol.

— Mărite rege, pupa-m-ai în cur! îi zic eu supus. Am o propunere în ceea ce priveşte tactica de descurajare a poporului ingamo. Dacă urechile tale domneşti, căca-m-aş în ele, sunt atât de binevoitoare să asculte cuvintele unui nemernic de slujitor,

sunt gata să fac tabloul.

Kaola traduce cele spuse de mine, sărind, mai mult ca sigur, peste expresiile mai puţin ortodoxe care, oricum, nu cred că se pot regăsi în limbajul preabunilor băştinaşi. Regina mă îndeamnă să dau drumul la trompetă, în timp ce Colosul continuă să mă străpungă cu unicul său ochi în care a strâns toate furtunile oceanului.

— Trebuie să apelăm la elementul-surpriză, încep eu, domol. Ingamo nu ştiu despre prezenţa noastră aici. Iată cum vom proceda. Câteva femei vor sta pe malul pe care bănuiţi că vor debarca, prefăcându-se ca preocupate cu diverse îndeletniciri. Noi trei ne vom îngropa în nisipul de pe ţărm şi-i vom lăsa pe răpitori să ne depăşească, apoi îi vom lua prin surprindere, tăindu-le drumul spre caicuri. Îi vom speria şi le vom trage o bătaie zdravănă, care-i va determina să uite definitiv de insula asta.

— Puteţi numai voi trei să faceţi faţă unor războinici înarmaţi cu suliţe şi cuţite? ne întreabă, cu îndoială în glas, regina.

Desigur, ar trebui să-i spun că, printre antrenamentele noastre, există şi acela în care, fiecare este pus să dezarmeze, de unul singur, cu mâinile goale, o patrulă formată din trei soldaţi înarmaţi până-n dinţi şi nu doar cu lănci şi topoare.

— Preamăritul Aboma, zic eu în loc de asta, arătându-l pe Colos, vă poate asigura că suntem luptători de seamă. El vă poate spune că războinicii ingamo nu vor mai păşi în veci pe această insulă, chiar dacă ar fi conduşi de toţi roşcaţii din lume.

Colosul se foieşte o vreme, pendulând între o atitudine de mândrie şi una care-l îndeamnă să mă scuipe în cap, după care pronunţă apăsat:

— Vorbele lui Tua spun adevărul! Eu însumi voi conduce lupta, pentru că mărita Soulana să fie sigură de victoria noastră!

Regina pleacă feciorelnic privirile. Amintirile de la „întâlnirea” de gradul trei cu Colosul sunt încă proaspete.

— Ingamo nu sunt ca noi, prinde ea glas. V-ar putea omorî. Nu ne permitem să vă cerem un asemenea sacrificiu.

— Suntem gata şi ne dăm viaţa pentru voi! întregeşte Aiki imaginea, făcându-mi şi cred că, până şi el, e cu bibilica în suferinţă.

Kaola ne transmite binecuvântarea reginei şi se declară gata şi ne însoţească la teatrul luptei. Din motive necunoscute însă,

renunţă şi numeşte o călăuză. Sunt alese şi femeile care-i vor atrage pe ingamo în cursă. Fac parte dintre cele cu forme mai mult decât generoase. Colosul pretinde că ar trebui făcută o probă, spre a se vedea dacă ele corespund scopului pentru care au fost alese, dar îl sfătuim să-şi păstreze energiile pentru confruntarea care se întrevede la orizont.

Deşi nu suntem decât de două zile pe insulă, lâncezeala şi dulcele *farniente* şi-au cam pus amprentă, aşa că, până la sosirea inamicului, facem o încălzire prealabilă, ca să ne recăpătăm agilitatea. După ce ne ajută să ne îngropăm în nisip, călăuza ne înmânează câte o ţeavă din lemn, prin care şi putem respira. În ceea ce-o priveşte, se va urca într-un copac, iar la apariţia războinicilor ingamo, va scoate un chirăit anume. La îndemnul Shogunului se face şi o repetiţie, după care ne punem pe aşteptat

Nici prin cap nu ne trecuse că vom face pe mercenarii în folosul unor indigeni, dar situaţia inedită ne înveseleşte. Ba aş spune că suntem chiar mulţumiţi de lupta ce ne aşteaptă.

Totul este însă zadarnic. Ingamo nu apar în noaptea aceea. Singurul folos e că femeile au prins atâta peşte. Încât au făcut aprovizionarea pe o săptămână.

— Vor veni în noaptea următoare! ne asiguri Kaola, de îndată ce ne întoarcem pleoştiţi la „Curte”.

Colosul îl priveşte chiorâş. Nu prea mai are încredere în primul sfetnic, iar perspectiva de a petrece o altă noapte sub nisip nu-l incintă de fel. Soulana ştie însă cum şi-l înduplece şi şi-l liniştească. Întreaga zi, „palatul” se cutremuri de gemete fi chirăituri. Nici eu nu stau degeaba, cum nici Aiki nu se înscrie pe listele de şomaj. Avem atâta treabă, încât, atunci când vine timpul odihnei, ne dăm seama că nu vom putea beneficia de ea. Ora întâlnirii cu ingamo se apropie pe nesimţite.

— La ce bun şi dormim, vitejii mei?! ne îmbărbătează Colosul, pe când ne târâm spre ţărmul cu pricina. Vom avea destul timp pentru asta după ce vom muri.

— Tatăl meu, Ogadu Sumară, chiţăie Shogunul, ne spunea că omul are nevoie de somn, ca şi cireşul de apă şi că dorm chiar şi plantele.

— Întreaga mea consideraţie pentru tatăl tău, zice vesel Colosul care, de când se află în preajma neamurilor regeşti, a mai deprins câte ceva din limbajul oficial. Mă şi mir cum de a

putut avea un fiu atât de nătâng ca tine. Eu unul sunt mai proaspăt ca oricând!

Totuşi, sforăiturile pe care le scoate, de îndată ce ne îngropăm în nisip, îl contrazic pe faţă. Suntem siliţi să-l trezim de trei ori la rând, căci altfel ne-ar da de gol. Spre miezul nopţii apar şi ingamo.

Când sunt sigur că ne-au depăşit, îmi scot cu precauţie capul din nisip şi-i număr. Sunt zece inşi, nu prea solizi, dar neobişnuit de înalţi. Numai câţiva au suliţe, ceilalţi ducând în spate plase de pescuit cu care, probabil, vor să prindă femeile. Observându-l pe cel rămas de pază la caicuri, Shogunul o ia târâş către el, căutând să nu facă nici un zgomot. Strigătele care vin dinspre pădure ne dau de ştire că războinicii ingamo şi-au întins plasele. Santinela e atât de atentă la ceea ce se petrece acolo, încât nici nu-l observă pe Shogun, care răsare în faţa ei ca o întruchipare mitologică marină. Cu o lovitură seacă la carotidă, japonezul o culcă la pământ, răsturnând-o cu faţa în apă. Tua, Eoha şi Aboma se transformă în Colosul, Căruntul şi Shogunul.

Pentru războinicii care tropăie spre caicuri, ţinând între ei femeile răpite, surpriza e mare. Nu stăm să mai facem prezentările. Shogunul şi cu mine îi expediem pe cei mai apropiaţi, cu lovituri de karate, spre veşnicele câmpii de vânătoare. Revenindu-şi destul de repede, un ingamo apleacă lancea şi se repede spre Colos. Cu o mişcare agilă, uriaşul evită vârful metalic şi prinde lancea, de care trage brusc. Furat de avânt, luptătorul dă nas în nas cu matahala, care-l înhaţă de gât şi începe să-l scuture ca pe un covor. Alţi doi ingamo se reped să-i dea o mână de ajutor, dar Colosul, ţintind cu grijă, îl aruncă pe nefericitul războinic drept în suliţele atacatorilor. Apoi face un salt şi, prinzându-i de capete, le izbeşte cu viteză între ele. În câteva secunde, are în fiecare mâni doar câte un terci de oase şi creier, mustind de sânge. Cei cinci rămaşi strâng rândurile, lăsând femeile să le scape şi s-o ia la fugă spre sat. Cu lăncile întinse, formează un fel de arici: Mă feresc la milimetru de un cuţit aruncat cu dibăcie, care apucă, totuşi, să-mi zgârie braţul. Ne aflăm prinşi între „arici” şi apă. Ingamo nu sunt chiar nişte proşti. Şi-au dat imediat seama că n-au nici o şansă în luptă corp-la-corp şi încearcă să ne despartă, pentru a ne putea ataca separat.

Shogunul o zbugheşte pe lângă ei, repezindu-se spre plasa de

pescuit lăsată în spatele lor, pe care o învârteşte acum, asemenea unui pescar priceput, pe deasupra capului. Dar ingamo s-au prins de stratagemă şi-şi agită cuţitele, pregătiţi să taie ochiurile care i-ar lua prizonieri. Atenţia le este însă împărţită, ceea ce-mi creează un avantaj de care profit imediat. Împreună cu Colosul, arunc cu nisip în ochii luptătorilor. Părem nişte copii care se bucură de plăcerile oferite de o vacanţă la mare. Nu la fel de bucuroşi sunt şi ingamo. Scuipă şi tuşesc, ca nişte mâţe prinse la furat de ouă. Deodată, doi lăncieri se desprind din grup, repezindu-se asupra noastră cu toată viteza. Ceilalţi trei au parte de plasă aruncată cu măiestrie de japonez, dar pe care o taie aproape imediat Sunt însă exact secundele de care are nevoie Shogunul, pentru ca, printr-o figură Shaolin, să le cosească picioarele. Între timp, Colosul şi cu mine am luat-o la fugă, urmăriţi de cei doi lăncieri. E doar o stratagemă, căci, de fapt, facem un ocol şi ajungem din nou în faţa grupului de trei ingamo căzuţi la pământ, pe care Shogunul îi scociorăşte acum cu o lance, pradă de război.

Cu un salt pe spate, cad exact în urma celor doi suliţaşi. Îl vizez pe cel mai apropiat, căruia îi aplic o lovitură la rinichi, iar când cade în genunchi, îi catapultez călcâiul în ceafă, făcându-l să muşte nisipul. Colegul său e primul care dă semne de renunţare. Îşi aruncă lancea şi se îndreaptă în fugă spre caicuri. E mult mai rapid decât Colosul, pornit în urmărirea lui, aşa că apucă să se urce într-o barcă, îndepărtându-se în viteză. Dar uriaşul nu vrea să-l lase să scape. Hotărăşte să se îmbarce şi el într-un caic. E atât de concentrat, încât nici nu-l observă pe un alt războinic care-l împinge cu toată forţa, răsturnându-l în apă. Şi cel de-al doilea ingamo trage la lopată ca într-o probă olimpică, părăsind câmpul de luptă.

Colosul blesteamă şi înjură ca o babă care s-a trezit cu ciclul la nouăzeci de ani. Pe chestia cu învălmăşeala, a luat o gură sănătoasă de apă sărată, or, se ştie că asta nu face parte în nici un fel dintre preferinţele lui. Cu un muget înspăimântător, se repede spre ultimii doi ingamo rămaşi la pământ şi cade peste ei, zdrobindu-i cu propria-i greutate. Îi ia la rând şi-i bumbăceşte, aruncându-i în sus ca pe nişte păpuşi de cârpă, deşi sunt morţi, alături de ceilalţi şase, care stau întinşi pe ţărm, în cele mai caraghioase poziţii, total desfiguraţi. Ne spălăm pe îndelete de sângele ce ne-a acoperit, de parcă vraciul s-ar fi apucat să ne

picteze din nou. La poalele unui copac, călăuza a rămas prostită. Tresare violent la apropierea noastră, după care dă curs primului impuls şi o rupe la fugă.

— Suntem noi, ce te sperii aşa? urlă Colosul în urma acesteia. Sunt eu, Aboma, favoritul reginei!

Dar băştinaşul nu mai poate fi oprit nici cu poliţia de frontieră.

— Ciudat comportament! e de părere Colosul, de parcă până atunci ar fi oferit un program folcloric în scopuri de binefacere, îi ajuţi şi ei fug ca de dracu'! Mă voi plânge Maiestăţii sale! Doamne! Trece el la subiectul preferat, uitând de călăuză. Doamne, aşa femeie nici n-am crezut că ar putea exista! Eu, fraţilor, rămân aici! Oricât aş colinda lumea şi oricâţi bani aş câştiga, o comoară ca asta nu voi găsi nicicând!

Pe undeva, are dreptate. Cu regina, priapismul lui nu face nici cât o puţă de purice sculată de scripeţi. Culmea e că uriaşul a vorbit cât se poate de serios.

— Eu, fără Japonia, nu pot trăi, zice Aiki, făcând opinie separată. Acolo vreau să mă retrag şi să mor, într-un orăşel de lângă Kyoto, unde am căsuţa mea cu o grădină şi un râuleţ.

— Am bani să cumpăr zece orăşele, se făleşte Colosul, dar cel mai bine aici mă simt!

— Regele Frederick întâiul „Reproducătorul”! fac eu, plecându-mă adânc în faţa lui, cu chipul smerit.

Colosului îi place numele patronimic. Îl cumpără imediat, aruncându-mi priviri încărcată de compasiune.

Hotărâm să nu ne întoarcem imediat în sat, unde am fi nevoiţi să participăm la o altă sărbătoare în cinstea noastră. Ne pregătim culcuşuri în pădurea din apropiere, lăsându-ne legănaţi de cântecul nopţii.

— Oricine trebuie să se îngrijească să-şi găsească pe pământ locul care i se potriveşte, cum ar spune stimatul tată al Shogunului, Ogadu Sumam! murmură Colosul, căutându-şi o poziţie cât mai confortabilă. Al meu e cu siguranţă aici, lângă Soulana.

— Frederick a murit! Trăiască Aboma! scapără Shogunul masându-şi un umăr vătămat în luptă.

— La ce să te mai întorci în Japonia? încearcă să-l convingă Colosul. Las-o în pace, rămâi şi tu aici. Te voi numi paharnic şi, să ştii, sub conducerea mea luminată, îţi sunt deschise cele mai luminoase perspective.

— Nu pot decât să mă mândresc cu un prieten ca tine! i-o întoarce Shogunul, căruia îi place la nebunie limbajul potolit, chiar şi când frizează absurdul. În milostivenia ta, poate că mă vei lăsa, totuşi, să plec încotro mă trage aţa.

Colosul nu ia în seamă miştoul care pluteşte în aer. Are apreciata calitate de a culege, din ceea ce i se oferă, doar părţile care-i convin cel mai mult. Întoarce capul spre mine, aruncându-mi o privire de care nu s-ar fi ruşinat nici Regele Soare.

— Dar tu, bunul meu oştean? croncăneşte el, rânjind cu toată gura. Şi tu te pregăteşti să mă părăseşti? Oare vechile noastre frăţii nu-ţi mai sunt pe plac?

— Maria ta, mă încumet eu, slobozind un pârţ de rândaş, nicicând gândul cel rău nu mă va face să-mi tremure mâna, pe care, iată, ţi-o întind din toată inima mea curată!

Pe întuneric, Colosul nu vede prea bine, mai ales că e şi oleacă ostenit, drept care strânge cu putere în palmă balega ce i-o întind în vârful unui băţ. Râsul pe care se chinuieşte să-l însăileze seamănă cu scrâşnetele unor roţi frânate pe neaşteptate.

— Ai să mi-o plăteşti, zice el domol, ştergându-se de frunzele care abundă prin partea locului. E o crimă de lezmaiestate să mânjeşti cu căcat degetele imperiale. Când însă mă gândesc la puţina ta minte, îmi dau seama că singurul loc din suită care ţi s-ar potrivi ar fi cel de bufon. O să ne înveseleşti, pe mine şi pe regină, cu prostia ta.

De atâta râs, pe Shogun îl apucă sughiţul. Colosul ne întoarce un dos princiar, cufundându-se aproape imediat în somn, plutind pe vise în care intrigile de la Curtea Franţei medievale par doar jocuri de handicapaţi.

Întoarcerea noastră e vestită cu surle şi trâmbiţe. Dacă ar fi în stare, băştinaşii ne-ar ridica şi un arc de triumf, pe sub care să trecem. Cea mai emoţionată este Soulana. Colosul şi-a câştigat definitiv locul în inima ei. De altfel, la atâtea dovezi de bărbăţie, nu ar putea rezista nici regina Angliei.

Ospăţul care urmează ar putea fi considerat de un puritan drept o orgie. Dar nu este decât exprimarea bucuriei vieţii. Aceşti oameni simpli sunt mai aproape de Natură şi deci de Divinitate, mai mult decât oricare alţii.

Timp de o lună de zile trăim, cu adevărat, în Paradis. Foarte puţini oameni ar fi renunţat să rămână acolo. Printre ei şi noi, căci, dacă există ceva de care un mercenar nu va putea să scape

niciodată, atunci acela este instinctul de a ucide. Războinicii ingamo au renunţat definitiv să ne mai deranjeze, iar prilej de ceartă n-ai fi putut găsi, nici dacă îl căutai cu lumânarea.

Dorul de luptă e mai puternic chiar şi decât dorul de ţară, mai ales dacă face parte intrinsecă din tine, ca un organ transplantat care funcţionează perfect, sfidând anticorpii. Degeaba Soulana îi pregăteşte în fiecare zi câte o surpriză Colosului, degeaba Shogunului i se îndeplinesc dorinţele înainte de a le exprima, cum tot în zadar maorii îmi cer să le instruiesc luptătorii. Patima războiului e mai rezistentă decât un oţel inoxidabil. Pe zi ce trece devenim tot mai posaci. Nimeni nu mai reuşeşte să ne intre în voie.

Când a vorbit despre înţelepciunea reginei, Colosul nu a fost departe de adevăr. Într-una din seri, Soulana îşi adună supuşii, dând sfoară-n ţară că are de făcut o comunicare din cale-afară de importantă. Aşa şi este.

— Voi, Tua, Aboma şi Eoha, va trebui să îndepliniţi o misiune. Porunca mea e să călătoriţi până dincolo de Apa-Cea-Mare, în ţările voastre, unde să le povestiţi oamenilor despre noi. Iar dacă inimile voastre or să vă spună să vă întoarceţi, atunci să ştiţi că noi vă vom aştepta cu braţele deschise. Ţineţi însă cont că, o dată reveniţi, va trebui să rămâneţi definitiv aici.

Ne cam luase prin surprindere, drept care, câteva minute nici unul dintre noi nu scoate o vorbă. Chiar şi Colosul rămâne tăcut. Suntem surprinşi mai ales de faptul că regina ne ghicise gândurile. Poate pentru că, până atunci, pe nimeni nu interesaseră gândurile noastre.

— Pentru noi, continuă Soulana, cel mai de preţ lucru este libertatea. Dacă-i răpeşti unui om libertatea, îi iei viaţa. Voi sunteţi altfel decât noi, deşi vă vom considera întotdeauna drept copiii noştri. Am trimis deja un mesager la Pauka Rouha, care trebuie să se întoarcă mâine. Până atunci, vă veţi putea gândi. Noi vă vom respecta hotărârea.

— Neasemuită regină, vorbeşte Shogunul în numele nostru, suntem copleşiţi de grija ta. Suntem de-a dreptul onoraţi. În ţara mea există un proverb: „Pomul creşte numai în pământ, dar rodeşte numai sub cer.” Poate că gândul cel bun ne va îndemna să revenim…

Soulana zâmbeşte cu francheţe, deşi o umbră trecătoare îi joacă în ochii ei de onix.

— Nu face promisiuni, zice ea pe un ton scăzut. Cine promite nu e sigur pe sine.

Apoi se ridică în picioare, dominându-ne cu privirea. Sânii ei enormi impun mai mult decât orice hlamidă. Se întoarce brusc, fără nici un cuvânt şi o ia spre „palat”. Nu sunt convins dacă i-am zărit în ochi o lacrimă, dar, în mod cert, Colosul o ia pe urmele ei, ca un câine credincios.

— Nu! îl opreşte Soulana, punându-i o mână pe piept. Până veţi pleca, vei rămâne cu prietenii tăi.

Colosul îi total zăpăcit. Când vine vorba de sufletul unei femei, poţi să dai în el ca într-un sac de box, căci rămâne la fel de insensibil. Apelează, totuşi, la chiupul cu *canala,* care-i stă în preajmă ca un bodyguard.

— Tu, japonezule, behăie el între două sorbituri, ai avut dreptate. Femeia nu trebuie să fie decât o mână a bărbatului. Ba chiar, aş putea spune, numai un deget, o falangă, o unghie…

— Nu te aprinde aşa, Fredi, încearcă Shogunul să-l ostoiască. La urma urmei, ce s-a întâmplat? Regina Soulana a încercat să te cruţe, să-ţi facă suferinţa mai suportabilă.

— Nu spun că nu afirmi adevărul, replică uriaşul, după un moment de aşa-zisă cugetare, dar ce se întâmplă cu suferinţa instrumentului meu? La asta nu se mai gândeşte nimeni.

— N-ai decât să rămâi aici, zic eu, plictisit de fartiţiile lui. Nu susţineai tu, acum o lună, că n-ai pleca nici silit?

— Nu ţi-am cerut părerea, se ofuschează Colosul. Când va veni vremea să mă duc la budă, ţi-o voi cere ca să mă şterg cu ea la fund. Până atunci, ia distanţă şi lasă-mă să respir aer curat.

Vreau să-i fac în ciudă şi o iau spre coliba Ainei, dar, spre stupefacţia mea, primesc acelaşi tratament. Colosul râde ca un hotentot, plesnindu-şi palmele de coapsele uriaşe. Supărarea i-a mai trecut, căci e fericit ori de câte ori un altul o păţeşte ca şi el.

— Ni s-a retras porţia de păsărică! rage cu sârg. Ia zi, japonezule, tu nu încerci?

— Trebuie să fii al naibii de prost ca să cazi în groapa în care a căzut cel dinaintea ta!

Colosului nu-i pasă că e băgat în găleată, cât timp mă are alături, aşa că mai râde o porţie de hohote.

— Taică-meu, zice el, pe care nu-l chema nicidecum Ogadu Sumară, avea şi el o vorbă despre chestia asta. Ori de câte ori se ducea la budă, fără să se aprovizioneze cu hârtie, mă striga şi-mi

transmitea prin uşă: „Am un cur atât de nătâng, încât te întrece şi pe tine. Iar a uitat să-şi ia hârtie cu el.” Trebuie precizat că babacu’ meu dădea întotdeauna vina pe organele sale şi pe membre, de parcă ar fi fost fiinţe aparte şi nu i-ar fi aparţinut în nici un fel. De pildă, când cădea pe scări, de beat ce era şi-şi julea nasul, prindea să-l certe: „Nasul ăsta nu e bun de nimic. Cum vede o treaptă, se repede spre ea să o miroasă.” Altă dată, când se trezea în miez de noapte şi găsea sticla de whisky golită, spune:” „Gâtlejul ăsta al meu e atât de puturos, că nici nu şi-ar mişca fundul până la cârciumă.” Drept care mă trezea din somn, cu o scatoalcă bine ţintită, neomiţând să-mi precizeze:” Mâinii ăsteia nu i-a prea plăcut să întoarcă paginile cărţii. În schimb, de la munca fizică nu se dă înapoi.” Bineînţeles că o tundeam după sticloanţă, din care nu uităm, înainte de a i-o aduce, să trag un gât bun, pe care să-l înlocuiesc cu o porţie de urină. Nu mai pridideam să-i arăt dragostea ce i-o purtam. Astfel, într-una din zile, am cumpărat nişte păduchi laţi, de la o curvă plimbată pe la Paris, pe care i-am strecurat babacului în aşternut. După o săptămână, bătrânul a trecut-o iar pe filosofie: „Am o puţă nespus de toantă. Când îşi aduce aminte de aventurile mele din tinereţe, se umple de toate bolile.” Când l-am sfătuit să se radă, să-şi dea cu benzină, după care să aprindă bricheta, mi-a spus: „Tu semeni cu degetul meu mare de la picior, eşti la fel de împuţit şi de nerecunoscător.” În felul ăsta îşi biciuia şi-şi blestema toate părţile corpului, căutând ca întotdeauna el să iasă basma curată. Cum mă cam plictisisem cu bodogănelile lui, i-am propus să-şi taie tot ce consideră că i-ar aduce necazuri, spre a scăpa, o dată pentru totdeauna, de belele. Bătrânul a stat o vreme în cumpănă, apoi a propovăduit: „Tu eşti altceva decât o prelungire a instrumentului meu, aşa că. E drept să încep cu tine.” A trebuit să-l trosnesc cu bâta de base-ball, ca să-l domolesc, altfel, dragii mei, astăzi aţi fi fost văduviţi de plăcuta mea prezenţă.

Sloboade un vânt care, în opinia lui, ar fi trebuit să accentueze cuvântul „plăcută”. Dar, pentru mine şi pentru Aiki, toate astea nu mai reprezintă de mult o noutate, ba aş putea spune că fac parte din decor.

O dată cu revenirea mesagerului, lucrurile intră în linie dreaptă. A doua zi, o corabie străveche, folosită de un căpitan ţicnit pentru a conduce printre insuliţe grupuri de turişti, nu mai

puţin ţicniţi, va ancora în larg, în aşteptarea noastră.

Despărţirea e simplă, lipsită de fast şi de excese. De altfel, abia aşteptăm să ajungem pe punte. Căpitanul, un om la vreo şaizeci de ani, cu o barbă rară şi cu un nas, care el singur poate povesti despre viaţa palpitantă a posesorului, nu se arată prea surprins de aventura noastră.

— Cutreier împuţitele astea de mări de când eram mus şi făceam comerţ cu lemn de santal, ni se destăinuieşte acesta. Am văzut zeci, poate chiar sute ca voi. Eu însumi am aruncat ancora pentru un an în braţele unei maori. Inutil! Cât timp nu simt sub labe scândura punţii, câtă vreme nu-mi balansez bucile în tangaj, nu trăiesc. Ne întinde o sticloanţă cu rachiu care, după mângâietoarea *canala,* ne readuce brusc în lumea din care lipsisem şi continuă: Omul se satură de bine, dar niciodată de rău. Asta e pedeapsa lui Adam, când a fost expulzat din Paradis. Nu spun, Eva a fost de vină, după cum, martor mi-e Poseidon, doar femeia e cea care te îndeamnă la necurăţenii, dar şi Adam a avut partea lui. Cel care se lasă înşelat e tot atât de vinovat ca acela care-l înşeală. Ehei, dar, dacă prostia ar durea, fabricanţii de calmante ar fi miliardari.

— Ia spune, bătrâne lup de mare, îl întrerupe Colosul, ale cărui amintiri proaspete îl chinuiesc, ai fost vreodată rege în viaţa ta?

Căpitanul îl priveşte lung, timp în care soarbe din recipientul cu rachiu.

— Să fii tu sănătos câte trosneli am avut cu muierile din zonă! prinde el ideea, dovedindu-se un bun cunoscător al obiceiurilor regale. Într-o zi însă am avut proastă inspiraţie să o las pe una să-mi agaţe de instrument o perlă. Din cauza asta, am făcut o infecţie şi a trebuit să-mi reteze prepuţul. De atunci, regulez cu o proteză.

Acum, de marinari cu picior de lemn mai auzisem, dar să aibă şi un penis din acelaşi material, asta m-a dat gata! Spre a nu fi considerat mincinos, căpitanul nu pregetă să-şi dea jos pantalonii jegoşi de doc şi să ne expună podoaba la control. N-avem ce face, trebuie să-i dăm dreptate.

— Şi cum o scoli? se interesează Colosul, deşi chiţibuşurile tehnice îl calcă întotdeauna pe nervi.

— O umplu cu apă, îi răspunde căpitanul, arătându-i o pompiţă pe care o poartă în buzunarul de la spate. Mai nou, pun rachiu. În felul ăsta, e mulţumită şi tipa de serviciu.

Colosul constată cu obidă că a avut înaintaşi şi încă nu de cea mai bună speţă. Însă nu se descurajează. Chiar dacă are egali, lui personal, niciodată nu i-ar fi trecut prin gând că, într-o zi, va deveni rege şi nu unul oarecare, ci chiar Frederick Întâiul „Reproducătorul”!

Iunie-iulie 1993

IV

Revoluţie la Indigo

Oamenii se folosesc în permanenţă unii de alţii. Nu există însă o categorie care să fie doar folosită şi o altă care doar să profite. Interesele oamenilor îi fac să interacţioneze, şi „dreptul de folosinţă” este reciproc. Pe asta se bazează şi inexpugnabilitatea oricărui Sistem, fie că se numeşte Mafie, Sindicat, Stat sau oricare altă organizaţie. Arma este una singură: manipularea. Mijloacele sunt diverse: de la şantaj la asasinat, de la promisiuni la compromitere.

Pentru noi, mercenarii, orice joc de interese ne este străin. Culoarea steagului sub care luptăm ne este indiferentă, atât timp cât dolarii rămân tot verzi, iar aurul, tot galben. Pentru noi, un singur principiu moral îşi dovedeşte consistenţa: a nu-ţi trăda stăpânul care te plăteşte, chiar dacă, la următorul angajament, stăpânul de azi îţi va fi duşmanul de mâine.

Dintre toţi camarazii alături de care am luptat în multe colţuri ale lumii, unul singur ucide doar din plăcere: Frederick Sheldon. Supranumit Colosul. Dar în cazul lui e explicabil, căci este unul dintre cei mai mari psihopaţi care s-au născut vreodată pe pământul acesta straniu. „Eu nu cred în Dumnezeu”, obişnuia să, spună Colosul, „pentru că, atunci când iau viaţa cuiva, mă simt eu însumi Dumnezeu.”

Colosul este un camarad foarte dificil. Reacţiile lui pot deveni imprevizibile exact când nu te aştepţi. În cursul unei lupte îţi poate salva viaţa de nenumărate ori, pentru ca, la sfârşitul ei şi descarce un întreg încărcător în tine.

„Prostia ta fenomenală”, îi spunea adesea maiorul Pavlovici Colosului, „mă face să-mi scot chipiul şi să mă întreb dacă mai are vreun rost să bântui prin lumea asta!”

Dar pentru jocurile înalte, oameni precum Colosul sunt inestimabili. Cum de neînlocuit sunt toţi mercenarii care-şi vând „dreptul de folosinţă”.

Arhipelagul Comore, situat în Oceanul Indian, între continentul african şi Madagascar, reprezintă un teritoriu ideal pentru jocul „de-a schimba” guvernele. Ne aflăm pe cea mai mare insulă a arhipelagului, Grande Comore, sau, cum îi spun locuitorii, adepţi ai islamului, Njazidja. Fuseserăm desantaţi de două zile pe un versant al vulcanului Karthala, chiar în centrul insulei, aşteptând semnalul conducătorilor juntei militare, care se pregăteau să preia puterea.

— Opt sute de soldaţi?! se miră Colosul, de îndată ce maiorul îşi termină expunerea cu privire la rolul nostru în lovitura de stat pusă la cale. Doar opt sute de soldaţi? Asta e toată armata lor? În cazul ăsta, domnilor, eu zic că schimbăm planul. Îi căsăpim prin mijloacele noastre specifice, după care noi zece preluăm conducerea acestei insule mirifice. Accept, la sugestia voastră, postul de viceguvernator.

— Ai terminat? se interesează Pavlovici, punându-şi la lucru cele două cicatrice care-i înfrumuseţează obrajii supţi. Tâmpenia ta, soldat Sheldon, a încetat de mult să mai reprezinte o noutate, în ziua în care vei cădea în luptă şi sper ca acea zi să nu fie prea îndepărtată, promit să suport din bugetul personal toate cheltuielile legate de înmormântare. Până atunci, fă-mi favoarea şi stai cât mai departe de mine.

— Oare asta merit? se întreabă retoric Colosul. Atunci, nu mai înţeleg la ce m-aţi mai chemat în această misiune, domnule maior?!

— Bine, recunosc, o lasă mai moale maiorul, eşti unul dintre cei mai buni luptători. La tine însă gura bate curul!

Colosul emite un vânt pe frecvenţe joase, încercând să-l contrazică în felul lui pe maior, care se grăbeşte să-i promită o primă consistentă dacă uriaşul consimte să pună lacăt la ambele orificii producătoare de zgomote. Când e vorba de bani, Colosul se lasă scuipat şi în cap. Ia o atitudine de războinic, privind către noi în felul în care privea, probabil, mareşalul Suvorov la o trupă de recruţi abia intraţi în cazarmă.

— Tu, Etiopianule, zice el, profitând de faptul că maiorul a fost chemat la telefon, ai face bine să stai pe lângă mine şi să înveţi câte ceva.

Jean Gaudi, poreclit Etiopianul, dezertor din comandourile franceze dislocate în Coasta de Fildeş, nu reacţionează în nici un fel. Chipul său împietrit, lipsit de expresie, cu ochi de peşte, nu-şi

schimbă trăsăturile niciodată. E mai imobil chiar decât o mască. Scund, dar bine făcut, francezul este specialist în *jiu-jitsu* şi în aruncarea cuţitelor. Părinţii lui fiind circari, deprinsese viaţa nomadă de mic. Când mama îi fusese ucisă de o aruncătură de cuţit greşită, chiar de către tatăl său, un alcoolic inveterat, părăsise circul şi intrase direct în lumea străzii. Dintr-o dată, s-a trezit ca un beduin la Polul Nord. Circul îi fusese casă, adăpostul, familia, şcoala, întreaga sa lume. Treptat, s-a curăţat de sentimente, precum un soldat de păduchi, iar când a ucis primul om, o târfa din Place Pigalle şi-a dat seama că există, totuşi, un loc în lume şi pentru el.

— Viteazule războinic, i se adresează Fijianul Colosului, scoţându-şi cu gesturi delicate ciorapii mai împuţiţi decât o haznă părăsită, dacă tot pârţâim prin zonă, aparent fără rost, n-ai vrea să depeni câteva fapte din cele care te-au făcut faimos, trimiţându-te direct în paginile manualelor de istorie?

— Dar să fie ceva cu dame! precizează Iusuf Ciler, tătarul care lăsase cinci neveste acasă şi cărora le ducea dorul.

— Mâncaţi rahat! zice Colosul, scoţând un sandviş uriaş, pe care-l face să dispară din două înghiţituri. N-am cum să ştiu dacă am fost menţionat în manualele de istorie, întrucât momentan nu prea ştiu să citesc, iar poza mea nu cred să fi apărut în vreo revistă. În schimb, mormintele celor pe care i-am găbjit pot vorbi în locul meu.

— Înţelepte vorbe! spun eu, frecându-mi o rană mai veche de la umăr, care se bagă şi ea nepoftită în discuţie. Duşmanii lui Fredi se împuţinează mai repede decât votca pe care o bem noi într-o zi.

— Dar cum votcă se găseşte căcălău măria-ta, aminteşte Colosul, pot spune că mai am destulă treabă de făcut. Ar cam fi timpul ca scoverga asta de Fijian, pe care cu greu l-aş putea deosebi de puţa subţiratică a lemurianului din copacul de colo, să priceapă că nu-i de-ajuns să ai o armă în mână ca să te poţi numi mercenar. Pe când luptam în Mozambic, aveam un camarad, cam tot aşa ca sfrijitul ăsta, care se scăpa pe el ori de câte ori guvernamentalii ne buşeau cu Katiuşele. Omul ajunsese la asemenea performanţe, încât, exact înainte cu un minut să înceapă bombardeaua, îşi dădea drumul pe el. Era de-ajuns să amuşinezi prin preajmă ca, simţind miros de rahat, să te repezi la adăpost. De altfel, tipul era acceptat tocmai pentru acest soi

de alarmare, care ducea la pierderi minime în rândul trupelor noastre. Într-una din zile însă, dobitocul şi-a schimbat meniul şi s-a constipat. Un sfert dintre noi a fost măcelărit la bombardamentul din ziua aceea. L-am umplut pe nenorocit cu purgative, dar nici aşa n-a fost bine. Se căca pe el la fiecare cinci minute, că nici nu apucăm să ieşim din adăpost şi ne şi întorceam. Ca să nu fie găsit în stare necorespunzătoare de luptă, cu nădragii în vine, comandantul îi decupase turul pantalonilor, ca tipul să poată împroşca şi din poziţie de tragere. Chiar şi pentru mine, despre care ştiţi că am copilărit în duhorile abatoarelor din Chicago, atmosfera devenise irespirabilă, în ziua în care a fost luat prizonier, parcă ni s-a luat o piatră de pe inimă. Dar norocul ne-a părăsit după nouă zile, când ne-am trezit cu el înapoi, cu un bilet în buzunar, prin care guvernamentalii ne acuzau făţiş că folosim arme interzise de Convenţia de la Geneva.

— Frederick, îl întrerupe tătarul, scârbit, termină cu porcăriile astea! Era vorba să depeni nişte amintiri legate de dameze.

— Eşti obsedat! face neconsolat, Colosul. Cu damele nu trebuie să ai amintiri. Îţi faci treaba şi adio! Tu, tătarule, semeni cu un sergent pe care l-am avut la Marines şi care, tot aşa, ne împuia capul cu aventurile lui erotice, până când am descoperit că, de fapt, fusese scopit încă de la o vârstă fragedă. Dar tu, Etiopianule, schimbă dintr-o dată Colosul centrul atenţiei, tu nu ne spui nimic?

Jean Gaudi, care tocmai cioplea un beţigaş, se opreşte din îndeletnicirea lui şi-l priveşte fix. Nici măcar atunci când vorbeşte, trăsăturile pietrificate nu i se modifică.

— Mi se rupe de discuţia voastră! mormăie el, după care, socotind că a vorbit destul, se întoarce la beţigaşul lui.

— Şi nouă ni se rupe de tăcerea ta! i-o plăteşte Colosul. Era vorba de o mână întinsă de un camarad.

— N-o mai întinde, îl sfătuieşte Etiopianul, fără a-şi întrerupe lucrul. Îmi ajung ale mele.

— Scuză-mă că te-am deranjat! se ofensează Colosul, căutând în caseta cu ironii usturătoare. De altfel, părerea mea despre francezi nu e deloc măgulitoare. Poponari şi parşivi!

— Nu te contrazic, îi răspunde, cu vioiciune, Etiopianul. Maică-mea era etiopiancă, iar despre taică-meu, nici eu nu am avut o părere prea bună.

— Atunci, zice Colosul, revenind la sentimente mai calde, putem ciocni pe chestia asta.

Scoate o sticlă de votcă şi, spre stupefacţia noastră, o pune la bătaie. Fijianul se arată atât de contrariat, încât, înainte de a bea, miroase precaut conţinutul.

— Nu-i pişat de cormoran, dacă asta ai vrut să descoperi! îl linişteşte Colosul, testând primul băutura.

Tătarul, care a trecut la loc de frunte pe listele mahomedanismului, refuză votca.

— Tot nu te-ai înţărcat? face, provocator, Colosul. Ciudaţi mai sunteţi şi voi, musulmanii. Vă reţineţi de la o mulţime de lucruri, dar când e vorba de ucis sau de dat la buci, vă călcaţi în picioare!

— Nu te lega de religia mea, se crispează tătarul.

— OK, am înţeles, nu trebuie să-mi faci desenul! zice Colosul, care aflase câte ceva despre fanatismul islamic. Înţeleg că sunteţi toţi cu capsa pusă. Pe când căsăpeam Khmerii Roşii, în Cambodgia…

Dar Colosul nu mai apucă să ne spună povestea cu khmerii. Maiorul Pavlovici se apropie de noi, frecându-şi palmele, de parcă s-ar fi lăsat gerul Bobotezei şi ne transmite ultimele noutăţi:

— Domnilor, începe circul! Adunarea în douăzeci de minute, cu echipamentul complet de luptă! Mai repede, domnilor, nu suntem la parada modei!

Atmosfera devine şi mai posacă, o dată cu ploaia care se repede asupra noastră în valuri. Dintre toate climatele, cel musonic e cel mai nesuferit pentru un luptător. Doar tătarul pare să se simtă ca peştele în apă. În stepa secetoasă din care vine, ploaia e socotită un dar de la Allah. Prelata camionului militar care ne preia e ruptă în câteva locuri, ceea ce stârneşte o îndreptăţită nemulţumire.

— Data viitoare o să vă închiriez limuzine! zice maiorul, rânjindu-ne prin lunetă.

— Vă convine să vorbiţi din cabină! mârâie Colosul, primind în faţă un şuvoi de apă.

— Domnule maior! îi aduce Pavlovici aminte de modul de adresare, conform regulamentului militar.

— Nu eram sigur dacă nu cumva v-au avansat! insistă Colosul în nesimţirea lui. La vârsta dumneavoastră, ar fi putut, măgarii, să vă mai dea o tresă!

Maiorul înjură scurt în sârbeşte şi îl notează pe uriaş, deşi răbojul dă pe dinafară de cât este de încărcat. Trecem prin Salimani în plină viteză, făcându-i pe rarii localnici, aflaţi la ora aceea pe străzi, să-şi întoarcă uimiţi capetele după noi. Şoseaua spre Moroni e mai lină decât apa, cum, de altfel, sunt mai toate şoselele în Grande Comore, unde nu există cale ferată. Cele două puncte de control de la intrarea în capitală sunt depăşite fără probleme şi ajungem cu bine în Piaţa Yathoor, unde se află sediul guvernului şi palatul prezidenţial. Cele două clădiri sunt înconjurate de blindate şi de trupe fidele conducătorilor în exerciţiu. Câţiva curioşi stau pe margine, aşteptând să se întâmple ceva. În aer pluteşte o tensiune asemănătoare celei emanate de apropierea iminentă a unei furtuni.

Camionul se opreşte pe una dintre străduţele care dau în piaţă. Suntem debarcaţi în grabă şi conduşi, apoi, de un ofiţer, cu o panglică verde la chipiu, într-o clădire cu două turnuri. E fostul sediu al Comandamentului trupelor coloniale franceze, transformat într-un hotel pentru turişti străini. Evident că nu trecem pe la Recepţie, ca să ne luăm cheile de la camere. Suntem purtaţi pe un coridor lateral, spre scara de serviciu, pe care urcăm cinci etaje. Ajunşi în pod, suntem distribuiţi în locaşuri de tragere amenajate în pripă. Important e că, de la înălţimea clădirii, avem în faţă întreaga panoramă a pieţei.

Dinspre oraş se aude un vuiet continuu, ca şi cum o coloană de camioane ar staţiona cu motoarele ambalate la maximum. Nu după mult timp, constatăm că, de fapt, e vorba de o coloană manifestanţi, care se îndreaptă spre piaţă, strigând lozinci antiguvernamentale.

Mai participaserăm o singură dată la o schimbare de guvern, în Djibouti, dar acolo lucrurile s-au petrecut mult mai simplu. Soldaţii au ocupat sediile guvernamentale, Radioul, Televiziunea şi Poşta Centrală şi, după un schimb anemic de focuri, l-au lichidat pe preşedinte, proclamând noua conducere. Nici un civil nu fusese amestecat în toată tevatura asta. Locuitorii au aflat de schimbare din ziare, dar nu se arătau deloc contrariaţi. Mai mult ca sigur că devenise ştirea zilei.

Dar acum, la Moroni, lucrurile stăteau cu totul altfel. Ca nişte gândaci uriaşi şi albi, care-şi mişcă doar antenele, blindatele din piaţă îşi întorc uşurel turelele, ţintind spre străzile laterale cu ţevile lor ameninţătoare. Soldaţii, dispuşi în două coloane, cu

baionetele la arme, aşteaptă impasibili ordinele. Căştile lor de culoarea nisipului strălucesc mai în lumina reflectoarelor dispuse pe crenelurile palatului prezidenţial. Dintr-o dată, piaţa se umple de oameni. Deşi se agită şi strigă încontinuu, păstrează distanţa faţă de trupe. Timp de un sfert de ceas, cele două tabere rămân faţă-n faţă, până când două elicoptere gigantice prind să se rotească pe deasupra pieţei, la mică înălţime. Mulţimea intră în panică şi rândurile ei se împuţinează întrucâtva. Dinspre Palat se aud focuri de armă, dar se pare că se duce o luptă în interior, căci nimeni din piaţă nu este atins. La un moment dat, îşi face apariţia un al treilea elicopter, mai mic, care aterizează pe terasa Palatului. Câteva siluete negre se reped spre el şi, în scurt timp, elicopterul se ridică greoi şi, după ce survolează piaţa, se pierde în negura nopţii.

Asistăm tăcuţi la toate acestea, ca la film, căci asta şi pare, dar unul făcut de nişte amatori. Surpriza o reprezintă un ofiţer care, apărut la balconul Palatului, anunţă fuga dictatorului şi preluarea puterii de către o juntă de colonei. Mulţimea e în delir! Oamenii se îmbrăţişează cu soldaţii, se caţără pe blindate, apoi, la strigătul inconfundabil al muezinului, se întorc cu toţii spre Răsărit şi prind să tragă temenele, aducând slavă lui Allah.

— De ce am mai fost invitaţi la spectacolul ăsta, dacă s-a rezolvat totul aşa de uşor? se miră Fijianul, scuipând cu dispreţ peste pervazul de care stă sprijinită puşca sa cu lunetă.

Cu o mişcare înceată, Pavlovici întoarce capul spre el, străpungându-l cu ochii lui mici şi răi.

— De la un fost membru al Serviciilor Secrete britanice, zice maiorul, m-aş fi aşteptat la mai multă inteligenţă, soldat Maragano! Probabil însă că traiul în apropierea lui Sheldon nu e prea uşor, iar prostia devine molipsitoare.

Colosul nu scapă prilejul de a lua o notă bună. Se face că nu aude aprecierea maiorului. Cu unicul său ochi mijit către mulţimea din piaţă, care nu încetează să se prosterneze, încearcă să pară conştiinciosul elev al genialilor strategi care l-au învăţat meserie.

— De-abia de acum încolo începe rolul nostru! zice el apăsat, fără să precizeze, nu se ştie din ce motive, în ce ar consta acesta.

Maiorul pare atât de surprins, încât uită să mai tragă din trabucul lui dres cu opium. Îşi scarpină nedumerit urechea

dreaptă, de parcă ar vrea să-şi verifice acuitatea auzului.

— Sheldon, scapă el, cu oarecare părere de rău în glas, mă faci să-mi schimb părerea despre tine. Ce altceva mai ai să ne spui?

Dar Colosul tace strategic, atât pentru a ne lăsa să rumegăm lauda maiorului, cât, mai ales, din cauză că nu ştie ce să mai adauge. Îşi păstrează însă un zâmbet misterios, menit să ne facă să credem că informaţiile lui parvin direct de la capul operaţiunii, dar, dintr-un exces de modestie, acceptă să-l lase pe maior să ni le împărtăşească. Ceea ce maiorul şi face.

— Noi suntem printre cei care trebuie să legitimeze nouă putere. Civilii nu-l îndrăgesc pe dictatorul iubit, dar nu se dau în vânt nici după cel care îi va lua locul şi care, în opinia lor, e doar o copie a celui dintâi. Ei ar vrea un alt sistem, nu pur şi simplu un alt om.

Se opreşte, intrigat de aprobările tacite pe care Colosul le închipuie, bălăngănindu-şi capul lui cât o ghiulea medievală.

— Vrei să continui tu, Sheldon? îl întreabă Pavlovici, cu o voce dulceagă.

— N-are rost, face Colosul, îngăduitor, aţi început foarte bine.

Maiorul înjură acum în portugheză, limbă deprinsă în aprigele încleştări din junglele Angolei, după care proiectează un şut în dosul pătrăţos al uriaşului, prilej cu care Colosul scapă şi de un pârţ năbădăios, ce-i chinuia orgoliul.

Deodată, staţia de emisie-recepţie prinde viaţă şi, după ce ni se cere indicativul, ni se transmite semnalul aşteptat: „Acum!”

Ne armăm puştile cu lunetă, îndreptându-le spre mulţimea strânsă în piaţă. Îmi aleg, la întâmplare, un tinerel care dansează de unul singur, fluturându-şi cămaşa lungă şi albă. Glonţul îi zboară jumătate de cap, iar cămaşa devine dintr-o dată roşie.

Ne golim metodic încărcătoarele, schimbându-le cu cele deja pregătite şi continuând să tragem în mulţimea care intră într-o panică de nedescris. Oamenii ţipă, se calcă în picioare, îşi caută adăpost pe după blindate. Soldaţii pornesc şi ei canonada, trăgând în clădirile din jur, dar, ca din întâmplare, clădirea cu două turnuri în care ne aflăm noi nu e nimerită nici măcar de un glonţ.

Deja piaţa s-a umplut de cadavre şi de bălţi de sânge, când, dinspre Palat, din acelaşi balcon, acelaşi ofiţer strigă prin portavoce:

— Opriţi focul! Opriţi focul!

Împuşcăturile încetează. Oamenii din piaţă rămân ca într-un stop-cadru. Încă nu-şi dau seama ce se întâmplă, doar cadavrele celor alături de care se bucuraseră câteva minute mai înainte îi fac să tremure şi să se clatine pe picioare.

Maiorul ne face semn şi dispărem pe urmele lui, spre subsolul clădirii. La scurt timp, unul dintre cele două turnuri este spulberat de un obuz incendiar, tras de pe un blindat. Acum reluăm seria împuşcăturilor, dar de la ferestruicile subsolului, ţintind doar la picioarele celor din piaţă. Nebunia devine generală. Se formează un vălmăşag, fără cap şi coadă, un amestec de trupuri vii, rănite sau încă în putere, conduse numai de instinct, în timp ce blindatele prind dintr-o dată să se mişte, strivind pe cei care le stau în cale, fie ei soldaţi sau civili.

Maiorul îşi priveşte calm ceasul şi ordonă replierea. Fugim printr-un tunel, care se deschide chiar din subsol, iar în urma noastră auzim explozia unui alt obuz care incendiază hotelul.

Ieşim la suprafaţă, în apropierea unei cazărmi a trupelor de elită din Batalionul de gardă al dictatorului tocmai îndepărtat, care, după cum aveam să aflăm mai târziu, fusese, de fapt, răpit de junta coloneilor şi dus într-un loc secret.

— Aici să vă văd, ne şopteşte maiorul, privind prin binoclul său cu infraroşii. Cazarma are trei companii. Pentru noi zece, ar reveni câte cincisprezece soldaţi de cap. V-aţi tot dat mari cu pregătirea voastră. Aveţi posibilitatea s-o dovediţi prin fapte. Trebuie să capturăm postul de comandă şi vă atrag atenţia că, de astă dată, nu ne mai ajută nimeni!

— Toate astea nu au nici o logică! icneşte Fijianul, obişnuit cât de cât cu meandrele unei lovituri de stat.

— Ba au, îl contrazice maiorul. Dolarii cu care eşti plătit sunt mai logici şi decât sistemul lui Pitagora.

— Aşa-l chema pe ăl de l-au surghiunit? dă Colosul cu mucii în fasole, doar ca să se afle şi el în treabă.

— Soldat Maragano, continuă maiorul, neluându-l în seamă pe Colos, mai bine ai lăsa exerciţiile de logică şi te-ai apuca să le execuţi pe cele pentru care eşti plătit!

— În Franţa există o credinţă populară, ne ia Etiopianul prin surprindere. Dacă omori furnicile, o să plouă. Dar de plouat, nu plouă pentru că le omori. Furnicile ies la iveală întotdeauna când se apropie ploaia, ştiind că vor găsi o hrană bogată.

— Mercenari filosofi! mormăie, înciudat, maiorul, trecându-şi nervos mâna prin părul tuns perie. Un specimen mai scârbos nici că ar putea exista! Lăsaţi gura şi pregătiţi-vă de asalt! Fiecare din voi ştie ce are de făcut. Cine e rănit primeşte de la camaradul său cel mai apropiat un glonţ în ceafă. Morţii simt incendiaţi imediat sau, cel puţin, desfiguraţi.

— Şi dacă e rănit chiar domnul maior? întreabă Colosul, cu glas nevinovat.

— Tu, zice întărâtat Pavlovici, indicându-l cu degetul său subţire pe uriaş, tu vei deschide balul! Executarea!

A cuceri o unitate militară de puterea celei pe care o avem în faţă, doar cu puştile de asalt, cu grenadele defensive şi cu cele două aruncătoare de flăcări, ar putea însemna pentru cineva neavizat o aberaţie. Dar nu şi dacă cei care se pregătesc să atace fac parte din comandourile de mercenari vestite în întreaga lume pentru capacitatea lor de luptă. Nu şi dacă acela care concepe planul este un ofiţer de talia lui Pavlovici, pe care şi l-ar dori orice Stat-Major din oricare armată de pe întreg mapamondul.

Trei dintre noi simulează un atac dinspre partea de Nord-Vest a cazărmii, unde, într-o vale descoperită, se află poligonul de tragere. Este punctul cel mai întărit al unităţii, susţinut şi de relieful care permite doar unui pluton de pistolari să ţină piept oricărei tentative de cucerire. Simultan, alţi trei mercenari simulează un alt atac, în punctul opus, dinspre şoseaua care face legătura cu Salimani. Pavlovici trebuie să gândească cu trei mutări înainte, pentru a prevedea ceea ce va întreprinde comandantul camorez. Şi nu greşeşte. Comandantul unităţii ştie că atacul dinspre Nord-Vest e simulat, drept care nu se preocupă prea mult de întărirea dispozitivului din acea parte. Doar că atacul e simulat numai la început! Adevărata diversiune se petrece, de fapt, dinspre şosea, către care soldaţii camorezi îşi concentrează focul.

E rândul nostru, al celor consideraţi „greii” comandoului. Din sacii pe care-i purtăm în spate scoatem uniforme cu însemnele armatei camoreze. Nu sunt chiar pe măsurile noastre, dar în saci nu există nici un croitor. Cel mai vitregit este, bineînţeles, Colosul. În tunica şi pantalonii de culoarea nisipului, arată ca un boschetar care trăieşte din mila concetăţenilor. Fiind noapte şi ceva zarvă prin partea locului, există, totuşi, puţine şanse ca

oarecine să-şi mai bată capul cu astfel de detalii. Sub acoperirea celor trei mercenari, adăpostiţi pe după dalele de beton din poligon, ne apropiem târâş de gardul unităţii, urcând prin grădinile de zarzavat dispuse pe versantul dealului. Am localizat punctele de tragere ale inamicului, ceea ce ne ajută să găsim breşa dorită. Ajunşi lângă gard, săpăm cu schimbul şi, în nici zece minute, Etiopianul reuşeşte să-şi scoată capul dincolo. La momentul potrivit, iese complet din tunelul improvizat. Îl urmăm cu repeziciune, rămânând lipiţi de pământ. Suntem observaţi de un militar care însă nu mai apucă să mai întrebe de scopul prezenţei noastre în zonă .Cuţitul Etiopianului i se înfige de-un deget în gât, iar militarul trece spăşit dincolo.

Trăgătorii cocoţaţi în lăcaşurile de pe gard nu prezintă importanţă. Îi lăsăm să se ciondănească cu cei din poligon, care înteţesc dintr-o dată focul, în timp ce noi ne împrăştiem în căutarea obiectivelor ce ni se încredinţaseră. În ceea ce mă priveşte, mi se repartizase depozitul de muniţii, pe care nici nu e greu să-l găsesc. Luminat cu lanterne de camuflaj, în acel loc, viermuiala e în toi. Camorezii se aprovizionează încontinuu, de parcă ar fi atacaţi de armatele reunite ale tuturor statelor din zonă. Ordinele lătrate se întretaie cu zăngănitul armelor şi zgomotul înăbuşit al lăzilor cu muniţie, trântite pe pavaj. Ochii mi se lipesc de o Bazooka. Mă ridic în spatele unui copac, în aşteptarea momentului potrivit pentru a mă strecura în mulţimea de soldaţi. Mă reped direct la aruncător şi, fără o vorbă, întind mâna către cel care distribuie rachetele. Ochii acestuia se lipesc de figura mea, căutând, parcă, să-şi aducă aminte din ce companie fac parte. Cum însemnele de pe uniforma mea sunt cele ale unui sergent, mă răţoiesc în arabă învăţată cândva la linguafonul americanilor din CIA:

— Poate că-mi dai odată rachetele alea!

— Sunt pentru plutonul doi, domnule sergent! strigă soldatul derutat.

— Cine dracu’ te-a pus aici, dobitocule?! răcnesc eu, smulgându-i racheta ce o ţinea la piept ca pe un copil de care nu vrea să se despartă.

— Atenţiune! Aud o voce groasă din spatele meu şi, când mă întorc, dau cu ochii de un ofiţer uriaş, care poartă în bandulieră o mitralieră uşoară. Încetaţi cu urletele! Tu, continuă el, dând din cap spre mine, tu n-ai ce căuta aici! Din ce companie faci parte?

Simt cum sângele mi se scurge din corp, căutând să scape cu viaţă. Ofiţerul armează mitraliera şi-i ridică ţeava. Dar nu mai apucă să acţioneze trăgaciul. O explozie puternică ne aruncă pe toţi la pământ. E Fijianul, care a reuşit să incendieze depozitul de benzină. Armez cu rapiditate rachetă şi o lansez către depozitul de muniţii. O ploaie de gloanţe se abate asupra mea. Deşi mă rostogolesc aproape imediat, o căldură atât de cunoscută îmi cuprinde braţul stâng. Glonţul însă nu mi-a atins osul şi nici tendonul. Aşa baftă, mai rar!

Explozia depozitului de muniţii ridică în aer un întreg pluton de soldaţi, care zboară pe deasupra copacilor, asemenea unor ciori sătule. Din ofiţerul mătăhălos rămâne doar o jumătate de spinare, care continuă să se hâţâne de creanga unui arbore. Nici eu nu scap. Suflul mă trimite peste un cuib de mitralieră, iar ţeava înroşită îmi arde pulpele. Cei trei soldaţi buimăciţi care deservesc mitraliera vor să-mi acorde primul ajutor. Îi las să-mi bandajeze braţul şi piciorul, după care-i curăţ cu bătrânul meu Carpaţi, fabricat special pentru lupta de aproape. Cad pe rând, cu privirile uimite, neînţelegând ce se petrece.

Exploziile se ţin lanţ. Haosul se instaurează treptat peste tot locul. Surpriza a fost totală şi trebuie să profităm de degringolada care, totuşi, nu poate dura prea mult. Pe altfel, nişte ordine, seci încearcă să reinstaureze disciplina între timp, Etiopianul ajunsese la tabloul electric central şi, dintr-o dată, unitatea este scăldată în lumină! Camarazii mei din interiorul unităţii şi-au atins deja poziţiile de pe cele trei clădiri în formă de cutii de chibrituri, de unde prind să împroaşte cu mitralierele. Fug disperat, împreună cu soldaţii camorezi, cuprinşi din nou de derută, în căutarea unui adăpost. E absurd să fiu ucis tocmai de-ai mei, dar sunt lucruri care se mai întâmplă. Oricum, vina îmi aparţine exclusiv. M-am mocăit şi am rămas descoperit. Mecanismul diversiunii a funcţionat perfect, iar eu merit să mor pentru că nu m-am mişcat în timpul prevăzut. În astfel de situaţii, a greşi echivalează cu a te condamna singur la moarte. În jurul meu, soldaţii cad ca popicele. Îmi croiesc un drum cunoscut doar de mine, căci ştiu că se trage metodic, nu la grămadă, astfel că pot ocoli zonele fierbinţi. Pe de altă parte, mai există şi gloanţe rătăcite sau ricoşate, dar uneori mai e nevoie şi de noroc, deşi, pentru noi, mercenarii, elementul ăsta ar trebui exclus din start.

Totuşi, îngerul meu salvator hotărăşte să-şi mai treacă o faptă bună pe răboj. Mă arunc sub un transportor, încercând să-mi depăşesc emoţia pentru a-mi putea continua misiunea. Situaţia pare să se răstoarne, căci în sectorul care-mi revenise mie şi în care se găseşte şi comenduirea, soldaţii se regrupează, îndreptându-şi tirul spre cei care trag asupra lor. Din cauză că nu mi-am ocupat la timp locul, acţiunea noastră părea compromisă.

Efectul-surpriză începe să se piardă. Comandantul unităţii a înţeles tot planul şi primul lucru pe care-l face e să asigure latura dinspre şosea, de unde Pavlovici şi restul comandoului se pregătesc să atace. Încă nu ştiu cum stau lucrurile, aşa că nu se aşteaptă la o împotrivire prea puternică. Or, în acea latură s-a concentrat grosul trupelor rămase, iar maiorul urma să aibă o surpriză total neplăcută.

La toate acestea mă gândeam în cele câteva secunde care rămăseseră până la dezastrul final. Apoi, mă hotărăsc brusc şi redevin soldatul mai bine plătit decât un general. Intru în transportorul sub care mă ascunsesem şi pornesc motoarele. E foarte riscant ceea ce fac, căci sunt expus atât focului camorezilor, cât şi celui al camarazilor mei, care n-au de unde să ştie cine conduce blindatul uşor. Cum însă nu am alternativă, nu-mi rămâne decât să acţionez. Aşa că apăs la maximum pedala de acceleraţie! Trec printre şirurile de soldaţi care, de uimire, uită să se ferească, prinzându-i sub roţile uriaşe şi strivindu-i ca pe nişte cartofi rămaşi pe câmp. Gonesc în zigzag, deşi gloanţele care se abat asupra transportorului nu fac decât să-i zgârie vopseaua. Nu uit însă că în zonă mai există şi aruncătoare de grenade şi lansatoare personale de rachete. Mă năpustesc asupra porţii de metal, prin care trec în cea mai mare viteză, spulberând-o, apoi întorc aproape pe loc vehiculul dotat cu dublă tracţiune, după care reiau traseul, de astă dată cu viteză redusă, căci Pavlovici şi grupul său apucă să priceapă despre ce este vorba şi intră în imitate la adăpostul transportorului. La un moment dat, blochez pedala de acceleraţie şi-mi dau drumul printr-o trapă laterală, atent să nu fiu agăţat de vreuna dintre roţile din spate. Feste câteva secunde, blindatul uşor e cuprins de flăcările aruncate de un camorez. Arma să nu este însă prea nouă, căci, dintr-o dată, el însuşi e învăluit de flăcări şi cade, carbonizat instantaneu.

La prima vedere, cineva ar putea aprecia totul ca o

bulibăşeală de nedescris. Departe de aşa ceva! Atât noi, cât şi camorezii ştim exact ce se întâmplă. În ce măsură ajută acest lucru pe unii sau pe alţii, asta deja e altă problemă! O nouă explozie şi cazarma ajunge din nou într-un întuneric deplin. Etiopianul a minat tabloul central şi generatoarele de curent la timpul convenit, doar că acţiunea noastră s-a modificat pe parcurs. De-acum începe jocul de-a v-aţi ascunselea. Un joc care nu poate dura prea mult, căci, în mod sigur, comandantul a alarmat Statul-Major şi, dintr-un moment într-altul, ne putem trezi împresuraţi de un regiment de blindate.

Până una alta, cazarma e înconjurată de o mulţime de civili! Prea mulţi ca să pară o simplă ceată de curioşi şi prea puţini ca să fi ajuns singuri acolo! O rachetă verde se înalţă pe cerul întunecat, anunţându-ne sfârşitul misiunii. Consemnul e clar: fiecare scapă cum poate şi se repliază la punctul de întâlnire situat la kilometrul 20, pe şoseaua care duce la Salimani.

Înainte de a dispărea pe lângă gardul de beton, trag o salvă, pe care o fac să pară că vine dinspre mulţimea de civili. Aproape imediat, din interiorul unităţii se declanşează un foc concentrat, iar civilii sunt seceraţi. Urlă înnebuniţi, căutând să scape cu fugă, neştiind că, în acest fel, devin ţinte sigure pentru soldaţii care-şi caută inamicul. Nici comandantul nu mai poate pune capăt confuziei. Se trage în tot ce mişcă.

La punctul de întâlnire ajung doar opt dintre noi. Îi mai aşteptăm câteva minute pe cei care lipsesc, apoi, Pavlovici îi dă dispăruţi. Un mercenar nu moare niciodată, el este pur şi simplu dispărut. Mărşăluim, fără un cuvânt, pe drumul deschis de maior şi care se termină pe malul oceanului, unde ne instalăm într-un soi de casă de vacanţă. Sunt mai multe vilişoare, răspândite ici-colo, dar toate par pustii.

Nimeni dintre noi nu are chef de vorbă. Ne pansăm reciproc rănile. Cea mai gravă pare să fie a tătarului, care are umărul drept zdrobit.

— Conform regulamentului, sparge Colosul tăcerea, ar trebui să-ţi trag un glonţ în ceafă.

— E un fleac, se grăbeşte tătarul să-l asigure. Oricum, sunt stângaci, aşa încât capacitatea mea de luptă e neştirbită.

Umărul îi este imobilizat într-un aparat ghipsat, destul de empiric, dar, date fiind condiţiile, Iusuf trebuie să se mulţumească şi cu atât.

— Soldat Zamfir!

Vocea maiorului e singurul lucru pe lumea asta care-mi dă fiori pe şira spinării. Mă aştept la tot ce-i mai rău şi, instinctiv, las deschis tocul de piele în care se odihneşte Carpaţiul meu.

— La ordin, domnule maior!

— E aproape sigur că moartea celor doi camarazi ţi se datorează. Aproape! E însă foarte sigur că ne-ai pus pe toţi în pericol Ieşirea cu TAB-ul dovedeşte, totuşi, că ai spirit de iniţiativă. Ai timp, până la sfârşitul misiunii în Comore, să faci unul din două lucruri: ori să cazi în luptă, ori să-mi arăţi că-ţi poţi răscumpăra vina. Nu mă interesează ce alegi.

Sunt privit precum Iuda Iscarioteanul. De-acum, cele mai grele misiuni îmi vor reveni mie şi nu trebuie să mă bazez prea mult pe ajutorul camarazilor. Singurul care-mi acordă circumstanţe atenuante e Colosul, dar nici el în mod explicit.

Eu unul mă fac că plouă. Golesc bidonaşul cu votcă şi mă lungesc direct pe podeaua acoperită cu rogojini, încercând să adorm.

Ziua trece fără nici un eveniment. Abia spre seară ne vizitează un militar cu grad de general. Poartă ochelari cu ramă subţire de aur, ceea ce îi conferă un aer distins. Deşi şchioapătă vizibil de piciorul drept, caută să-şi menţină o alură cât mai ţeapănă. Ne strânge mâna, felicitându-ne pe fiecare în parte, ceea ce-mi mai ridică şi mie acţiunile. Apoi, însoţit de Pavlovici, dispare într-o cameră alăturată.

— Mă, băieţi, se smiorcăie tătarul, nu că m-ar freca grijă, dar faceţi-mă şi pe mine să pricep! Ăsta ne mulţumeşte că i-am omorât soldaţii?

— Ar trebui să fii în temă, zice Etiopianul, aprinzându-şi o ţigară de foi. Deşi poartă aceeaşi uniformă, militarii sunt împărţiţi în mai multe tabere. Când ai sub comanda ta un batalion, un regiment sau chiar un corp de armată, setea de putere dă liber paranoiei.

— Dar tu de unde ştii aşa multe? se stropşeşte Colosul, căruia aerele de superioritate ale francezului îi cad cam greu la stomac. Eşti agent de informaţii?

Etiopianul nu-i răspunde. Îşi desprinde de pe talpa bocancului un rahat uscat, dând de înţeles cu ce l-ar putea asemui pe Colos.

— Că suntem o grupă de diversiune ştim şi noi! punctează Fijianul, îmbucătăţind un cârnat de berbec. Problema e că treaba

asta naşte confuzii. S-ar putea să nu mai ştim de partea cui luptăm, sau chiar să ne ciopârţim între noi.

— Zexe! persiflează Colosul, care, ori de câte ori discuţia îi depăşeşte capacitatea şi aşa mică a creierului său, apelează la expresii aiuristice. Caca-maca, mulge-vaca! Sucu-sucu, bala-bala! Când ni se spune, apăsăm pe trăgaci şi cu asta basta! Nu suntem arhivari!

Apoi uriaşul se ridică, trosnindu-şi oasele, care scot păcăniturii de obuze brizante. Cotrobăie prin dulapuri, de parcă s-ar afla în bucătăria de la ferma lui din Africa de Sud, iar când dă peste un carton de coniac nedesfăcut, scoate un sunet cântat, de papagal supus la perversiuni de un zoofil.

— La naiba! Ia te uită cu cine eram vecini!

Desface cutia şi dă cep la o sticlă, gustându-i conţinutul.

— Coniac veritabil! ne anunţă el. Nu mă omor după aşa ceva, deşi ştiu că e rachiu ofiţeresc. Poate tocmai din cauza asta! Na-po-le-on! Silabiseşte el după etichetă. Hei, Etiopianule, ăsta trebuie să fie tipul cu care vă mândriţi voi! Aveţi şi de ce! Face un coniac fain!

Nu mai aşteptăm invitaţii. Băutura ne face să uităm şi de mâncare, deşi, cu excepţia Fijianului, nimeni nu mai pusese nimic în gură de aproape douăzeci şi patru de ore.

Când revine, Pavlovici strâmbă din nas la vederea sticlelor, cu care luptăm din greu, dar se mulţumeşte doar să mormăie ceva neinteligibil, căci Colosul, precaut ca întotdeauna, pusese două deoparte, special pentru maior.

— Grăbiţi-vă să terminaţi! ne îndeamnă Pavlovici, oferind adăpost celor două sticle în rucsacul său. În curând plecăm la Hahaia. Vreau să ştiţi că noua conducere a scăpat complet situaţia de sub control. Ordinele sunt contradictorii şi, în plus, reţeaua de transmisiuni militare a fost penetrată de Flota americană aflată în preajmă. În ceea ce ne priveşte, ne putem aştepta să fim atacaţi din orice parte. La Hahaia mergem pentru a ajuta poliţia locală. Nişte criminali periculoşi au evadat din închisoarea de-acolo şi se ascund în oraş. Dacă măcar veţi bănui prezenţa lor în vreun loc, trageţi fără somaţie.

— Au vreun semn distinctiv? se interesează Colosul, învingându-l cu o ultimă sorbitură pe neînfricatul Napoleon.

— Bineînţeles! zice maiorul, trimiţându-şi cicatricele la plimbare. Au o umbrelă de plajă înfiptă în cur! Va fi uşor să-i

recunoşti!

— În ce culori? vrea să mai ştie Colosul.

Dar maiorul i-a şi întors spatele, preferând o baie în ocean, care să-l cureţe de toxinele căpătate în apropierea Colosului.

— În Franţa, agricultorii au un obicei, flencăne Etiopianul, aprinzând o nouă ţigară. Când vor să stârpească rozătoarele, otrăvesc un rând de varză. Dacă se nimeresc şi nişte hoţi, cu atât mai rău pentru ei.

— Da, da, fornăie, nemulţumit, Fijianul. Maiorul are dreptate: numai de mercenari filosofi nu e nevoie acum.

— Mi-ar trebui un tratament adecvat, zice tătarul, preocupat exclusiv de propriile-i probleme. Umărul a început să mi se umfle.

— Parcă ziceai că eşti stângaci! îi aminteşte Colosul.

— Şi stângacii pot muri de septicemie! replică tătarul, cu o voce pierită, deşi îi cedaserăm cu toţii antibioticele din trusele personale.

Până la Hahaia suntem transportaţi cu o vedetă militară. Marinarii ne aruncă priviri rele, încărcate de ameninţări tacite. Dacă n-ar exista ordine precise, ne-ar lichida şi ne-ar arunca la peşti. Maiorul ne împarte arme noi: pistoale-mitralieră LOGGIA şi puşti cu lunetă ALPHA, de o construcţie specială.

— Comandă limitată, ne precizează Pavlovici. Arme ca astea mi există în Comore, de altfel şi seriile simt fictive. E de dorit să nu pierdeţi, totuşi, vreuna dintre ele. Dacă e nevoie, distrugeţi-o, dar nu o lepădaţi cine ştie pe unde.

Privit dinspre ocean, Hahaia seamănă cu o cămilă, cele două cocoaşe reprezentându-le uriaşele moschei înconjurate de minarete. Casele depăşesc arareori trei caturi, iar apartamentele scunde le fac să pară şi mai joase. Vedeta ocoleşte portul, ancorând la o distanţă de o milă[11] de ţărm. Două bărci pneumatice sunt umflate la repezeală. În scurt timp, vâslim voioşi, scoţând tot coniacul din noi, căci curenţii se împotrivesc din răsputeri sosirii noastre neanunţate.

Colosul, Etiopianul şi cu mine suntem repartizaţi în zona portului. O dată cu lăsarea nopţii, instalăm simulatoare de foc, cu declanşare prin telecomandă, în cele mai diferite puncte – pe macaralele uriaşe, în scuarul de piatră din piaţetă, pe clădirile mai răsărite – strecurându-ne şi căţărându-ne la adăpostul

[11] O milă marină – 1 852 m (n. trad.).

întunericului. Colosul reuşeşte chiar să fraierească un muezin, instalând un simulator chiar în minaret. Treaba asta ne ia nu numai timp, ci şi energie. Iată de ce, înainte de a pune mâna, conform planului, pe căpitănia micuţului port, ne tragem sufletul sub un pâlc de palmieri, ascunşi privirilor indiscrete de tufişurile înalte şi dese.

— Şi iarăşi revenim la întrebarea de ce trebuie să facem toate astea, dacă scopul nostru e să prindem şi să lichidăm nişte evadaţi! zic eu, continuând parcă o discuţie rămasă în coadă de peşte.

— Căruntule, tu ştii că n-am nimic personal cu tine, îmi zice Colosul, trecând cu nepăsare peste consideraţiile mele. Dar, conform celor spuse de împuţitul ăla de maior, trebuie să te stingi în luptă.

— Şi ce-ai vrea să fac?! exclam eu nervos. Să încalec şi să pornesc la atac? Sau să-mi leg o bombă atomică de instrument şi îmi dau drumul din avion?

— Sunt fapte care te-ar plasa definitiv în galeria eroilor! trâmbiţează Colosul, cerând părerea şi lui Napoleon, pe care, respectând istoria, l-a exilat în bidonaşul său. Să începem însă cu lucruri mai simple. O s-o faci tu pe momeală, fără să mai tragem la sorţi.

„Momeala” e tipul care, încotoşmănat cu un brâu de dinamită, va intra în Căpitănie, atrăgând atenţia generală, pentru a-i a pe ceilalţi doi să dezarmeze garda. Arunc o privire spre etiopian, care îşi face manichiură cu un pumnal PUMA şi-mi dau seama că hotărârea fusese luată cu mult timp înainte, aşa că n-ar fi avut nici un rost să protestez. Colosul îmi dă asigurări că nu risc nimic, căci nu vede cine ar vrea să zboare cu mine la Allah, oricât ar fi de fanatic. Îmi leagă brâul sinucigaş cu gesturi de croitoreasă, colorându-mi imaginea cu fapte de vitejie din istoria nu prea îndepărtată. Mă îmbracă într-un burnuz alb, apoi, îmi pune în buzunare două grenade şi se lasă pe spate pentru a-şi mira opera.

— Semeni cu o sperietoare, zice el cu îndoială Dar ăsta e şi scopul, trebuie să sperii!

— Tu ai fi putut-o face, fără să te mai împopoţonezi cu toate alea! îi replic eu, uitând că lucrul ăsta e prilej de laudă pentru uriaş.

Cu gluga lăsată pe frunte şi cu mâinile băgate în mânecile

lungi ale burnuzului, mă îndrept direct spre clădirea Căpităniei, în faţa căreia stau nemişcate două santinele. *Waraqa*[12] emisă de Înaltul Comandament al Marinei îi convinge să mă lase să trec

Un practicant mă conduce spre biroul comandantului în timp ce străbatem coridoarele, mă măsoară cu coada ochiului, pipăindu-şi instinctiv Coltul prins la brâu De altfel, de cum intrăm în biroul simplu, rotund, rămâne lângă uşă, atent la fiecare mişcare pe care o fac.

— Mesaj important din partea înaltului Comandament! îi torn eu scofâlcitului, care, chiar şi atunci când se ridică de pe scaunul de lemn lustruit, tot pare că stă jos.

Tipul întinde o mână micuţă, cu degetele subţiri ca o aţă, rămânând tăcut în aşteptare.

— Secret deosebit, fac eu, dând din cap spre practicant, care nu se mişcase din loc.

După o scurtă ezitare, scofâlcitul îl concediază, apoi ocoleşte biroul, apropiindu-se de mine. Acum, că suntem doar noi doi, pot să-mi încep numărul. Pe neaşteptate, scot cele două grenade, pe care le dezamorsez şi îndepărtez faldurile halatului pentru a-l lăsa să admire încărcătura de TNT. Reacţia tipului este însă una la care nu mă aşteptam. Prinde să se fâţâie cocoşeşte, de colo-colo, croncănind şi făcând spume la gură, de parcă i-aş fi arătat pendulul şi nu explozibilul. Ţipetele lui îl atrag în încăpere pe practicant, urmat de doi soldaţi. Rămân toţi trei încremeniţi la vederea panaramei. Ăştia măcar au o reacţie normală.

— Te crezi la circ? urlă scofâlcitul, smulgându-şi părul din cap. Pe cine vrei să sperii? Află că a mai încercat unul să facă pe nebunul şi acum haleşte alge pe fundul oceanului. Împuşcaţi-l pe urangutanul ăsta! mai zice el, întorcându-se spre soldaţi.

— Sărim cu toţii în aer! răcnesc eu, luat prin surprindere de desfăşurarea lucrurilor şi continuând în gând cu un şir de blesteme la adresa Colosului.

— Rahat! crâmpoţeşte scofâlcitul, trăgând încă o tură în jurul biroului rotund. Nu sperii nici un copil cu ouăle tale!

Soldaţii însă nu sunt hotărâţi să-i dea dreptate. Transpiră din belşug, cu ochii fixaţi pe bastoanele de dinamită. Dacă or să scape caii, am toate şansele să devin un kamikadze.

— Uită-te la asta! continui eu să răcnesc, mai mult de teamă, decât pentru a impresiona.

---

12 În limba arabă, „hârtie”. Aici, cu sensul de „permis” (n. trad.).

Îmi iau elan şi arunc una dintre grenade pe fereastra deschisă drept în şalupa Căpităniei, trasă la debarcader. O decizie destul de proastă. Abia acum se dezlănţuie cu adevărat scofâlcitul, care mă trece prin toate mizeriile din lume şi prin toată zoologia învăţată în şcoală. La răstimpuri, îi ia ca martori pe soldaţii rămaşi într-o stare de prostraţie, pretinzând să-i plătesc despăgubiri pentru pierderea suferită. Suma pe care mi-o aruncă ar fi suficientă pentru achiziţionarea unui transoceanic, cu toate dotările necesare.

Situaţia devine hazlie, numai că eu stau cu fundul pe un butoi de pulbere. Nu poţi înfrunta un om care trăieşte în afara realităţii.

Noroc că Etiopianul şi Colosul îşi fac treaba cum trebuie. După ce anihilează garda şi schimbul – cu toţii mai interesaţi de cele ce se petrec înăuntru decât afară dau buzna în birou şi-i dezarmează pe cei doi soldaţi şi pe practicantul care pare căzut din lună. Asta îl enervează şi mai rău pe scofâlcit, care intră într-o nouă etapă evolutivă a nebuniei sale. Proferează cele mai ciudate ameninţări, după care ne invită, pur şi simplu, să părăsim biroul! Pretenţia lui îl lasă până şi pe Colos cu gura căscată. Mai practic se arată însă Etiopianul. Îi aruncă un cuţit drept în inimă, făcându-l să se prăbuşească pe scaunul din lemn, din care însă nu se va mai ridica niciodată.

— La treabă, domnilor! ne îndeamnă el. Filmul s-a terminat!

Ieşim în trombă din birou şi, înainte de a închide uşa, arunc cea de-a doua grenadă la picioarele soldaţilor. O nouă explozie acoperă zgomotul împuşcăturilor pe care Pavlovici şi trupa rămasă le-au declanşat în oraş. Colosul dă buzna în cabina telegrafistului şi-i oferă două posibilităţi: un glonţ în cap sau un mesaj către toate vasele să iasă în larg. Apelul trebuie să conţină informaţia conform căreia nişte trădători din interiorul ţării au cerut ajutorul flotei malgaşe, care se apropie de Grande Comore. Telegrafistul alege cea de-a doua variantă, după care are parte şi de prima.

Garnizoana din zonă s-a autosesizat şi suntem atacaţi de un pluton de mitraliori. Dar simulatoarele de foc, declanşate la timp, îi fac să se retragă precipitat. Nu se aşteptau la o asemenea desfăşurare de forţe. Trag spre macara, spre minaret, spre clădirile de unde par să vină împuşcăturile, neţinând seama de civilii care ies buimăciţi în stradă sau apar la ferestre. În isteria

creată, nimeni nu mai stă să deosebească un copac de un om. Se trage bezmetic în tot ce mişcă. În ajutorul plutonului vin şi cinci blindate, care descriu un semicerc, aşezându-se cu spatele spre ocean.

Mai agăţăm un simulator în podul Căpităniei, după care ne luăm tălpăşiţa prin debarcader, strecurându-ne pe ţărmul stâncos. Abia acum îmi dau seama că am rămas cu dinamită legată de mine! Mă grăbesc să-mi scot brâul, pe care-l las cu precauţie jos, căutând să mă îndepărtez cât mai repede. La ţanc, căci suntem atacaţi de o patrulă de coastă, iar una dintre grenadele aruncate spre noi nimereşte „trabucurile”. Suflul exploziei ne saltă de la pământ, aruncându-ne peste doi soldaţi care se căzneau să instaleze o mitralieră grea OLSON. Formăm un ghem de trupuri. Reuşesc cu greu să-mi eliberez o mână şi să scot pumnalul, cu care lovesc în dreapta şi-n stânga, înnebunit de groază. Soldaţii sunt deja morţi, dar eu continuu să-i ciopârţesc, de parcă ar mai putea să-mi facă vreun rău de-acolo, de dincolo de moarte.

O mână mă apucă de gât şi mă trage în sus. Lovesc din nou cu pumnalul, dar, de astă dată, în gol. Urletul Colosului – căci lui îi aparţine mâna – mă readuce la realitate.

— Cretinule! Ataci un camarad? Ar trebui să-ţi sucesc gâtul! gâfâie el, mulţumindu-se să mă arunce la câţiva metri.

Întoarce spatele şi o ia la fugă cu o agilitate pe care cu greu ai fi bănuit-o la masivitatea sa. Abia mă ţin pe urmele lui. După un timp, ni se alătură şi Etiopianul.

— Am lichidat un blindat! se laudă acesta, ştergându-şi faţa de ulei şi sânge.

— Nu era treaba noastră, îi aruncă şi Colosul, continuându-şi fuga de cerb de-a lungul ţărmului.

— *Merde!* exclamă Etiopianul, gata să alunece pe o piatră.

Deşi e prima oară când intră în oraş, Colosul îşi întipărise bine în minte reperele date de maior. Se descurcă de minune în întunericul de nepătruns, căruia i se alătură şi o ploaie venită direct din anticul Potop. Trecem în viteză pe lângă moscheea din cartierul de vest şi, după cea de-a doua străduţă laterală, Colosul face colţul, oprindu-se direct într-o cafenea, nu mai mare decât o celulă. La una dintre mesele cât timbrele poştale stau doi locuitori paşnici, trăgând cu pasiune din nişte ţigarete verzi, iar în spatele tejghelei, un arab bărbos şterge cu nădejde o ceaşcă

de porţelan. La intrarea noastră, cei trei rămân oarecum surprinşi. Cafegiul duce încet mâna sub tejghea, dar nu mai apucă să dea de obiectul căutat, căci cuţitul Etiopianului i se înfige în braţul dezgolit.

— Ai putea crede că în această ţară nu mai există tradiţionala ospitalitate! zbiară Colosul, cu gândul la o adunare populară de bun-venit, la care se crede îndreptăţit. Cotrobăie sub tejghea şi scoate un revolver ce pare furat dintr-un muzeu, după care prinde să se mire: Ce-i asta? Voi nu vreţi să vă civilizaţi odată? Se confiscă!

Bărbosul e la un pas de leşin şi din cauza sângelui pierdut, care, de cum îşi scoate cuţitul, invadează tejgheaua.

— La ce vă holbaţi aşa? continuă să se agite Colosul. Suntem ostaşii eliberatori. Votcă este?

Când pricepe că între Islam şi alcool orice alianţă este, pur şi simplu, imposibilă, îl apucă pandaliile. Cotrobăie prin rafturi, băgându-şi nasul prin toate cutiile şi carafele puse ca la expoziţie, dar obiectul dorinţelor sale nu apare.

Etiopianul, care între timp mai învăţase câte ceva despre comportamentul Colosului, îi aruncă bidonaşul în care Napoleon îşi păstra trupele de rezervă. Ca întotdeauna când primeşte astfel de ofrande, uriaşul devine sentimental. Mi-l dă de exemplu pe francez, trăgând o raită prin istoria zbuciumată a vechiului imperiu.

Cei doi consumatori par a fi intrat complet sub măsuţă, lucru, de altfel, imposibil. Tot atât de adevărat e faptul că, în momentele de groază, fiinţele umane au această uimitoare capacitate de a se comprima în ele însele, de parcă ar vrea să dispară cu desăvârşire în propriul lor trup, ca într-o fântână.

Deodată, vocea muezinului, care transmisese până atunci pe postul de radio o rugăciune interminabilă, este înlocuită de cea a crainicului. Se anunţă că trupele rămase fidele fostului dictator au instaurat teroarea pe tot cuprinsul ţării, încercând să-şi elibereze conducătorul. Populaţia este chemată să se grupeze în jurul instituţiilor de stat, pentru a descuraja inamicul. „Corbii”, cum sunt numiţi fidelii dictatorului îndepărtat, ar putea fi deghizaţi în orice – de la imam la cerşetor, de la poliţist la femeie. Se cere maximă vigilenţă, mai ales – adaugă crainicul – că apa ar putea fi otrăvită, iar uzină chimică din capitală ar putea deveni obiectul unei acţiuni teroriste.

Populaţia, indiferentă până atunci faţă de urmaşul celui alungat, vede în acesta şi numai în acesta, pe Salvator. Încă o dată este demonstrat faptul că politica de intimidare e cea mai bună cale pentru a stopa orice altă ascensiune care să ocupe aşa-zisul vid de putere.

N-a curs însă destul sânge. Diversiunea trebuie să continue până când orice potenţial alt candidat va fi complet neutralizat Cam astea sunt şi datele pe care Pavlovici ni le împărtăşeşte, imediat ce dă buzna în micuţa cafenea, devenită punct de repliere:

— Ne vom deplasa pe insula Mayotte, la Dzaoudzi.

— Ăsta e protectorat francez! sare Etiopianul şi, pentru prima oară, în ochi i se aprinde o scânteie.

— Îmi pare rău, face maiorul, cu ipocrizie, dar nu prea avan timp să ne cerem scuze. Un vas rusesc de cercetări marine ne va pune la dispoziţie un minibatiscaf. La Dzaoudzi îşi are domiciliul imamul Said. El este obiectivul nostru. Nu vă ascund că imamul este omul pregătit de francezi pentru postul de preşedinte în Comore.

— Vom fi garda lui de corp? întreabă Colosul, cocoţat cu fundul lui mare pe tejghea.

— Vom fi cioclii lui, precizează maiorul. Întrucât batiscaful are doar cinci locuri, vor pleca cu mine soldaţii Zamfir, Maragano, Gaudi şi Sheldon. Ceilalţi trei veţi forma o celulă de luptă, coordonată de soldatul Ciler şi veţi acţiona ca trăgători autonomi în capitală. Lichidaţi în special tineri. De îndată ce primiţi indicativul „Muzette”, vă regrupaţi în Ouafa, pe coasta Mozambicului. Cum veţi ajunge acolo, e treaba voastră. De la Ouafa vă va prelua omul nostru, care vă va conduce la ferma „Soho”. Din acel moment, vă veţi putea considera liberi de contract

Pavlovici scoate din raniţă o sticlă de coniac neatinsă şi toarnă în câteva păhăruţe, puse la dispoziţie, cu rapiditate, de Colos. Le dăm pe gât, fără să ciocnim, în semn de despărţire, înainte de a pleca, maiorul se întoarce spre tătar şi, arătându-i pe cei doi consumatori şi pe cafegiu, îi transmite scurt:

— Fără martori!

Până la vasul rusesc, aflat în apele internaţionale, ne transportă aceeaşi vedetă care ne purtase la Hahaia. De astă dată, marinarii sunt mai zâmbăreţi, oferindu-ne chiar şi ţigări.

Probabil ne cred şi pe noi ruşi, faţa de care au o admiraţie ascunsă. Înjurătura în limba sârbă, pe care Pavlovici o adresează Colosului, când acesta îl calcă din greşeală pe picior, le întăreşte convingerea. Totuşi, la despărţire, nu ne îmbrăţişăm şi nu schimbăm adrese.

Căpitanul Rîşkin, cum prezintă gazda noastră temporară, ne conduce direct într-o cuşetă mobilată cu câteva pături marinăreşti. Până la punctul de debarcare, din Sud-Estul insulei Mayotte, vom face o zi şi o noapte, căci vasul trebuie să pară că soseşte dinspre coastele Indiei. Francezii au un radar foarte puternic pe insulă, iar avioanele lor de recunoaştere controlează o zonă întinsă.

Masa pe care ne-o oferă Rîşkin e tipic marinărească, dar nouă, care am şi uitat de când băgasem ultima oară la magazie, ne pare un ospăţ pantagruelic. Nu refuzăm nici un supliment, adus în grabă de un mus care nu are ochi decât pentru Colos. Musul e din zona Caucazului, iar acolo, poveştile spuse la gura sobei şi ca personaje principale căpcăunii. Ceea ce însă ne smulge ovaţii este votca! Sfânta votcă rusească, autentică, un *samagon* de Mâu, făcut la mama lui. Tensiunea acumulată dispare ca şi cum nici n-ar fi fost. Chiar şi Etiopianul pare mai destins, nu neapărat din cauza băuturii, cât a faptului că o să le-o poată trage peste buci scumpilor lui compatrioţi.

Colosul atacă o râgâitură pe aria lui Rigoletto, stârnind admiraţia unei balalaice de pe punte.

— Vasele astea de cercetare, ne împărtăşeşte maiorul, suferă de un neajuns: nu au grajduri!

— Puteţi dormi aici, cu noi! îi răspunde prompt Colosul, ferindu-se la timp de cană pe care Pavlovici o proiectase spre bostanul lui. Trebuie să ne luaţi şi cu bune şi cu rele, domnule maior! continuă el, împăciuitor. Cu respect vă raportez că, pe vremuri, babacu' meu obişnuia să susţină că nu găseşte la mine nimic care să demonstreze necesitatea apariţiei mele pe pământ.

— Babacu' tău era un om inteligent, observă, cu competenţă, maiorul.

— Nu apare în nici o Enciclopedie, dacă la asta vă referiţi, îl contrazice Colosul. Ca să revin, bătrânu' nu vedea în mine decât lucruri rele. Iată de ce, într-o bună zi, m-am hotărât să i le arăt şi pe cele bune. Am început prin a-i pune insecticid în sticla cu

rachiu ca să-l dezobişnuiesc de băutură, faptă socotită, îndeobşte, bună. Rezultatul a fost că babacu’ a făcut pasiune pentru marca respectivă de whisky şi nici n-a mai gustat vreodată altceva. Nu m-am descurajat. Când e vorbă să-ţi arăţi partea frumoasă din tine, trebuie să insişti. În ziua în care m-a trimis să-i cumpăr o nouă sticlă, el fiind prea beat. Pentru a se putea deplasa, am dat pe gât tot conţinutul şi l-am înlocuit cu apă chioară. Am avut însă grijă să sigilez dopul cu pistolul de lipit. Bătrânu’ era topit după pocnetul dopului de metal – probabil că îl excita, aşa cum un pervers se excită la foşnetul lenjeriei de corp. Cum însă nu mai băuse apă din perioada copilăriei timpurii, s-a arătat foarte contrariat de gustul ei, fără a reuşi să-l recunoască. Poate că lucrurile s-ar fi oprit aici, dacă, a doua zi, nu s-ar fi dus direct la un alt beţiv, pentru a-i cere părerea. Ăsta a tras doar o sorbitură şi a declarat pe loc că cineva încercase să-l otrăvească pe babacu’. Nu se ştie de ce, bănuiala a căzut asupra mea şi iarăşi o faptă bună a fost considerată, indubitabil, ca o expresie a răutăţii mele. Abia am scăpat din mâinile bătrânului, că m-am şi hotărât să pornesc o ofensivă generală. Simţeam cum bunătatea din mine dă pe dinafară. Întrucât singura instituţie care agreează un astfel de comportament e Biserica, m-am dus la preotul din parohia noastră şi i-am propus ca, în schimbul iertării tuturor păcatelor, să-i aduc la slujba de duminică de două ori mai mulţi enoriaşi. După ce mi-a cerut cazierul de la poliţie, ca să vadă despre ce păcate vorbesc, preotul a acceptat. Nu mi-a fost greu, într-un moment în care lipsea din strană, să înlocuiesc agheasma din căzănelul lui cu o porţie de rachiu cumpărat cu banii împrumutaţi din „cutia milei”

— Ăsta e furt! cade Fijianul din copac. La ce fel de fapte bune te referi?

— Era furt, acceptă Colosul, dacă îi foloseam în scopuri personale. E drept, o parte i-am păstrat, dar sub forma unui fond de rezervă pentru viitoarea slujbă.

— Nu suntem noi cei în drept să judecăm asemenea fapte, zic eu, împăciuitor, pentru a-l recâştiga pe Colos de partea mea. Aşadar, ai înlocuit agheasma cu rachiu, păstrându-ţi banii rămaşi.

— Exact! confirmă Colosul, privindu-mă cu blândeţe. Trebuie să vă spun că, într-adevăr, în trei săptămâni, numărul celor care veneau la slujbă s-a triplat, iar când preotul s-a trezit în faţă şi cu

babacu', care, în treacăt fie spus, a trebuit să fie condus, întrucât nu cunoştea cu exactitate drumul spre biserică, ba chiar îşi exprimase zgomotos neîncrederea că o asemenea instituţie ar putea exista, cerând detalii despre felul în care funcţionează şi câte roţi are, ei bine, când l-a aghesmuit pe bătrânu', preotul a început să priceapă că la mijloc e ceva necurat. Evident că a descoperit trucul, dar, între timp, episcopia aducându-i laude peste laude, a hotărât s-o facă pe niznaiul. El mi-a acordat personal iertarea tuturor păcatelor care, în ceea ce mă priveşte, se îmbogăţiseră cu un viol şi două tâlhării. Acum, că eram curat, puteam trece la alte fapte bune. De astă dată mi s-a pus pata pe bordelul care se deschisese pe Long Street. Evident că mi-am folosit fondul de: rezervă destinat acţiunilor purificatoare. Pe scurt, am plătit pentru o noapte şi m-am retras cu curva de serviciu în cămăruţa ei. Că să avem o bază de discuţie, cum se spune la conferinţele pentru dezarmare, când se vorbeşte despre noile tipuri de bombe, primele două ore ne-am regulat în draci. Apoi însă am prins să-i descriu curvei, în vorbe meşteşugite, păcatul pe care-l comitea, că şi consecinţele negative pe care le-ar putea avea, o dată trecută în lumea celor drepţi. Ţipă, după ce m-a ascultat cu atenţie, mi-a pretins un extras, pentru că, dacă-mi permiteţi s-o citez, „tariful se referea doar ia ciocăneala păsăricii, nu şi a capului”. Printre altele, i-am dat şi nişte pilde despre care credeam că sunt din Biblie, deşi, susţinea ea, erau luate din revistă *Playboy,* ba chiar am vărsat şi două lacrimi. Străduinţa mea de a-i arăta calea spre adevăr s-a lovit însă de totala ei ignoranţă, curva declarând că, deşi veche în meserie, nu mai întâlnise până atunci un pervers mai mare ca mine. Pentru un adaos la suma iniţială, s-a înduplecat să e pocăiască şi să accepte o operaţie care să-i redea virginitatea, pe care, mă asigură ea, avea s-o păstreze până la sfârşitul vieţii, intrând într-o confrerie de maici. A căzut chiar de acord să folosească drept himen, în operaţia amintită, timpanul de la una dintre urechi, astfel, susţinând ea, nemaifiind obligată să asculte inepţiile unor obsedaţi de soiul meu, decât desfăcându-şi picioarele, ceea ce, dată fiind trecerea la călugărie, nu s-ar fi întâmplat decât la liturghie. Zis şi făcut. Cum se crăpase de ziuă, iar ladă de şampanie era decapitată, ne-am luat de braţ şi am purces spre cabinetul primului ginecolog întâlnit în cale. Doctorul ne-a ascultat cu atenţie şi, după ce a consultat-o pe curvă, în

conformitate cu jurământul pe care-l făcuse pe Kama-Sutra, a declarat că doar timpanul nu putea astupa ceea ce el numea „conul unui vulcan în plină activitate”. Când a auzit că singura soluţie era o pânză de corabie, tipa, care se trezise între timp din beţie, a stricat înţelegerea şi a întins-o înjurând birjăreşte. Desigur, aş fi continuat mult şi bine să-mi exercit părţile mele bune, dacă poliţia nu m-ar fi dat în urmărire generală pentru o lovitură cauzatoare de moarte. După ce o să mă retrag însă, am de gând s-o iau de la început. De aceea spuneam, domnule maior, că ar trebui să ne luaţi aşa cum suntem şi cu părţile noastre rele şi eu cele bune

Maiorul scutură nepăsător scrumul de la trabucul său enorm, mărginindu-se să facă doar câteva consideraţii în limba maternă, pe care, deşi nu o cunoaştem, ştim că se pretează cât se poate de bine la înjurături.

Călătoria este destul de plictisitoare. Pentru noi, care abia aşteptăm să intrăm în luptă, e chiar un calvar. Dintre toate metodele de luptă, acţiunile de comando sunt cele care necesită o pregătire minuţioasă. Ordinul „Neutralizaţi ţinta!” satisface pe deplin pofta noastră de înfrunte, căci el nu înseamnă altceva decât să tragem în tot ce mişcă. Fijianul are o vorbă pentru asta: „E bine să-ţi iei inamicul pe la spate, dar cel mai grozav e să i-o tragi când se află la pământ.” Pe de altă parte, un comando trebuie să se descurce cu armamentul şi muniţia din dotare. Nu poate beneficia nici de acoperire aeriană, nici de susţinere terestră. Din clipa în oare e depistat, devine vulnerabil şi numai îndemânarea deprinsă în lungile luni de antrenament îi poate scăpa pe membrii lui.

Şi de astă dată măgăreaţa cade pe mine. Camarazii mei vor purta puşti de asalt M-16, în timp ce mie îmi revine mitraliera M-60, pe care, îndeobşte, o deservesc trei oameni. Nu e uşor să cari 30 de kilograme, socotind şi muniţia. Asta te face cel mai „leneş” din comando. Toţi strigă la tine să te mişti mai repede, căci viteza de deplasare a grupului e viteza cu care se poate deplasa mitraliorul. Dar ce cântec plăcut pentru camarazii tăi, când M-60 începe recitalul! Ce groază pentru inamicul care trebuie să stea cu capul la cutie!

La ora H, îmbrăcăm salopetele Gilles, ascundem armamentul şi muniţia în sacii impermeabili, îmbarcându-ne în mimbatiscaful rusesc. Cuşeta în care ne îngrămădim toţi cinci pare, în

comparaţie cu micul submarin, o sală de bal. Am călătorit însă şi în condiţii mai proaste. Rusul care ne conduce opreşte aproape la un kilometru de ţărm şi ne face semn din lăboanţă. Ieşim pe rând, ca nişte peşti eliberaţi dintr-o închisoare marină, scoţând capul la suprafaţă doar atât cât să putem respira. Punctul de pe ţărm, către care ne îndreptăm, este braţul de scurgere al unui râu interior, pe maul căruia, o dată ajunşi, o pornim la trap, căci misiunea trebuie se termine înainte de apariţia zorilor

GPS-ul maiorului, un soi de hartă digitală, cu impregnaţie satelitară, ne poartă, asemenea unui destoinic şerpaş, spre obiectivul în care se ascunde imamul. Sau, cel puţin, aşa ne spun informaţiile noastre. În apropierea barajului care stăvileşte râul, înainte de a intra în Dzaoudzi, pătrundem din nou în apă, până la gură, transformând mersul în înot. Înaintarea este anevoioasă, aici podurile pe sub care trebuie să trecem sunt luminate *a giorno,* ceea ce ne sileşte să petrecem ceva mai mult timp sub apă. Avem oarecare noroc, întrucât, pe timpul nopţii, circulaţia este interzisă. Cu toate astea, întâlnim o barcă cu doi îndrăgostiţi, care se pipăie romantic sub clar de luna. Trecem atât de aproape, cât le auzim şoaptele precipitate. Tipul e tare grăbit să treacă la partea practică a întrevederii, dar muieruşca mai vrea să guste din farmecul platonic al situaţiei. Privesc fără să vreau spre Colos ştiu exact ce gândeşte acum – şi anume, ce ar face el dacă i s-ar cere să-şi reia sena de fapte bune

Cred că depăşiserăm centrul oraşului, când, după un cot pe care râul îl face spre Vest, Pavlovici ne îndrumă către ţărm, spre în debarcader de lemn, vopsit în albastru. Nici nu apucăm să ieşim din apă, că se şi porneşte o ploaie abundentă, însoţită de un vânt puternic. Pentru noi însă e mană cerească. Neşansa de a întâlni pe cineva care să ne întrebe de sănătate scade vizibil

Casele, afundate în verdeaţă şi înconjurate de grădini vaste, se află la depărtare una de alta, iar străzile par trasate cu rigla. Treptat, pe măsură ce înaintăm, terenul prinde să se înalţe, iar vegetaţia e din ce în ce mai rară. Ajungem pe un deal stâncos, undeva, la marginea oraşului pe care de-abia îl mai întrezărim prin pâcla ploii ce continuă să cadă în ropote. Părăsim şoseaua, înaintând-o direct printre stâncile de care stau agăţaţi nişte arbori stingheri, dar, nu după mult timp, aud în cască vocea maiorului:

— La stânga! Clădirea de sub cascadă! Într-adevăr, prin

ochelarii cu infraroşu, pot distinge o clădire construită în terase, direct în peretele dealului de sub care se scurge o cascadă gen urlătoare. Zgomotul apei, care cade de la o înălţime de cinci metri, se împleteşte cu răpăiala ploii. Clădirea e luminată, iar firma roşu-alb-albastră ne face cunoscut că am ajuns la hotelul „La Courrone”. Terasele în care e dispusă reprezintă, de fapt, etajele îndrăzneţei clădiri, care e lipită de stâncă, pe toată înălţimea, asemenea unei cochilii de melc.

Urcăm fără istovire, până când ajungem deasupra hotelului, apoi, cu ajutorul corzilor, ne lăsăm să alunecăm pe ceea ce ar fi acoperişul – de fapt, un platou din beton, sprijinit pe piloni de rezistenţă, care are şi rolul de a feri hotelul de eventualele căderi de pietre. Maiorul ne adună în jurul lui şi, la lumina lanternei, ne prezintă harta de plastic cu interiorul clădirii.

— Obiectivul se află aici! ne comunică Pavlovici, indicându-ne un punct roşu, situat undeva, la etajul al doilea. Paza se află înăuntru, în faţa uşii şi pe culoarele laterale, la cele două căi de acces. E foarte posibil că garda de corp să fie mascată în personal de serviciu sau în clienţi. Dacă declanşăm lupta la vedere, există puţine şanse să mai ieşim de-aici. Nu departe de hotel se află o unitate de paraşutişti francezi şi, dacă e alarmată, ni se vor tăia căile de retragere. Soldat Zamfir, rămâi aici, cu mitralieră poziţionată spre şosea. Mături pe oricine vine sau pleacă. Gaudi şi Sheldon intră la etajul al treilea. Maragano şi cu mine ne vom ocupa de paza exterioară. Cred că nu mai e nevoie să vă spun că, o dată acţiunea declanşată, fiecare secundă are o valoare inestimabilă.

— Nu tăiem antena de telefon? sare Colosul, gata întotdeauna să-şi aducă neprecupeţita contribuţie la bună desfăşurare a misiunii. Astfel, împuţiţii de paraşutişti nu vor mai fi alarmaţi!

— De ce nu le trimiţi o telegramă să le spui că venim? îi replică acru maiorul, fără a se mai obosi să-i explice pă, o dată ce şi-ar da seama că li s-au tăiat legăturile, francezii ar intra în alertă, în cinci minute de la declanşarea exploziei, să fiţi înapoi pe platou. Cinci minute, nici o secundă mai mult! Nimeni nu va fi aşteptat peste acest timp.

Mă apropii de marginea acoperişului, fixându-mi mitralieri M-60 pe crăcanele de oţel şi pregătindu-mi cele două lădiţe cu muniţie, pentru a le avea la îndemână. Cel puţin răsuflu uşurat că am scăpat de greutate. Din unghiul pe care-l am, pot ţine la

respect un întreg pluton care ar vrea să se apropie dinspre şosea, tot aşa cum m-ar pune pe mine la respect o lovitură de rachetă de pe un lansator personal. Dar la război, ca la război! Cu toate măsurile de apărare pe care ţi le iei, tot rămâi vulnerabil exact acolo unde te aştepţi mai puţin, căci altfel, inamicul ar trebui să se apuce de sădit flori, iar războiul ar lua sfârşit din lipsă de combatanţi.

Între timp, maiorul şi Maragano au dispărut prin trapa de metal pe care au deschis-o cu ajutorul unui explozibil din plastic, cu limitator de acustică. Le vine rândul Colosului şi Etiopianului să-şi dea drumul pe coarde, ceea ce, în condiţiile de ploaie abundentă, este foarte periculos Dar, cum vă spuneam, n-am venit până aici ca să jucăm „batistuţa” Ajunşi la etajul al treilea, cei doi prind să sară peste împrejmuirile de fier forjat care delimitează balcoanele, oprindu-se în dreptul apartamentului ce corespunde pe verticală cu cel de la etajul al doilea, unde se află „obiectivul”. Dinăuntru nu răzbate decât o lumină roşie, firavă şi, oricât se benoclează, nici unul dintre ei nu-şi poate da scama ce se petrece în apartament.

— Ar fi trebuit să doarmă la ora asta! şopteşte, contrariat. Colosul, aproape lipindu-şi ochiul de geamul ud.

— Lasă gura şi treci la acţiune! Aude în cască vocea maiorului Ne aflăm pe scara de serviciu, dar uşile de acces sunt blocate, aşa că grăbiţi-vă cu păcăneala, altfel, nu vă putem ajuta cu nimic.

Colosul se strâmbă ca un copil pe la spatele profesorului favorit, scoţându-şi limba violetă. Între timp, Etiopianul a decupat cu diamantul o bucată de geam, pe care o trage uşurel cu ventuza Apoi bagă mâna prin spărtură şi acţionează mânerul uşii. Dau buzna amândoi, luminând cu lanternele.

— Să n-aud un ţipăt! Nu mişcaţi! scrâşneşte Colosul, căznindu-se să nu urle, cum este obişnuit

Cele două siluete aflate în pat au rămas ca într-un stop-cadru Sunt doi bărbaţi, complet dezbrăcaţi, care şi-au pus-o precum câinii. La vederea Colosului, care-i ameninţă cu puşca, tipul de deasupra trage instantaneu un vânt. Asta e de natură să mai destindă atmosfera, care devine într-un fel familiară. Abia când observă că obiectul călărit e tot un bărbat. Colosului îi trece orice amuzament

— Scârboşilor! scapă el, uluit. Poponari împuţiţi! Din cauza

unora ca voi scade indicele de natalitate!

Cei doi homosexuali sunt complet aiuriţi. Au rămas în aceeaşi poziţie şi nu ştiu ce să creadă: au de-a face cu nişte bandiţi sau cu sticleţii de la Moravuri, înscrişi în Asociaţia „Să regulăm cu finalitate”. Îi lămureşte Etiopianul, care nu pregetă să le taie gâtul la amândoi, cu o singură mişcare, de jos în sus.

— Mişcă-te! îl înghionteşte el pe uriaşul care tocmai pregătea o nouă filipică.

În sifonul de scurgere a montat un explozibil de mare putere, legat de un altul, care e lăsat uşor prin canalul WC-ului, descoperit prin îndepărtarea vasului. În mod normal, o asemenea încărcătură ar trebui să dărâme şi un zid de cetate. Cei doi se retrag pe balcon şi declanşează explozia. Un perete este pur şi simplu spulberat, iar în podeaua băii apare un crater cu diametrul de un metru. Se reped printre pietrele şi bucăţile de zid care încă mai zboară şi-şi dau drumul prin spărtură, direct în baia de dedesubt. Colosul cade peste un trup plin de sânge, al cărui cap e în cadă. Alunecă, sprijinindu-se de Etiopian, dar în secunda următoare îşi recapătă echilibrul şi se năpusteşte prin uşa crăpată, trăgând rafale scurte în toate direcţiile. Din spate, Etiopianul ia la ochi un trăgător, care tocmai îşi scoate pistolul şi-l face ţăndări, în total, în cameră sunt patru cadavre, dar nici unul nu aduce cu fotografia pe care ne-o arătase Pavlovici.

Vreo câteva secunde, cei doi rămân derutaţi. Se aruncă la pământ, de îndată ce din camera alăturată se abate asupra lor un snop de gloanţe. Cu o mişcare arcuită, Etiopianul aruncă o grenadă, după care trag amândoi, deşi nimeni nu le mai răspunde. De altfel, când se bulucesc în camera cu pricina, o găsesc pustie!

— De unde dracu’ au tras? urlă, surescitat, Colosul.

În loc de răspuns, pe coridor se declanşează o nouă răpăială. Conform planului, acolo ar trebui să se afle maiorul şi Fijianul.

— Suntem doar noi doi în apartament! clănţăne Colosul în microfon. Să nu ne împuşcaţi!

Dar maiorul nu-i răspunde. În schimb, rafalele s-au îndepărtat. Pe neaşteptate, o bubuitură scoate uşa apartamentului din ţâţâni şi o rachetă traversează interiorul, explodând în peretele opus. Colosul nu se sperie însă aşa uşor. Ca de obicei, când se atentează la viaţa lui, uriaşul face spume la gură, uitând complet de realitate..

— Asasinilor! răcneşte el, oripilat de sentimentul nedreptăţii care i se face. Dacă e pe-aşa, atunci strângeţi-vă boaşele!

Din două salturi, ajunge în mijlocul coridorului, trăgând când în stânga, când în dreapta, fără să mai deosebească ţintele. I se răspunde cu aceeaşi monedă, însă îndrăzneala lui îi face pe ochitori să-şi piardă din îndemânare. Hohotind sălbatic, Colosul schimbă într-o secundă încărcătorul, continuând să cureţe terenul. Doar vocea maiorului are puterea să-l mai oprească. Pavlovici e plin de sângele ce-i curge dintr-o rană în obraz. Nici Fijianul nu arată ca scos din cutie. După cum se mişcă, nici unul şi nici celălalt nu par răniţi în mod serios. Cadavrele sunt cercetate cu atenţie, fiind studiat chiar şi capul din cadă.

— Nu e nici unul din ăştia! suspină maiorul, trăgând un şut în corpul decapitat. Am luat plasă. Retragerea!

Hotelul e în plină zumzăială. Panica i-a cuprins pe toţi. Treziţi din somn, clienţii hotelului fug buimaci, fără să ştie încotro, împiedicându-i pe cei de la pază să ia poziţie.

— Trage şi tu două focuri, să nu spui că ai trecut degeaba pe-aici! îmi strigă Colosul, când revine pe acoperiş, aruncându-mi cu o piatră în spate.

— Strânge-ţi catrafusele! îmi zice şi maiorul, plasând un explozibil lângă trapa de metal.

Ne căţărăm pe coardele ude, asemenea unor păianjeni uriaşi. Mâinile ne alunecă, greutatea armamentului ne trage în jos, dar dorinţa de a scăpa vii întrece forţa de gravitaţie. Explozia trapei de metal luminează noaptea ca un fulger venit de pe pământ. Drept răspuns, fulgerele care brăzdează cerul se înteţesc. Natura pare să se fi molipsit de la oameni.

Imposibil să ne întoarcem pe calea pe care am venit. Zgomotul inconfundabil al blindatelor uşoare ne sugerează că paraşutiştii francezi au fost alertaţi. Coborâm pe şosea, aşteptând să treacă şi ultima tanchetă, după care ne năpustim spre unitatea în care a mai rămas doar corpul de gardă. Tragem din mers, chiar şi eu, cu M-60 al meu, căci Etiopianul îşi foloseşte mâna dreaptă pentru puşcă, în timp ce cu stânga îmi deserveşte banda de cartuşe. Luaţi prin surprindere, chiar în fieful lor, soldaţii vor să se organizeze într-un dispozitiv de luptă, dar nu le mai lăsăm timp. Am ajuns deja în dreptul gardului, iar, după un asalt cu grenade, îl sărim şi împrăştiem moartea pretutindeni. Micuţa unitate e cucerită în câteva minute. Apărătorii ei, destul

de puţini, ajung nişte amintiri. Etiopianul nu-şi refuză plăcerea de a le tăia gâtul câtorva răniţi.

— *Vive la France!* strigă el, crezându-se la Austerlitz, deşi are în faţă propriii lui compatrioţi.

— Taie-le urechile! vibrează şi Colosul la unison, cu mândria infanteristului marin american.

— Nu vă mai căcaţi împrăştiat! întregeşte corul şi maiorul, aruncându-se într-un Renault de teren.

Demarăm în scrâşnet de roţi, străbătând oraşul cu o sută la oră. Ciudat, dar locuitorii nu par deloc deranjaţi de păcăneala de pe deal, căci continuă să tragă la aghioase, cu conştiinţa împăcată.

Maşina se opreşte abia după ce a străbătut şi ţărmul nisipos, intrând complet în apă. Ghidându-se după receptorul care-i indică poziţia geamandurii, ce emite necontenit semnale pe frecvenţi joasă, maiorul îşi croieşte drum prin valurile mari asemenea unui înotător de performanţă. Pentru vârsta lui, chiar e o performanţă! Abia când minibatiscaful ne readuce pe puntea vasului, iar Rîşkin ne priveşte de parcă am fi venit de pe lumea cealaltă, Pavlovici dă drumul la clarinet:

— Ascultă, căpitane, ştii ceva despre misiunea pe care trebuia să o îndeplinim?

— Mai nimic, zice Rîşkin. Mi s-a ordonat să vă asigur logistică, atâta tot! Dă câteva indicaţii pentru recuperarea batiscafului şi se întoarce din nou către maior: S-a întâmplat ceva neprevăzut?

— S-ar putea, îi răspunde Pavlovici în doi peri, făcându-ne semn să-l urmăm în cuşetă.

O dată rămaşi singuri, se porneşte pe un şir de blesteme care, puse cap la cap, ar fi putut acoperi distanţa Paris-Belgrad. Nu se opreşte decât pentru a mai lua câte un gât de samagon, de îndată ce sticla, care a prins o mişcare circulatorie, ajunge în dreptul lui. Numai eu nu cunosc motivul acestei furii, iar când îl aflu, cad pe spate.

— Imamul nu era acolo!

— Adică, exclam eu, ne-am pus viaţa în pericol de pomană?

— Ce contează asta? se stropşeşte şi mai rău Pavlovici. Cui îi pasă de viaţa voastră? Problema e alta: am fost trimişi la cai verzi pe pereţi!

— V-am zis să nu aveţi încredere în francezi! mormăie Gaudi, curăţindu-şi cuţitele de sângele închegat.

— Crezi că a fost mâna francezilor? îl întrebă, aiurit, maiorul.

— Ori de câte ori se întâmplă vreo parşivenie, nu trebuie spus *cherchez la femme,* ci *cherchez le francais!*

— Rahat! Am crezut că ştii ceva sigur, zice maiorul, pipăindu-şi pansamentul bombat care îi acoperă obrazul drept.

— Când vrei să ai susţinere populară, rişti să întâmpini opoziţia chiar a celor pe care i-ai vrut de partea ta! intervine Fijianul care, cum v-am mai spus, fiind şcolit de Serviciile Speciale engleze, mai cunoaşte câte ceva din şpilurile unei lovituri de stat. Cred că imamul e folosit ca monedă de schimb şi de aceea s-a întâmplat ce s-a-ntâmplat. Nu m-ar mira să fie acum la Moroni, ţinând un discurs în faţa poporului.

Dintre toţi, cel mai mare respect îl arată maiorul Fijianului. Firele de care încă mai este legat Fred Maragano fac din el mai mult decât un simplu mercenar, cum suntem noi, ăştilalţi. Iată de ce Pavlovici îl îndeamnă să-şi continue ideea.

— Pentru ce-am fost chemaţi? se întreabă retoric Fijianul. Ca să dăm o mână de ajutor la o lovitură de stat, să facem treaba murdară cu care noii conducători n-au vrut să-şi păteze reputaţia şi de care s-o pună apoi pe seama vechiului regim. Să instaurăm teroarea, pentru a îndupleca populaţia să le dea girul. Doar că populaţia, cum am văzut, nu voia doar o înlăturare a vechilor conducători, ci chiar a formei de stat. Nu mai voia islam, ci să facă parte din „colectivitatea teritorială”, asemenea celor din insula Mayotte. Dar, asta nu era trecut nicidecum în planul, „revoluţiei”. De fapt, am impresia că imamul era ţinut la păstrare de francezi nu pentru a fi pus la conducere, nu pentru a fi apărat de rivalii lui, tot islamişti, are au preluat puterea. Eu cred că îl ţineau ca monedă de schimb, pentru ca insula Mayotte să rămână protectorat francez.

— Ce treabă avem noi cu politica? exclamă, neîncrezător, Etiopianul.

— Noi, nu, zice Fijianul, trecându-mi sticla de samagon, dar cine ai fi vrut să joace rolul unor terorişti pregătiţi pentru un atentat? Se prea poate însă ca nici cărţile francezilor să nu fi căzut cum trebuie şi asta pentru că au tocmit nişte oameni prea bine pregătiţi, care le-au scăpat printre degete. Ar fi trebuit să fie morţi acum, dragii mei! Cel puţin, cred că aşa arăta planul!

— Ce vrei să spui?! exclamă maiorul, întunecându-se la faţă. Că am fi fost sacrificaţi cu bună ştiinţă?

— V-ar mira? i-o întoarce Fijianul. Nici n-ar fi ceva nou.

— Behăiţi ca nişte ţapi care şi-au urzicat boaşele! se arată Colosul total nemulţumit de „nivelul înalt” al discuţiei. Treaba e mult mai simplă. Am fost plătiţi pentru ceea ce am făcut. Ce ne interesează pe noi imamii şi alte specii de plante? Ucidem, masacrăm, ne facem treaba şi adio!

— Bezna minţii tale e mai neagră decât rectul unui african! e de părere maiorul. Nu te-a invitat nimeni să-ţi expui punctul de vedere.

— N-aveţi decât! se ofensează Colosul, retrăgându-şi delegaţia de la discuţii. Eu unul consider că tot ce depăşeşte vârful ţevii de la puşca mea reprezintă o lăbărie intelectuală.

Pavlovici renunţă să-l mai ia în seamă. De altfel, a fost atins la orgoliul său de comandant, care trebuie să aibă grijă să nu-şi expună soldaţii la o moarte sigură. În plus, varianta Fijianului nu se încheie: angajatorul ar putea să dea ordin să fim lichidaţi îndată ce vom fi debarcaţi. Maiorul are la ce să se gândească, aşa încât se închide în el, retrăgându-se într-un colţ şi prefăcându-se că doarme.

Aparent fără nici o legătură, îmi revin în minte ultimele cuvinte pe care le-am auzit din gura Generalului-Comandant, în zilele sfârşitului lunii decembrie ’89, în Bucureşti: „Celui care trebuia să vină i s-a făcut frică! Dumnezeu ştie ce se va întâmpla de-acum înainte!” Da, atunci am avut şi noi „imamul” nostru, rămas pentru totdeauna necunoscut românilor şi care, înainte de a intra în ţară, făcuse o ultimă escală la Budapesta. Acolo, un comando mixt Mossad-KGB a încercat să-l lichideze, dar „imamul” s-a retras cu câteva ore înainte să cadă în plasa ucigaşilor.

Fijianul a intuit în bună măsură soarta noastră. Suntem debarcaţi la Ouafa, pe coasta Mozambicului, iar Rîşkin nu ne spune decât atât:

— Astea sunt ordinele!

Ne înmânează un set de paşapoarte. N-avem de ales. În spatele căpitanului, marinarii „cercetători ştiinţifici” ţin la vedere armele, pentru a preîntâmpina orice contra-argument. În şalupa care ne duce la ţărm se instalează o tăcere de gheaţă. Părem un grup de lorzi dezamăgiţi de performanţele unui purgativ căruia i s-a făcut o reclamă deşănţată. Totuşi, înainte de a ne îndepărta, Rîşkin mai strigă de la bordul vasului:

— Să nu-mi purtaţi ranchiună, domnule maior! Ca şi

dumneavoastră şi eu trebuie să respect ordinele care vin de sus!

Pavlovici îl priveşte ca pe o găină opărită, din care nu ştie dacă merită sau nu să facă o ciorbă, apoi strigă, la rândul lui:

— Diferenţa este că eu nu primesc ordine de sus, ci doar propuneri!

Vameşul din Ouafa şi poliţiştii de frontieră ne primesc cu ospitalitate. Teancurile de dolari care le umflă buzunarele reprezintă CV-urile noastre, din care reiese că suntem un grup de cercetători împătimiţi în descoperirea frumuseţilor faunei şi florei mozambicane. Evident că vom fi semnalaţi poliţiei secrete, dar, câtă vreme nu vom crea greutăţi şi nu vom da bătăi de cap, vom fi lăsaţi în pace. Mai ales că poliţia deţine toate informaţiile legate de formă de la Suif, unde ne reîntâlnim cu Ciler şi cu restul trupei.

Toate încercările lui Pavlovici de a lua legătura cu comandantul care ne-a chemat în Comore se dovedesc inutile. O tăcere absolută e singurul răspuns la tentativele maiorului. Primeşte doar un e-mail, care însă nu conţine explicaţii, ci doar câteva numere de cont, într-o bancă din Thailanda, unde ne-au fost vărsaţi banii.

Pavlovici trebuie să se recunoască învins. Pentru prima oară, poate, în cariera lui a fost tratat ca un simplu soldat şi nu ca un mare comandant. Nu se sinchiseşte de noi, căci orgoliul său nemăsurat nu are nevoie de spectatori care să-l aplaude. Totuşi, păstrează aparenţele. Sfârşitul unei misiuni nu înseamnă şi despărţirea definitivă. Ne vom mai întâlni, cu siguranţă, într-o altă confruntare, în cine ştie ce punct de pe glob. Ne felicită pe rând, după ritualul militar, după care ne anunţă că, din acel moment, ne putem considera liberi de contract.

— În cazul ăsta, măi Mirko, zice Colosul, care abia aştepta să-l poată apela pe numele mic, dă-mi voie să te invit la un pahar!

Pavlovici zâmbeşte ceva mai strâmb ca înainte, căci noua cicatrice îi lăsase descoperit caninul drept, dar abandonează autoritatea. Nu uită însă să-i amintească uriaşului că, la următorul contract, tot el îi va fi comandant.

— Asta, conchide maiorul, în cazul în care, până atunci, nu vei fi înaintat în grad la excepţional.

— Ce să fac cu tresele? mârâie Colosul, care are de gând să profite de fiecare clipă de „civilie”. Dacă mi-ar fi plăcut, acum eram general. Ocazii mi s-au oferit, dar am fost prea deştept să

le accept. Într-una din luptele pe care am avut ocazia să le port în Cambodgia, însuşi colonelul Schroder a spus despre mine că, în vine, îmi curge sânge de maior!

În treacăt fie spus şi numai de dragul adevărului, Schroder îl înjurase pe uriaş că-şi pătase uniforma cu sângele a doi ofiţeri ai Khmerilor Roşii şi asta nu pentru că nu păstrase efectele curate, ci pentru că aceştia fuseseră prinşi pentru a folosi pe post de limbi. Dar nimeni nu se oboseşte să-l contrazică pe Colos, drept care acesta continuă:

— Am observat însă un fenomen! Cu cât cineva saltă mai mult pe scara gradelor, cu atât mai mult îşi pierde din bunul-simţ. Desigur, persoanele de faţă sunt excluse, cum se exprima un doctor care obişnuia să-şi numească pacienţii sifilitici.

— Sheldon, se mulţumeşte să spună maiorul, eşti o pramatie! Trebuie să recunosc însă că ţi-o spun că pe un compliment.

Colosul îşi răşchirează picioarele, scărpinându-se metafizic în fund.

— Nu dau doi bani pe complimente! continuă el să-şi dea aere. Dacă oamenii s-ar exprima pe şleau, poate că nu s-ar mai fi născut pramatii ca mine!

E paradoxal, dar abia când terminăm un contract şi suntem, dacă se poate spune aşa, liberi, abia atunci simţim un soi de nesiguranţă. Ca un copil care e lăsat să facă primii paşi. Într-adevăr, un mercenar este asemenea unui animal care nu cunoaşte binele şi răul, fiind condus doar de instinctul de conservare şi de cel de supravieţuire. Nu numai libertatea îi lipseşte, ci şi conştiinţa morţii, două lucruri care, de fapt, înseamnă unul singur. Evident, de mercenari, târfe, contabili şi avocaţi va fi nevoie câtă vreme va exista omenirea.

La urma urmei, nici Dumnezeu nu este liber. Şi El e redus la atâţia idoli, izolat în atâtea temple şi biserici, închis în atâtea icoane… Doar credinţa a fost „târfa” scăpată de supliciul pietrelor, iar Iuda a fost mercenarul iertat cu un sărut. Ceea ce nu se spune însă niciodată e faptul că Iisus i-a iubit, deopotrivă şi pe unul şi pe celălalt!

Septembrie 1993

V

Armata lui Dumnezeu

— Noi, *karenii,* suntem un popor aparte. De aceea vor să ne extermine şi birmanezii şi thailandezii. Dar de-aici. Din Tenassein[13], vom pomi lupta finală pentru recucerirea pământului nostru. Suntem Armata lui Dumnezeu şi-i vom învinge pe diavoli!

Glasul tânărului Than, care nu are mai mult de optsprezece ani, e mai mlădios decât o dansatoare orientală. Ochii săi migdalaţi şi zâmbetul cald nu te-ar face să crezi că are la activ aproape o sută de duşmani ucişi. Chiar şi ceilalţi luptători, strânşi în cerc, par să fi depăşit, nu de mult, vârsta adolescenţei.

Colosul, Fachirul şi cu mine nu încetăm să ne minunăm de membrii grupului în solda căruia luptăm. Ne plătesc cu aur curat, ce-i drept, veniserăm în Myanmar mai mult de dragul unei aventuri colorate, care să mai şteargă amăreala luptelor din Kosovo, o aventură de două săptămâni în jungla birmaneză, o aventură excelent plătită.

Fachirul susţinea că băştinaşii, prin caracteristicile lor. Au mai multe afinităţi cu India şi Bangladesh decât cu locuitorii din Indochina El însuşi indian, Andar Prajepa, Poreclit Fachirul, cunoscuse că nu-i prea înghiţea pe cei în solda cărora ne aflam pentru scurt timp. Întrucât reprezentau o minoritate protestantă, faţă de majoritarii budişti. Aurul însă te face să uiţi de orice religie. Din aur sunt făcute şi odoarele bisericeşti, dar şi spadele împărăteşti.

— E greu de crezut, sparge Fachirul tăcerea, că în cele două săptămâni de contract, vom prelua puterea la Rangoon!

Tânărul izbucneşte într-un râs vesel, care se termină la fel de brusc cum a început.

---

[13] Porţiunea de junglă dintre Thailanda şi Myanmar (Birmania) (n. trad.).

— Nu cred că vom prelua vreodată puterea la Rangoon, precizează el sec. Nici nu urmărim aşa ceva. Vrem doar pământul nostru. Dar nici măcar pentru asta nu am solicitat ajutorul vostru, al mercenarilor.

Este întrerupt de trompeta unui elefant, care nu întârzie să-şi facă apariţia. Pachidermul se opreşte chiar în dreptul nostru şi, cu ajutorul trompei, îl depune la pământ pe cel purtat pe grumaz. Uimirea noastră capătă noi proporţii, căci individul e un pitic îmbrăcat la patru ace, cu un cap imens, la care te aştepţi ca, dintr-un moment într-altul, să se desprindă de pe gâtul subţire şi să o ia de-a rostogolul. În chip miraculos, căpăţâna piticului rămâne la locul ei, iar tânărul karen, plin de respect, trage o temenea, făcând prezentările:

— Mister David!

Piticul ar fi, în cele din urmă, haios, dacă n-ar fi mai răi decât tăişul unei macete. Ne priveşte pe rând, cântărindu-ne cu pricepere de geambaş. Dintr-o dată, nu ne mai simţim în apele noastre. Chiar şi Fachirul, cunoscut pentru puterile sale paranormale, pare hipnotizat. E atâta ură în ochii piticului, că ai putea construi din ea o rachetă antitanc.

Ca întotdeauna când simte că se petrece ceva ce nu poate înţelege, Colosul cere ajutorul bidonaşului său, care nu s-ar putea lăuda că ar fi fost vreodată surprins fără conţinut. Piticul îl urmăreşte atent, de parcă ar vrea să descopere în tabietul uriaşului niscaiva figuri magice.

— Aici, zice el într-un târziu, cu o voce profundă, aici avem câteva reguli stricte: fără carne de porc, fără ouă, fără alcool, fără minciună, fără furt. În schimb, rugăciune de trei ori pe zi.

După cum se ştie, pe Colos chestiunile de morală îl ating tot atât de mult pe cât ploaia pe un miner aflat la lucru. Trage un vânt sterilizator, care poate fi interpretat, pentru cine îl cunoaşte şi ca un preambul al unei răzvrătiri iminente. De astă dată însă piticul se face că nu bagă de seamă.

— Desigur, precizează el, aceste reguli nu vă sunt impuse şi vouă, deşi, dacă aţi sta să vă gândiţi un pic, n-ar avea ce să vă strice.

— Mister David, zice Fachirul, pe un ton concesiv, dacă nu mă înşel, am fost chemaţi aici pentru cu totul altceva decât pentru a ne supune obiceiurilor voastre.

— Aşa e, cade de acord piticul. V-am angajat pentru o acţiune,

să-i spunem, mai specială, la care ştiu că vă pricepeţi mai bine ca noi. Războiul nostru este un război sfânt, dar, pentru a-l susţine, e nevoie şi de unele lovituri care cer o pregătire aparte.

— Ce-ar fi să ne explici mai în detaliu despre ce e vorba! rage sfidător Colosul, aprinzându-şi un trabuc cât toate zilele.

— Fiecare lucru la timpul lui, i-o tăie Mister David. Deocamdată mâncaţi şi odihniţi-vă. Aţi făcut un drum lung până aici, la Muntele Sfânt.

— Mai întâi am vrea să stabilim ceva, nu se lasă Fachirul. Avem şi noi o regulă: vrem să ştim de comandă cui vom asculta.

— Sunteţi în serviciul direct al fraţilor Johnny şi Luther Htoo, dar ordinele le veţi primi prin mine, zice piticul, aşezându-se pe un scăunel adus în grabă de un karen.

Îşi aprinde o ţigară care răspândeşte un miros dulceag, trimiţându-ne rapid cu gândul la opium. Luminiţele care i se aprind în ochi ne dovedesc că nu suntem departe de adevăr. Cum despre regula asta nu s-a amintit nimic, nici unul dintre noi nu se grăbeşte să-l sancţioneze. Pufăie delicat, până ce chiştocul îi arde buzele. Înainte de a-l arunca, îşi aprinde de la el o altă ţigară, de aceeaşi origine.

Între timp ni s-au adus câteva turte de susan şi o oală plină cu bucăţi de carne. Ne înfruptăm fără multe fasoane. Lipsa tacâmurilor şi a şerveţelelor nu e de natură să ne pericliteze digestia. Postura de Gulliveri în Ţara Piticilor ne dă o senzaţie plăcută, în sinea noastră, chiar ne felicităm pentru alegerea făcută.

Mister David pufăie ţigară de la ţigară, aşteptând liniştit să ne umplem magaziile. Un observator atent l-ar putea considera dresorul unor tigri, mulţumit de modul în care sunt hrănite animalele lui. Cum nici unul dintre „animale” nu se învredniceşte să mulţumească pentru masă, dresorul trece la următorul punct din program. Aflăm astfel că gemenii Htoo au, nici mai mult, nici mai puţin, decât doisprezece ani! Potrivit legendei, pe care Mister David ne-o deapănă cu vocea sa profundă, asemenea unui bunic la ora de culcare a nepoţilor, cei doi fraţi au puteri supranaturale, între care şi pe aceea de a spulbera gloanţele duşmane. Cu trei ani în urmă, armata birmaneză lansase în Tenasserin o amplă ofensivă împotriva ultimelor poziţii deţinute de kareni. Atunci au apărut gemenii Htoo care, împreună cu şapte bărbaţi, au trecut la contraatac, ieşind victorioşi. De atunci

a luat fiinţă Armata lui Dumnezeu, care numără două sute de membri, fiecare dintre ei având vârsta până la douăzeci şi cinci de ani şi care se supuneau orbeşte celor doi gemeni.

Uitându-ne în jur, am avea oarece temeiuri să nu luăm cele relatate de Mister David drept scorneli. Pe de altă parte, dacă suntem plătiţi să credem o legendă, ei bine, o vom crede, ba chiar mai mult, la ordin, o vom răspândi în întreaga lume.

Mister David ne-a ghicit din prima, aşa că nu-şi mai face griji să ne prezinte vreo dovadă în sprijinul poveştii sale. E de-a dreptul încântat de faptul că a găsit exact ceea ce avea nevoie: mercenari bine pregătiţi şi disciplinaţi, nu aventurieri de trei parale. Ia o pauză de fumat, transferându-şi atenţia asupra unei nuci de cocos. După ce, cu o lovitură scurtă de *parang*[14], despică nucă în două părţi egale, varsă cu grijă laptele într-o cănuţă de tablă, prinzând să scobească miezul cărnos cu o lingură. Plescăie încântat, mişcându-şi degetele de la picioruşe. Răsturnaţi cu burdihanurile în sus, îl privim îngăduitor. Zgomotele junglei ne încântă urechile. E o atmosferă atât de tihnită, încât nici nu ne dăm seama când adormim. Cum nu ne dăm seama nici dacă somnul este provocat de privirile hipnotizatoare ale lui Mister David.

Ne trezim pe înserat. Piticul stă tot pe scăunelul împletit din ramuri, privindu-ne ţintă, cu ochii lui sticloşi ca două cristale. Dacă n-ar fornăi pe nas, am crede că e mort.

Colosul sare direct în picioare, punând în mişcare masele de aer cu un răget cumplit. E modul lui personal de a-şi face cunoscută prezenţa. Pare un adevărat Goliat pe lângă micuţul David şi nu ezită s-o arate. De impresionat îl impresionează pe pitic tot atât de mult cât ar face-o un şoricel în faţa unui urs polar, deşi dimensiunile sunt, în cazul de faţă, invers proporţionale

— Iată-ne gata să pornim în misiunea noastră! zice Colosul, rupând în mâini o bucată de lemn care n-avea nici o vină.

— Care misiune? întreabă sec piticul.

Ce-i drept, Colosul n-are cunoştinţă despre chestiune, lucru care, de altfel, îl cam uită.

— La dracu', jupâne, claxonează el cred că e timpul să aflăm, nu?

— Priviţi un ostaş dornic să plece la luptă! scuipă cu silă

---

[14] Cuţit lung, asemănător unei macete grele (n. trad.).

fachirul, trosnindu-şi oasele. Imaginea perfectă a tembelului lăsat în libertate

— Să ţi-o pun! îi transmite Colosul. Nici nu ştiu ce caută un tip activ ca mine lângă un vierme ca tine. Ca să ne plătească, oamenii ăştia şi-au rupt de la gură! Noi cum le răspundem? adaugă el, uitând pe moment că îl doare drept în fund de soarta altora.

— Un răspuns ar putea fi să te legăm de un copac şi să lăsăm maimuţele să te umple de fecale, zice Fachirul, după un minut de gândire. După care se întoarce spre pitic şi-l întreabă niţeluş cam enervat: Să fie oare atât de secret scopul misiunii noastre, încât să nu putem nici noi înşine să-l cunoaştem?

Piticul termină de ronţăit o bucată de trestie de zahăr, pe care o aruncă neglijent peste umăr. Îşi şterge degeţelele cu o batistă albă, de olandă, folosind prilejul pentru a-şi lustrui şi unghiile. O vreme ţâţâie printre dinţi, în căutare de resturi alimentare, cu limbuţă lui roşie pe post de cercetaş. O uşoară undă de iritare se abate asupra noastră, asemenea unei adieri primăvăratice. A fi luaţi în balon, cum se creează impresia, nu reprezintă vreuna dintre preferinţele noastre. Chiar dacă suntem plătiţi. Totuşi, atitudinea piticului de „nu dau doi bani pe voi” e contracarată de greutatea micilor lingouri de aur, pe care le avem legate direct pe piele, într-o centură de chingă

Făcând, la rândul lui, pe niznaiul. Colosul ne împrospătează provizia de votcă din rezervele aflate în rucsacul său, apoi scoate o pereche de zaruri, prinzând să le agite promiţător. Piticul însă nu reacţionează în nici un fel. Continuă să ne privească cu ochii de experimentator în plină acţiune. La drept vorbind, nu prea pricep la ce e bun un asemenea război al nervilor, pentru că iritarea noastră depăşise cota de avarie. Iar motive de descărcare, slavă Domnului, există!

Colosul are o palmă cât antebraţul meu, dar e prea prost ca să-şi mascheze cum trebuie magnetul cu care vrea să manevreze babaroasele cu miez de metal. Îi trebuie ceva timp să scape din gheară Fachirului, care-i stă înfiptă în gât ca un pumnal. Gâlceava porneşte însă cu adevărat când mă bag să-i despart. Recepţionez un şut adresat Fachirului şi iată-mă venind buluc peste piticul care tocmai se apucase să sugă o nouă trestie de zahăr. Dovedind o agilitate pe care nu i-ai fi bănuit-o, Mister David se debarasează brusc de mine, după care, ca şi cum nimic

nu s-ar fi întâmplat, îşi reia locul pe scăunel, continuându-şi ronţăitul. Atâta nesimţire nici că am mai văzut! Îmi vărs furia pe Colos, pe care-l surprind cu un *katate-ryote-tori,* azvârlindu-l la câţiva metri.

Nimic nu-l enervează mai mult pe Colos decât artele marţiale. De când Aiki Sumaru, micuţul japonez, l-a făcut de ruşine într-o luptă pe bani grei, uriaşul şi-ajurat să extermine toţi karatiştii din lume. Pe moment, se hotărăşte să înceapă cu mine. Deşi sunt mult mai agil, reuşeşte să mă prindă în braţe, suportând loviturile pe care i le dau la stomac şi-mi înnoadă mâinile la spate. E gata să-şi repeadă capul chilug în figura mea, când ia la cunoştinţă că mai are un adversar. Cu o lovitură de picior în rinichi, Fachirul îl îngenunchează. Mai rău e că sunt prins dedesubt, iar faptul că încep să mă îndoi pune la grea încercare rezistenţa coloanei mele vertebrale. Îmi concentrez toată forţa într-o cădere laterală, prilej cu care-mi eliberez o mână, tocmai bună ca s-o înfig în gâtlejul Colosului. Dar placenta maică-sii a fost făurită din granit şi bronz. Mă spulberă cu un upercut de stânga, după care, mai fioros ca niciodată, se întoarce spre Fachir, însă indianul nici nu se clinteşte, cu toate că uriaşul a pornit spre el cu motoarele turate la maxim. Mă aştept să-l văd pe Fachir împrăştiat în mii de petice şi resturi, dar în ultima fracţiune de secundă dinaintea impactului, indianul se lasă fulgerător în patru labe, iar Colosul, împiedicându-se, se dă de-a rostogolul până la liziera pădurii.

Zarva atrage o mulţime de kareni, dar nici unul nu are de gând să intervină. Fumează cu toţii cu pasiune, aşteptând reacţia Colosului. În loc de asta, se aude vocea de bas a piticului:

— Ajunge!

Un singur cuvânt spus de o stârpitură şi, totuşi, forţa lui neobişnuită are darul de a-l potoli instantaneu pe Colos.

— E timpul să trecem la treabă, continuă Mister David, frecându-şi fundul de scăunel. Conservaţi-vă energia. Vă aşteaptă un drum lung şi greu. La capătul lui va veni şi momentul să porniţi: acţiunea pentru care aţi fost angajaţi.

Aflăm, în sfârşit, despre ce este vorba. Cu ajutorul a încă şapte luptători kareni, vom trece graniţa în Thailanda şi vom ocupa spitalul de boli psihice din Ratchaburi, unde vom lua ostatici cei două sute de pacienţi şi personalul medical. Va trebui să rezistăm: acolo, până când cererile karenilor vor fi satisfăcute –

şi anume, deschiderea frontierelor pentru refugiaţii birmanezi care vor să scape de ororile regimului militar de la Rangoon. Am fi tentaţi să credem că e „floare la ureche”, dacă n-am fi trecut printr-o experienţă anterioară, în Cecenia, la spitalul din Budionnovsk.

De altfel, ostaticii sunt de proastă calitate, iar thailandezii ar putea să nu dea doi bani pe ei, punând pe obiectiv toată artileria din dotare. Putem, totuşi, conta pe faptul că toată vânzoleala va fi monitorizată de corespondenţii străini, anunţaţi din timp de kareni şi care ar mai putea tempera zelul poliţiştilor thailandezi.

Când termină ce are de spus, Mister David ne face cunoştinţă cu cei şapte, alături de care vom forma comandoul. Sunt abia ieşiţi din adolescenţă, imberbi şi firavi, dar, ne asigură piticul, războinici de elită ai Armatei lui Dumnezeu.

— Than Kyi, arată el spre cunoştinţa noastră mai veche, este seful formaţiunii. Cu el vă veţi sfătui şi veţi alcătui planul, adjunctul lui, Suur Kayoon, îi va lua locul, în cazul în care Than va fi lichidat.

Ne înşiră şi numele celorlalţi, dar mult mai mare importanţă e ladă de lemn, prinsă în chingi de metal, pe care doi kareni. O lăsaseră la picioarele noastre. O dată capacul ridicat, sclipirile armelor nou-nouţe sunt pentru noi mult mai preţioase decât cele a unei comori a piraţilor, căci de aceste arme va depinde, în bună măsură, viaţa noastră. Nu-mi pot ascunde încântarea când dau peste un pistol-mitralieră YUKA de producţie taiwaneză. Concurează cu prisosinţă celebrul UZI. Este la fel de mic, cu un încărcător de 130 de gloanţe, iar calibrul 7,65 mm îl face să fie chiar mai eficient, mai ales pentru o acţiune de tipul celei la care vom lua parte. Fachirul şi Colosul preferă câte un M-16 MAN, prevăzute cu aruncătoare de grenade. Sunt puşti de asalt, care au trecut cu bine proba în Panama, în Grenada, ca şi în Golf. În schimb, pistoalele pe care le alegem sunt de acelaşi ţip: PHONG-urile vietnameze, de 9 mm, excelente pentru lupta de aproape, întrucât sunt foarte uşor de mânuit. Asta, deşi par masive, asemănându-se cu Colturile poliţiştilor americani. Mai alegem şi nişte amici mai vechi – pumnalele PUMA, cu tăiş dublu, din care unul zimţat. Ca supliment, luăm şi câteva grenade fumigene şi câteva cu gaz paralizant. Muniţie e destulă. Nu pregetăm să şi folosim o parte, pentru a testa noile arme. Performanţele lor sunt dublate de iscusinţa noastră, care smulge strigăte de admiraţie

din partea karenilor. Piuitul li-l ia însă Colosul care, cu PHONG-ul său, doboară o maimuţă aflată la vreo sută de metri, ascunsă bine în frunziş. Totuşi, Colosul a făcut o greşeală. Prin partea locului, maimuţa este un animal sfânt, astfel că, timp de o jumătate de oră, trebuie să se roage alături de kareni pentru iertarea, păcatului săvârşit. Ciudat popor e acela care pune un preţ mai mare pe viaţa animalelor decât pe cea a oamenilor.

Din nefericire, păcăniturile atrag atenţia unei patrule a armatei birmaneze, care dă alarma. În scurt timp, mică tabără de pe Muntele Sfânt e atacată de formaţiunile venite în ajutorul patrulei. Mister David nu pare din cale-afară de îngrijorat. Împarte câteva ordine scurte, după care se întoarce spre noi.

— Rămâneţi aici, ne vom descurca şi singuri. Dacă ne vom retrage, vom trimite pe cineva după voi.

Colosul şi cu mine ne şi retragem sub un cocotier, cu votca între noi. În schimb, pe Andar îl mănâncă fundul.

— Iată o ocazie nesperată pentru a ne proba armele în condiţiile reale de luptă! sare el, asemenea unui fotbalist care s-a săturat să-şi tot frece fundul pe banca de rezerve.

Colosul nu pregetă să-i transmită părerea lui, care nu diferă prea mult de cea a unui marchiz care-şi prinde servitorul scuipându-i în cafea. Elanul Fachirului nu poate fi însă temperat mai rău e că pledează pentru toţi trei, ceea ce ne strică socotelile.

Ne ridicăm fără tragere de inimă, în vreme ce Fachirul ia distanţă, prevenit asupra semnelor de recunoştinţă care ar putea veni din partea noastră.

Suntem însă prea vechi luptători ca să nu ştim că nu vom merge la o simplă trecere în revistă. Lupta în junglă are legile ei stricte, de care, dacă nu ţii seama, poţi băga în pâine un antreprenor de pompe funebre. Faptul că se trage aparent haotic, inamicul fiind foarte greu de depistat în desişul arborilor, te poate transforma în victima gloanţelor propriilor săi camarazi. De ceea, cunoaşterea dispozitivului e o cerinţă de prim ordin. Mister David, de altfel, se şi grăbeşte să ne facă o schemă a modului în are sunt dispuşi karenii, surprinşi deseori de astfel de atacuri. În cazul de faţă, avem de-a face cu un sistem-arici, în care luptătorii unt grupaţi în şiruri, asemenea ţepilor micuţului animal. Direcţia locului e numai înainte, niciodată lateral, iar grenadele sunt folosite numai de vârful „ţepelor”. Flancurile,

devenite vulnerabile, sunt deţinute de rachetişti, care, cu lansatoarele lor portabile, nu fac deosebire între un vehicul blindat sau o formaţiune de scotocire. În spatele tuturor, aşteaptă rezervă, alcătuită din cavaleria călare pe elefanţi, pe care s-au cocoţat însă şi câţiva lunetişti dotaţi cu infraroşii, căci noaptea pune tot mai mult stăpânire pe junglă.

Mister David ne face onoarea să ne repartizeze într-o „ţeapă” autonomă, dându-ne ca punct de reper o cotă care se întrezăreşte la orizontul întunecat. La început mai rare, cu rol de tatonare, schimburile de focuri prind să se înteţească. În scurtă vreme suntem angrenaţi într-o adevărată confruntare. Birmanezii calcă pădurea cu aruncătoarele, pătrunzând metru cu metru în interiorul dispozitivului karen, doborând laolaltă copaci, animale şi oameni, sistemul-arici adoptat reduce însă la minimum pierderile. Dacă ascunzătoarele la gura ţevii îi fac mai greu de depistat pe birmanezi, fumul împrăştiat de aruncătoare nu poate fi camuflat, într-acolo se şi concentrează focurile noastre. Tragem într-un duşman pe care nu-l vedem şi care nu ne vede, dar luptă este departe de a fi una a orbilor. Mişcarea frunzişului, zgomotul împuşcăturilor, strigătele izolate, anumite ţipete ale animalelor şi zborul păsărilor ne oferă date importante despre locurile în care se află birmanezii.

Fachirul s-a transformat într-un şarpe. Cuprins de febră luptei, se strecoară pe coate şi genunchi, tot mai aproape de lanţurile trăgătorilor din faţă. Ţin ritmul cu el, proferând înjurături şi blesteme, dar, curând, ispita sângelui ne acaparează cu totul. Îndrăzneala indianului întrece orice închipuire, când sare pe neaşteptate la gâtul primului birmanez întâlnit, care primeşte chiar în faţă pumnalul cu tăiş dublu. Surpriza e totală şi pentru ceilalţi trei soldaţi care-l însoţesc. Arunc cuţitul spre cel mai apropiat şi-l nimeresc în burtă. Colosul se şi aruncase între ceilalţi doi rămaşi, prinzându-i de după ceafă şi lovindu-i sălbatic de un copac. Pentru el, a ucide cu mâinile goale e suprema bucurie. Continuă să-i lovească, până când din ţestele celor doi ţâşnesc creierele, care i se preling pe degetele butucănoase. Rânjetul Colosului e chiar mai înfiorător decât imaginea soldaţilor.

Trebuie să ne retragem însă, căci am putea fi confundaţi oricând de kareni. Fachirul ia ca amintire o staţie de emisie, în care latră încontinuu ordine aiuritoare. După douăzeci de metri,

ne oprim. Colosul îşi pune M-16 MAN la bătaie, proiectând cinci grenade în semicerc. Apoi ne retragem încă zece metri, cât să evităm explozia unei mine, ce spulberă pâlcul de copaci sub care ne aflaserăm.

Curând, deruta pune stăpânire pe soldaţii birmanezi. Prin staţie, Fachirul ascultă dispoziţiile date de comandanţi şi surâde mulţumit.

— Cer ajutoare! mormăie el, cu ochii în toate părţile.

Un foşnet venit din dreapta ne pune în stare de alarmă. Nu e decât o maimuţă care-şi poartă puiul sub ea. Cu ochi îngroziţi, îl priveşte fix pe Colos, care îşi armează puşca. Amintirea chinului pe care îl îndurase în cursul rugăciunii îl face însă pe uriaş să renunţe. La ţanc, pentru că, în spatele maimuţei, se iveşte figura nu tocmai plăcută a piticului. Bluza lui dichisită e sfâşiată şi plină de sânge, iar pantalonii cu dungă nu mai sunt buni nici să speli pe jos cu ei. Şi-a pierdut şi un pantof, dar, lucru destul de curios, celălalt e la fel de bine lustruit. Arbaleta pe care o poartă în mână stârneşte hazul Colosului, care râde ca netotul, căci, în condiţiile date, e arma ideală.

— Plecăm! Spune scurt Mister David. Nu peste mult timp, o sosească aici o întreagă divizie.

— Ascultă, mare comandant, sforăie Colosul, ţintuindu-l cu unicul său ochi, cât plăteşti ca să-ţi aducem un grangur de dincolo?

— Potoleşte-te! îi zic eu, căutând să-i trag un şut în gleznă.

— Suntem cei mai a-ntâia specialişti în aşa ceva! continuă Colosul, nebăgându-mă în seamă.

Lui Mister David îi surâde ideea. Pe de altă parte, n-ar vrea în caz de eşec, să compromită acţiunea pentru care ne tocmise. Ne măsoară câteva clipe cu ochii săi mici şi răi, hotărând că este, totuşi, o ocazie care nu ar trebui să-i scape.

— Încă un lingou de cincizeci de grame pentru fiecare! zice. Dar să fie ofiţer, nu pifan.

— Două de câte o sută, dacă e peste căpitan! se târguieşte Colosul ca la piaţă, nepăsător la ploaia de gloanţe ce se abate brusc aspra noastră.

— Pleci singur! clămpăne Fachirul, pe care entuziasmul iniţial început să-l cam lase. N-am chef să fac pe eroul.

— *Peace of cake*! exclamă Colosul cu vitejie. Dacă împuţitul tău de curaj a dat colţul, poţi rămâne aici să miroşi pârţurile

elefanţilor. Mă duc cu Florin.

Sunt luat pe neaşteptate, dar Colosul nu dă prea mare atenţie acceptului meu. Îi sunt dator şi nu-şi pierde timpul să mă convingă. Fachirul scrâşneşte din dinţi. Ştie că nu poate face opinie separată, măcar şi pentru faptul că ar scădea în ochii piticului.

Mister David ne lasă o călăuză la punct fix, după care pleacă le anunţe karenilor noua noastră rază de acţiune, ca să nu cădem sub focurile lor. De astă dată ne strecurăm în spatele Colosului, care e cu gândul numai la lingouri. Facem slalom printre cadavre ciopârţite, care parcă ne jalonează drumul. Un zgomot ciudat ne atrage cu puterea unui magnet. Sărim de la un copac altul, căutând să ghicim din ce direcţie vine, dar zgomotul pare se deplasează o dată cu noi. La intrarea într-un luminiş, ne aruncăm fulgerător la pământ, dispărând în iarba înaltă, căci din lateral apare o tanchetă. Sforăie molcom prin amortizorul cuplat la ţeava de eşapament, oprindu-se deodată în faţa unui cadavru îndoit peste o creangă ce atârnă până la pământ.

Prin trapa laterală, ies doi soldaţi birmanezi care, după ce aruncă priviri rapide împrejur, se apropie prudenţi de trupul inert După o cercetare sumară, încep să-l tragă către blindat, acoperiţi de un mitralior iţit din turelă. Mă despart rapid de Fachir şi de Colos, făcând un ocol, pentru a-i cădea mitraliorului în spate. Dar birmanezii nu sunt chiar proşti. Prin portpistolul din partea opusă a turelei se mişcă o ţeavă subţire, gata să dea onorurile unui oaspete nepoftit. În cazul de faţă, chiar mie. Cum, într-adevăr, nu posed nici o invitaţie, mă preling până în dreptul tanchetei, de care mă lipesc ca un timbru. Fierul rece îmi mai reduce din tensiune. Ridic uşor mâna dreaptă în care ţin PHONG-ul şi, când dibuiesc gaura portpistolului, trag trei focuri pe deasupra ţevii, unul după altul.

Mitraliorul prinde mişcarea, dar spaţiul de manevră e prea strâmt, aşa că apuc să-i arunc pe după gât laţul de oţel, de care strâng doar atât cât să-l fac să dea drumul armei.

Colosul şi Fachirul îi dezarmaseră deja pe cei doi soldaţi ce târau cadavrul, legându-i, din câteva mişcări, între ei. Îl trag pe mitralior afară; azvârlindu-l spre Colos, după care arunc o grenadă în interiorul tanchetei, închizând iute capacul. Explozia înăbuşită a înlăturat orice alt inamic, deşi e puţin probabil ca blindatul uşor să fi cărat mai mult de patru inşi.

— L-ai omorât, cretinule! răcneşte Colosul, cu mâna la gâtul mitraliorului. Şi era ofiţer!

Râde o privire spre ceilalţi doi, legaţi burduf şi exclamă nemulţumit:

— Ăştia-s legume! N-am făcut nimic! Trebuie să mergem mai adânc.

— Îl îmbrăcăm pe unul în uniforma căpitanului şi gata! oferi Fachirul soluţia, pe care perspectiva continuării misiunii nu-l încântă deloc.

— O să ne toarne, păduchele! conchide Colosul.

— Care ofiţer nu s-ar da soldat, dacă este prins? Merg eu pe mâna Fachirului. E cuvântul nostru împotriva cuvântului lui!

Nu pare cea mai bună soluţie, dar este cea mai la îndemână, a că facem schimbul de uniforme. Birmanezul care va ţine loc: ofiţer e atât de speriat, încât nu pregetă să ude uniformă care tocmai îl ridicase în grad. Cât despre camaradul lui rămas în viaţă, un martor inutil! Ca atare, Colosul îi frânge gâtul cu o loviră menită să ucidă şi un bou.

— Fii atent la ce vorbeşti! îl prelucrează Colosul pe „ofiţer”, timp ce ne retragem spre punctul fix în care ne aşteaptă călăuza. Dacă ne dai de gol, te omor! Adaugă el, uitând că nu-l poartă pe birmanez spre sala unui tribunal cu juraţi.

Lingourile promise însă rămân la locul lor, căci, în grabă, uitasem să schimbăm tocmai ce era mai esenţial – plăcuţele de identificare. Mister David ne-a prins cu mâţa în sac, dar rapiditatea acţiunii i-a oferit, dacă mai era nevoie, dovada profesionalismului nostru. Suntem mustraţi cu blândeţe. Colosul pretinde că încercat să-i verifice spiritul de observaţie, dar piticul îi aduce aminte că noi suntem cei care trebuie verificaţi.

Soldatul prins e trimis în tabăra gemenilor Htoo, unde, probabil, va folosi drept material didactic.

— Poate, când o să vă întoarceţi, o să mai încercaţi o dată, ne promite Mister David, pe care ideea de a lua niscaiva prizonieri atrage în mod deosebit. Acum însă e timpul să plecaţi. Deja vă aflaţi în întârziere.

Ajunşi pe malul unui râu destul de leneş, ne despărţim. Împreună cu cei şapte kareni desemnaţi în comando, formăm un şir indian şi ne pierdem în junglă, spre graniţa cu Thailanda.

Umezeala îmi cuprinde repede trupul, asemenea unei lipitori uriaşe, transformându-mă într-un morman de clei. Vegetaţia

luxuriantă se lasă cu greu convinsă de parangurile deschizătorilor drum. Merg chiar în urma lui Than Kyi care, cu vocea lui melodioasă, mai alungă plictiseala.

— Aceasta este Calea Regală, murmură el, ca şi cum ar vorbi unui grup de turişti. Regele nostru Saw a construit pentru supuşii. Aici, în junglă, o seamă de temple. Apoi au venit misionarii americani şi ne-au arătat adevărata faţă a lui Dumnezeu. Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă, când karenii erau stăpâni pe pământurile lor.

Într-adevăr, trecem pe lângă ruinele unor temple care, în jungla deasă, sunt o apariţie surprinzătoare. Treptele lor, mâncate şi năpădite de vegetaţie, duc direct către cer, căci pereţii nu mai există. La capătul treptelor, doi dragoni de piatră ne privesc cu ochi ficşi, aşteptând răbdători reîntoarcerea regelui Saw. Ori de câte ori trecem prin preajma lor, un miros dulceag de mosc ne învăluie ca într-o sutană. Mă aştept, la fiecare pas, să văd apărând dintre ruine fantomele ostaşilor morţi, călare pe elefanţi străvezii, cu arcurile întinse, în care săgeţile au la capăt câte un mic craniu. Parcă o mână nevăzută a unei nimfe mă trage de braţ, ademenindu-mă să mă odihnesc pe una dintre pietre. Aerul devine tot mai apăsător, iar ochii mi se acoperă de o pânză gălbuie, care poate fi chiar vălul nimfei. Respir din greu, de parcă atmosferă a devenit mai densă decât apa, în timp ce, în faţa mea, Than continuă cu aceeaşi voce tărăgănată:

— Tot nişte americani ne-au ajutat să ne construim armata. Dar, de data asta, erau misionari ai unui Serviciu Secret, nu ai Bisericii. Eram mic, aveam doar nouă ani, pe atunci. Totuşi, mi-a mai rămas câte ceva în memorie… aceştia beau tot timpul şi se culcau cu femeile noastre, în special cu fetele tinere. Le-am suportat totul, căci altfel n-am fi avut nici o şansă în faţa soldaţilor trimişi de Rangoon. Făceau armată chiar şi cu cei ca mine, cu copiii! continuă Than, de parcă ar fi avut o sută de ani. Erau nevoiţi s-o facă, deoarece părinţii noştri fuseseră ucişi de birmanezi. Ei erau cei care refuzaseră să se supună. Poporul nostru este mare, numărând peste cinci milioane, dar cei mai mulţi au acceptat stăpânirea militarilor, fără să se opună.

Tace o vreme, oprindu-se să asculte ţipetele maimuţelor, apoi reia, pe un ton ceva mai grav:

— Antrenamentele la care ne supuneau americanii erau de o cruzime fără seamăn. Odată, am fost ţinut legat de un cadavru

două zile şi două nopţi. Atunci m-am maturizat cât în douăzeci de ani şi, tot atunci, am înţeles că viaţa nu are valoare decât în măsura în care faci ceva pentru neamul tău. Altă dată, ne-au întins pe toţi la pământ şi au pus elefanţii să păşească printre noi. Unii dintre noi au murit striviţi, dar cei rămaşi în viaţă au uitat să se ai teamă de moarte. Apoi ne-au ţinut în cuşti cu maimuţe cărora nu le dădeau mâncare cu zilele. După aceste încercări, mulţi au renunţat şi au plecat să se supună militarilor, dar şi mai mulţi au învăţat că trebuie să se bată ca să fie liberi. Trăgeam sute de cartuşe pe zi şi ne puneau să schimbăm ţevile decalibrate cu mâinile goale. Odată, unul dintre instructori mi-a violat sora de faţă cu mine. Aşa am priceput că durerea, fizică sau morală, e dar un balast pentru un luptător de gherilă. Am priceput aşa de bine, încât, cu prima ocazie, am intrat peste instructor şi l-am castrat de viu. Pentru că m-a ascultat şi şi-a mâncat testiculele, nu l-am împuşcat. Aveam paisprezece ani când am fost numit comandantul unui *malay,* format din douăzeci de luptători. Ne specializaserăm în uciderea membrilor de familie ai militarilor, mergeam câte doi, dându-ne drept comisionari şi intrăm în casele lor, unde le căsăpeam soţiile şi copiii. Mai mult de jumătate am fost prinşi şi arşi pe rug, dar noi, cei rămaşi, am înţeles că putem la fel de puternici ca şi birmanezii.

Trecem pe lângă un alt templu, care pare intact, doar că e îngropat în vegetaţie. Incrustaţiile în piatră de pe ziduri şi coloane transmit încă mesajul lor, deşi cei cărora li se adresează au renunţat la vechea credinţă. Than ordonă un popas. Mă aşez pe piatra verde, în aşteptarea nimfei care să mă ia în braţele ei diafane şi să mă poarte în faţa regelui Saw. Mirosul dulceag îmi intră în ochi, în urechi, prelingându-se pe şira spinării, către coccis, unde şarpele Kundalini, ghemuit, îşi caută prada cu limba sa desfată în şapte.

Dintr-o dată revin la realitate. Karneii se grăbesc să-şi aprindă nelipsitele ţigări, în timp ce Colosul pune la bătaie provizia de votcă.

— Oare în cât timp vom ajunge la cel mai apropiat izvor? întreabă uriaşul, după care adaugă repede, pentru a fi corect înţeles: de votcă, fireşte!

— În Ratchaburi sunt destule cafenele, îl linişteşte Than. Deşi, poate că ar fi mai bine să ne păstrăm spiritul clar.

Colosul nu suportă observaţii nici din partea gradelor superioare, darămite când ele vin de la un ţânc!

— Eu nu te-am întrebat dacă mămiţica ta ştie că fumezi! se zbârleşte el, crăcănâridu-şi provocator picioarele.

Than schiţează un zâmbet. În întuneric, dinţii îi sclipesc asemenea tăişului unui pumnal. Vocea acestuia capătă o autoritate neaşteptată, de parcă în locul lui ar vorbi însuşi regele Saw:

— Soldat, ai fost angajat pe bani grei, iar contractul prevede supunerea oarbă faţă de ordinele primite. De ce mă sileşti să-ţi reamintesc că, în acest moment, eu sunt comandantul tău?

Colosul ezită între a-i trimite o directă de dreapta sau a-l lovi cu piciorul în stomac. Alege o a treia variantă, pentru că, atunci când vine vorba de bani, e foarte practic:

— Şi care e ordinul?

— Nu v-am interzis să beţi, o ţine Than pe acelaşi ton. Voi aveţi alte reguli decât noi şi vi le respect. Vreau doar să vă păstraţi întreaga capacitate de luptă.

— Fii fără grijă, Mister Than, intervine, împăciuitor, Fachirul. Suntem mercenari nu de azi, de ieri, am participat la lupte mult mai sângeroase decât cele de pe-aici şi, după cum vezi, ne aflăm încă în viaţă.

— Nimeni nu contestă pregătirea voastră, se bagă şi Suur Kayoon în vorbă. Noi avem însă datoria să vă dăm toate informaţiile necesare, iar din acest punct de vedere, e bine să ştiţi că între birmanezi şi thailandezi nu există nici o deosebire: sunt la fel de sălbatici! Nu dau doi bani pe viaţă, nici pe-a lor, nici pe-a altora.

Conflictul care mocnea se stinge brusc. Deşi foarte tineri, karenii dovediseră faptul că sunt adevăraţi soldaţi, nu actori din filme. N-avem cum să nu ne înţelegem, căci *motto*-ul nostru e acelaşi: „Luptăm ca să supravieţuim şi supravieţuim ca să luptăm.”

— Prea multă tevatură pentru un fapt de nimic, pufneşte nervos Colosul, aşezându-se între mine şi Fachir. Am întrebat în mod civilizat de o pompă de votcă, nu de caracteristicile soldăţoilor din zonă. Lucru ăsta îmi aminteşte de cel mai uşchit comandant de mercenari care a luptat vreodată în Africa, locotenentul Van Saar. Şi ăla, tot aşa, una îl întrebai, alta îţi răspundea, într-una din zile, întorcându-mă dintr-o misiune cu un

borât de angolez, l-am întrebat pe locotenent dacă să-l împuşc pe negrotei sau să-l duc la interogatoriu. „Cine vine cu un ulcior de vin peste mări şi ţări nu-l deşartă într-o hazną", mi-a răspuns Van Saar. Vezi bine că nu se putea pricepe nimic din poliloghia lui, drept care, de atunci m-am hotărât să car cu mine numai angolezi gata împuşcaţi. „Creierul unora dintre noi", făcea locotenentul, „e mai şters decât curul unui pretendent la tron". Altă dată voiam să ştiu dacă era cazul să car o Bazooka cu mine, ori nu. Locotenentul nu întârzie să pilduiască: „Dacă pendulul tău ar fi o umbrelă, care ar deschide exact în timpul regulatului, nu ţi s-ar mai da voie niciodată să intri într-un bordel." Evident că toate tâmpeniile stea m-au făcut să-l raportez colonelului Schroder, căruia m-am plâns că nu pot înţelege nimic din ordinele primite. Când colo, scârba aia de colonel se contagiase şi el. Ce credeţi că mi-a răspuns? „Nici cel mai mare chimist al lumii nu a descoperit până acum formula băşinii şi, totuşi, de mii de ani, omenirea continuă să se pârţâie cu aceeaşi nesimţire." Mă şi mir cum am putut scăpa cu viaţă din aprigele încleştări în care trebuia să-mi dovedesc vitejia şi osârdia ce mă caracterizează. Babacu' meu nu înceta să mă înveţe că simpla comunicare între oameni devenise o imposibilitate şi asta, credea el, din cauza faptului că toţi cârciumarii se vorbiseră să nu-i mai dea lui pe credit.

Colosul întoarce bidonaşul cu gura în jos, pentru a puncta înţelepciunea vorbelor sale. Pildele care i se înghesuie la gură nu mai apucă însă să-şi facă loc, căci se dă semnalul de plecare, e reluăm locul în formaţie, iar Than, care a găsit în mine un an ascultător, îşi reia monologul, deşi am impresia că vorbeşte mai mult cu copacii şi animalele din jur, sau cu fantomele strămoşilor săi.

— Pentru acţiunea noastră, m-am pregătit intens. Printre altele, acum câteva luni, împreună cu „Vitejii studenţi războinici birmanezi", am ocupat Ambasada Birmaniei la Bangkok şi am luat treizeci şi opt de ostatici. N-aveam nimic de-a face cu revendicările studenţilor – pentru mine era un simplu antrenament, am înţeles atunci un lucru: că noi, karenii, n-aveam nici o şansă într-o asemenea acţiune. Dar nici cu „Vitejii..." n-am fi vrut să ne punem. Ei au obţinut atunci tot ce-au dorit şi apoi au cerut un elicopter să se înapoieze în Birmania, spre a se pierde în junglă.

Dar pilotul elicopterului a pretins că nu ne poate transporta pe toţi, fără a primejdui aparatul. Şi-au părăsit doi camarazi, fără vreo ezitare şi, o dată cu ei şi pe mine. Am stat zile în şir într-un canal din preajma Ambasadei, timp în care am băut apă infestat şi am mâncat insecte şi carne crudă de şobolan. Ceilalţi doi au şi murit, destul de repede, otrăviţi de substanţele deversate în apă. Însă noi, karenii, avem încă de mici în alimentaţia noastră porţia de antidoturi pentru otrăvuri. E o tradiţie păstrată din vremuri în care strămoşii noştri erau înarmaţi cu arcuri şi cu săgeţi înmuiate în *curara.* Totuşi, m-am îmbolnăvit şi eu de malarie. Când am îndrăznit să ies, de-abia mai puteam să mă ţin pe picioare. Drumul până la graniţă l-am parcurs cu mai multe grupuri de pelerin îndurând cele mai atroce dureri, suportând, fără scrâşnire, cele mai afurisite crize, fără să mă plâng sau să cer ajutor, căci înţelesesem că era o încercare: dacă Dumnezeu voia cu adevăr să devin un comandant care să lupte pentru eliberarea karenilor atunci urma să mă ţină în viaţă. Şi din nou am ştiut că, singuri, nu vom avea sorţi de izbândă. De aceea am vrut să ne aliem în formaţiunile musulmane ale Rohingyas din Arakan, care sunt în stare să-i sfâşie de vii pe birmanezi, de când comunitatea lor e trei sute de mii de suflete a fost fugărită până în Bangladesh. Dar aceştia nu fac deosebire între birmanezi şi kareni şi am fi fost sacrificaţi într-o luptă care nu ne aparţinea. Aşa am ajuns la ideea angajării voastre. Mister David a vorbit cu un instructor american cu care rămăsese prieten, iar acesta a vorbit cu un mare şef al vostru.

Pe neaşteptate, drumul prin junglă ia sfârşit. De la liziera pădurii, putem zări în depărtare, în lumina palidă a dimineţi clădirile unui oraş.

— Ratchaburi! şopteşte Suur, uşor înfiorat, apucând binoclul care, până atunci, îi atârnase la şold.

— Suntem în Thailanda? exclam eu, căzut din pom.

— Te aşteptai să treci pe la vamă? mă ia Fachirul peste picior la spune, ai ceva obiecte de declarat?

Than trimite în recunoaştere doi luptători deghizaţi, artă în care karenii sunt maeştri. Nu pot şi nu remarc faptul că, pe cât de buni luptători sunt, tot pe atât şi actori. Than nu aşteaptă reîntoarcerea lor. Ne îndrumă într-o direcţie numai de ei cunoscută şi, în scurt timp, ajungem într-un soi de cătun, format din patru case. Stăm tupilaţi pe după copaci, până când Than

intră într-o colibă, apărând, aproape imediat, cu un ins sfrijit, îmbrăcat ca un papagal.

— Akapol! face Than prezentările. Vom aştepta în casa lui să se întoarcă cercetaşii.

Unul câte unul, la distanţă de câteva minute, ne strecurăm în casa thailandezului – o locuinţă formată dintr-o cameră mare, cu două paturi şi o masă; şi una mai mică, pe care o foloseşte drept magazie.

— Autobuzul e în şopron. Are plinul făcut, raportează Akapol, îndată ce ne strângem cu toţii.

Than scoate un teanc de *bahts*[15] pe care-i numără în palma întinsă a gazdei. Banii dispar la iuţeală în buzunarul pantalonilor coloraţi.

— Rudele mele sunt plecate la plantaţie, zice Akapol. Nu din lipsă de încredere, dar e mai bine să rămâneţi ascunşi. De plecat, plecaţi mâine dimineaţă, înainte să se scoale. Noaptea umblă multe patrule, mai ales de când au deschis o tabără de refugiaţi lângă oraş.

— Am fi vrut să atacăm chiar astăzi! spune Than, trecându-şi mâna prin părul negru şi lucios.

— În nici un caz! exclamă Akapol. E o conferinţă mare acum şi au adus multă poliţie în oraş.

— S-a întâmplat ceva?

— Au venit cei de la ONU să viziteze lagărul. Dar diseară pleacă. Mâine e cel mai bine pentru voi.

— Dacă ne ascunzi în casă de rudele tale, mai rămâne soţia ta, zice Suur, aruncând priviri rapide prin ferestruică.

— E la oraş. O să doarmă la sora ei, care e cam bolnavă şi are nevoie de ajutor, îl linişteşte Akapol, deşi el însuşi pare tare speriat.

Între timp, Colosul, pentru care proprietatea privată e o noţiune total abstractă, inspectează încăperea, neomiţând să scuture: câteva ulcioare ieşite în cale.

— Ai pierdut ceva, soldatule? îl întreabă Akapol, vizibil deranjat de cotrobăiala uriaşului.

— Voi cum preparaţi rachiul în partea asta a lumii? Se interesează Colosul, de parcă ar fi fost un celebru etnograf, plecat în lume să colecţioneze cele mai ciudate obiceiuri.

Cuvântul „rachiu” pare însă parola cea mai veridică.

---

[15] Moneda naţională thailandeză (n. trad.).

Trăsăturile thailandezului se destind brusc, iar faţa i se înmoaie ca un burete. Cu mişcări socotite, scoate dintr-un coş de răchită o canistră de trei litri, pe care-o agită promiţător. Ştie că nu are succes la kareni, aşa că ne-o oferă doar nouă spre degustare. *Siama*, cum îşi alintă el rachiul, primeşte din partea juriului nota maximă. E fabricat din orez şi are gustul *mao-tai*-ului chinezesc, doar că e mai parfumat. Întrucât comerţul cu droguri domină, aproape în exclusivitate, preocupările localnicilor, *siama* nu prea are căutare. Iată de ce Akapol e fericit să ni-l pună la dispoziţie, evident, contra unei sume modice. În acelaşi preţ, Akapol umple masa cu turte şi legume, iar într-un oloi aduce bucăţi de carne prăjită, care păstrează un iz puternic de câine. Ne este însă prea foame pentru a cere intervenţia celor de la protecţia animalelor.

Karenii se mulţumesc cu foarte puţin, în schimb, se îngrămădesc în cele două paturi, se strâng unii în alţii, ca nişte pui şi se pun pe sforăit. Doar Than preferă să rămână treaz, în compania noastră. Spre deosebire de drumul prin junglă, acum e foarte tăcut. Şade pe un scăunel cu trei picioare, ţinându-şi faţa în mâini şi privind, uneori, către unul sau altul dintre noi. Pentru el, responsabilitatea acţiunii este alta decât în cazul nostru şi pare să-i fi încovoiat puţin umerii. Privirea însă îi rămâne senină şi un zâmbet îi joacă, din când în când, pe buzele-i senzuale.

— Bunule Akapol, zice Colosul, de îndată ce sângele lui face joncţiunea cu *siama,* eşti imaginea vie a tradiţionalei ospitalităţi thailandeze. Puţine popoare din lume sunt gata să-şi împartă bucatele cu drumeţii care le bat la uşă.

Ce-i drept, de când a vizitat bordelurile din Bangkok, Colosul a băgat la cap multe despre ospitalitatea tradiţională. Memoria lui păstrează momente semnificative, pe care nu ezită să le evoce, bătând şaua ca să priceapă iapa. Bineînţeles că nu dă nici o ceapă degerată pe numita ospitalitate, dar, cu timpul, a învăţat că, în afară de metodele brutale, mai există şi categoria celor mieroase, cu sorţi mai mari de izbândă în anumite situaţii. Discursul lui are bătaie lungă, vizând, ca de obicei, prezenţa revigoratoare a unei muieri. Dar vorbele meşteşugite nu au nici un efect. Akapol îl lămureşte că femeile din cătun sunt nişte cotoroanţe, care n-ar putea trezi nici măcar interesul unui babuin aflat pe patul de moarte.

— S-avem răbdare, se consolează Colosul de unul singur, niţeluş nemulţumit că a stricat orzul pe gâşte. Poate că la spitalul

pe care-l vom vizita în curând vom întâlni niscaiva doctoriţe mai flămânde.

— E un spital de boli psihice! îi aduc eu aminte, deşi un argument mai tâmpit nici că aş fi putut găsi.

— Şi ce? mă trezeşte Colosul la realitate. N-am de gând să le-o trag la creiere! Toată lumea ştie că Thailanda este patria sexului! A trece prin această minunată ţară, fără să dai cu botul într-o păsărică, echivalează cu a străbate cârciumile în căutare de lapte praf. Babacu' meu nu scăpa nici o ocazie să-mi amintească faptul că viaţa e atât de scurtă, încât e păcat să ţi-o petreci-n afara barurilor. De fiecare dată când ieşea din comă alcoolică, număra zilele petrecute în spital şi le scădea pe răboj. Astfel, după socotelile lui, era doar cu vreun an-doi mai bătrân decât mine. Puterea lui de convingere devenise proverbială în tot oraşul Chicago. Odată, tipii au avut proastă inspiraţie de a-l obliga să participe la şedinţele unor alcoolici anonimi. În exact trei zile, toţi deveniseră alcoolici notorii.

— Îţi poţi aminti măcar de o faptă bună sau de o pildă de urmat din amărâta ta de viaţă? se interesează Fachirul, care, totuşi, e departe de a folosi drept exemplu tinerilor studioşi.

Colosul îl priveşte cu largheţe, scobindu-se cu pumnalul în dinţi, după care îl şterge igienic de pantalonii lui jegoşi. Ţistuie de câteva ori, spre a asigura o canalizare cât mai apropiată de standarde şi începe să cotrobăie după un trabuc. Than se grăbeşte ă-i ofere foc.

— Ai rămâne crăcănat de câte pilde ţi-aş putea înşirui! grohăie uriaşul, pufăind cu nesaţ. Desigur, nu-mi amintesc să fi trecut vreo bătrână stradă sau să fi ridicat biberonul cu lapte scăpat de un sugar. În schimb, mă pot lăuda că ţi-am salvat viaţa de vreo două ori.

Aici ne-a avut! E pe domeniul lui, căci, într-adevăr, mulţi dintre cei alături de care a luptat îi datorează faptul că sunt încă vii. Colosul poate fi socotit, fără teama de a greşi, unul dintre cei mai buni soldaţi din lume. Capacitatea sa de luptă întrece orice închipuire. Armele de foc, de orice tip, pumnalul sau laţul de oţel sunt, în mâinile lui, baghete magice. Cu braţele sale puternice poate strangula simultan chiar şi patru inamici, strângându-i doar la piept. S-a ajuns până acolo, încât în jurul numelui său s-au creat chiar şi legende. Nu puţini războinici tremură când ştiu că se vor înfrunta cu el. Până şi gloanţele ezită să-l supere cu

ceva, ocolindu-l cu prudenţă. Scursoarea mahalalelor din Chicago, o dată intrat la Marines, a dat peste cap multe dintre metodele de antrenament, socotite printre cele mai dure. Şi, totuşi, ipocriţii din armata americană n-au ezitat să-l îndepărteze când au constatat, într-o situaţie reală de luptă, că soldatul de rangul întâi Frederick Sheldon ucidea oamenii din plăcere. L-au surghiunit, aşadar, condamnându-l automat la mercenariat. De atunci, Colosul nu încetează să le-o plătească, ori de câte ori are ocazia, aşa cum s-a întâmplat şi în Kosovo.

Rămas fără argumente, Fachirul face pe obositul. Ia poziţia favorită, a florii de lotus, cu spatele abia sprijinit de perete şi adoarme la comandă. Nici eu şi nici Colosul nu suntem, totuşi, mai puţin obosiţi. Drumul prin junglă seamănă foarte bine cu căţărarea pe un versant vertical, fără echipament de alpinist.

Pe de altă parte, misiunea noastră ne dă destulă bătaie de cap. Nu-i cunoaştem foarte bine pe thailandezi şi nu putem garanta că, mai degrabă, ar arunca spitalul în aer, decât să trateze cu teroriştii. Lupta într-un spaţiu închis are, de cele mai multe ori, foarte puţine şanse de reuşită, căci nu mai depinzi doar de pregătirea ta, ci, mai ales, de reacţia celor cu care te confrunţi. Dar, din momentul în care ai ales mercenariatul, gândul la propria ta viaţă devine o povară. Asta, bineînţeles, nu exclude dorinţa permanentă de supravieţuire, căci nu suntem, pur şi simplu, nişte aventurieri. Iar una dintre principalele şanse de supravieţuire o reprezintă deţinerea la perfecţie a celor mai moderne tehnici şi strategii militare, lucru cu care ne putem mândri.

Than îl trezeşte pe Colos, ale cărui crâncene sforăituri ar putea pune în stare de alarmă vreo patrulă thailandeză. Ostentativ, Colosul îşi înfige în gură un amortizor de pistol şi se întoarce pe partea cealaltă. În mod ciudat, sforăiturile încetează.

Dimineaţa încă buimacă ne găseşte în autobuzul străvechi, procurat de Akapol. Te cuprinde mirarea cum de o asemenea piesă de muzeu cutează să străbată drumul plin de gropi şi de gunoaie. Săltăm pe scaune ca nişte păpuşi de cauciuc, ţinându-ne zdravăn de bare şi înjurând fără încetare. Tot e bine, conchide Colosul, că nu am fost nevoiţi să cumpărăm bilete, deşi niciodată în viaţa lui n-a apelat la genul ăsta de hârtiuţe, despre care a auzit doar de la alţii.

Than e într-o stare febrilă cum nu l-am mai văzut. Se roagă

neîncetat să nu dăm în drumul nostru peste vreun echipaj de poliţie. Dar, după ziua grea de ieri, când cu vizita celor de la ONU, se pare că poliţia se odihneşte *in corpore.* Doar câţiva ţărani, cărând coşuri mari sau trăgând cărucioare de lemn, încearcă să facă pe autostopiştii, dar fără succes.

— S-au terminat biletele! le strigă, de fiecare dată, Colosul, riscând să devină obsedat pe chestia asta.

Pătrundem la periferia oraşului, unde căsuţele de lemn sau de piatră distonează cu cele de tablă sau carton, care aproape le înghit. Locuitorii nu s-au trezit încă – rar, pe la câte-o fereastră, apare o figură buimăcită. Pufăind şi păcănind, autobuzul intră în curtea spitalului, aflat nu departe de marginea oraşului. E o clădire nouă, cu două caturi, vopsită în alb şi galben, deasupra căreia flutură un steag cu cruce roşie. Cei doi gardieni din faţa uşii rămân, pur şi simplu, cu gura căscată, când coborâm din rablă, incapabili să acţioneze. Îi legăm de uşi, pentru a folosi drept scut viu.

În câteva minute ne şi împrăştiem peste tot, în dispozitivul plănuit, asigurând acoperirea pentru toate laturile stabilimentului. De acoperiş iau poziţie doi kareni înarmaţi cu mitraliere FRAM.

Personalul medical e într-o derută totală. Bolnavii din secţii dau semne de agitaţie, dar, cu excepţia celor de la dezintoxicare, pe care i-am şi izolat într-o aripă, nu sunt în stare să priceapă nimic.

— Se filmează, le explică scurt Fachirul. Turnăm un film de aventuri cu pac-pac şi bum-bum!

Directorul spitalului, un bătrânel cu o pată violet pe chelie, încearcă să-şi liniştească personalul, care, cu excepţia a două infirmiere, e compus tot din vârstnici.

— Nu avem nimic cu voi, le spune Than, după ce îi adună pe toţi, medici şi asistenţi, în holul de la intrare. Cooperaţi cu noi şi n-o să vi se întâmple nimic. Nu dorim decât să salvăm vieţile compatrioţilor noştri.

— Cu preţul vieţilor noastre? întreabă directorul, cu o voce autoritară, cum, probabil, e obişnuit să vorbească cu subalternii şi bolnavii săi.

— Repet, nimeni dintre voi nu va avea ceva de suferit, insistă Than. Vrem doar deschiderea graniţelor pentru refugiaţii kareni.

— Vă asumaţi o responsabilitate imensă! guiţă directorul, a

cărui pată violet a devenit roşie. Acţiunea voastră riscă să dea cu piciorul efortului de luni şi ani de zile pe care l-am depus pentru însănătoşirea bolnavilor noştri. Bolile lor se pot agrava în mod iremediabil.

— Vă puteţi continua activitatea în mod obişnuit, precizează Than. Nu vă vom împiedica cu nimic. N-avem nevoie de victime, întrucât cauza noastră este o cauză umană.

— În condiţiile astea, umanismul vostru înseamnă crimă! ţipă un medic mătăhălos, păşind cu îndrăzneală înainte.

— Destul! intervine nervos Suur, împingându-l înapoi. Nu cu voi avem de tratat. Faceţi-vă treaba şi nu vă puneţi viaţa în pericol.

— Nu răspundem de reacţiile bolnavilor noştri, punctează medicul, privindu-l cu ură.

— Daţi-le sedative!

— Eşti medic? face, dispreţuitoare, matahala.

Venit din spate, Fachirul îl îngenunchează pe scandalagiu cu o lovitură la rinichi.

— N-aţi înţeles, aşa-i? şuieră el, agitându-şi periculos arma pe sub nasul medicilor. Poate că asta vi va face să pricepeţi mai repede.

Sirena poliţiei întrerupe discuţia, care risca să se transforme într-un colocviu pe teme militaro-medicale. Foarte prompţi, thailandezii au adus cu ei şi un negociator, care nu pregetă să-şi reclame interlocutorul.

Suur alege cinci membri ai personalului medical, cu care se înconjoară şi iese în faţa clădirii. După câteva minute, revine singur. Ca un gest de bunăvoinţă, i-a eliberat pe cei cinci. De-acum nu avem de făcut altceva, decât să aşteptăm reacţia autorităţilor, termenii sunt clari: orice încercare de asalt în forţă va avea drept rezultat măcelărirea ostaticilor.

Între timp, forţele poliţieneşti luaseră poziţie în jurul spitalului, la limita de o sută de metri impusă de Suur, care acţionează conform tehnicii predate de noi. Nu tot atât de supus se arată însă Tian, care e plin de iniţiative.

— Să eliberăm o parte din bolnavi, propune el. Poate că asta ar îmblânzi şi i-ar face să se gândească mai bine la cererile noastre.

— Ar fi o greşeală! exclamă, iritat, Fachirul. Le dăm un semn e slăbiciune de care vor profita imediat.

— Totuşi, insistă Than, trebuie să continuăm dialogul cu ei, căci nu suntem nişte criminali.

— Ăsta nu e un joc de grădiniţă! izbucneşte Fachirul, pe care rareori l-am văzut ieşindu-şi din sărite. Sunt reguli clare şi trebuie a le respectăm, căci altfel riscăm să fim lichidaţi. Vă reamintesc că, în ceea ce ne priveşte pe noi trei, nu dorim să devenim eroi ai neamului!

Than îi face un semn lui Suur şi dispar amândoi pentru o convorbire între patru ochi. Dacă tinerii kareni ţin să aibă iniţiative personale, lucrurile s-ar putea deteriora. Dar nu e cazul, deşi cu părere de rău, Than revine şi ne transmite că va merge pe mâna noastră.

— Aşa ne trebuie, dacă ne amestecăm cu ţâncii! zice Colosul, desfăcând dopul nelipsitului său bidonaş.

— Să fi uitat că tu eşti cel care ne-a îndemnat să acceptăm contractul? fac eu pe miratul.

— La plată care ni se face, am fi putut să însoţim şi un pluton e maimuţe păroase! o întoarce, fără jenă, Colosul. Şi pe urmă, doar n-aţi acceptat să veniţi cu mine, pentru că v-a convins un liant turistic!

Se ridică impunător şi pleacă să facă un rond de control. Sectorul în care simt închişi nebunii periculoşi îl atrage în mod deosebit. Pare un urangutan sosit în vizită la o grădină Zoo, care-şi priveşte cu interes confraţii închişi în cuşti. Încearcă chiar şi un crâmpei de conversaţie care, fireşte, e primită cu bucurie de pensionarii stabilimentului. Doi dintre ei se arată dispuşi să-i arate Colosului cum funcţionează PHONG-ul. Păcăne din buze, cu pumnii strânşi, stârnind veselia uriaşului. E gata să le ofere un gât de *siama,* când o infirmieră apare la timp.

— Vrei să-i omori? zice ea, căutând să-şi ascundă frica, deşi munca alături de psihopaţi a înăsprit-o îndeajuns.

Dintr-o dată, Colosul are altă preocupare. Îi face inventarul femeii care are o constituţie mai mult decât atletică, iar unicul său ochi capătă treptat o culoare sângerie, mărturie clară a intenţiilor lui.

— Mă gândeam că o duşcă de băutură i-ar putea îmblânzi, melodiază el, gudurându-se ca un motan castrat.

— I-ar îmblânzi definitiv, îi dă dreptate infirmieră. Sunt sedaţi, iar efectul ar fi mortal.

— Doamnă… pronunţă cu dificultate Colosul, încercând şi

descifreze numele trecut pe ecuson, doamnă Pai, ar fi benefic pentru mine dacă aţi încerca să mă lămuriţi asupra manifestărilor bolilor psihice de care suferă amărâţii ăştia.

Infirmiera stă o vreme în cumpănă. Colosul nu prea aduce cu un student la Medicină, aflat în sesiune. Pe de altă parte, experienţa îi spune că are în faţă un psihopat pur sânge care, cine ştie cine prin ce întâmplare, umblă încă în libertate.

— Nu cred că e tocmai momentul potrivit! conchide ea pe drept, făcând instinctiv un pas înapoi.

Colosul îşi linge buzele bătucite, aruncându-şi cu un gest scurt PHONG-ul la spate. O idee, care-i pare genială, îi pleoscăie în creier, asemenea unei pietre aruncate în apă, producându-i valuri de încântare.

— Ia spune, madam Pai, ai vrea să te las să ieşi din spitalul ăsta? Ai vrea să fii liberă?

— Eu! exclamă, neîncrezătoare infirmieră, surprinsă de propunerea uriaşului, care-o fixează cu privirea.

— Da! întăreşte Colosul, umflându-se în pene. Eu sunt şeful pe-aici, aşa că nu mi-ar fi greu s-o fac.

— Şi de ce m-ai alege tocmai pe mine? continuă infirmiera să ceară detalii, deşi a cam priceput ce va urma.

— Pentru că am o stimă deosebită faţă de femei! aruncă la derută uriaşul, ducându-şi automat mâna la prohab.

Îi priveşte cu nesaţ pulpele zdravene, care i se ghicesc sub halatul strâmt, fără să-şi mai mascheze dorinţa. Pe neaşteptate, o înhaţă de ceafă, apropiindu-şi faţa hidoasă de-a ei.

— Serviciu contra serviciu! trânteşte el direct, considerând că preliminariile au durat îndeajuns de mult.

Ţipătul femeii e oprit de laba lui pătrăţoasă, care îi acoperă aproape în întregime figura.

— Mai există şi varianta pumnalului, face el, ameninţător. Aş putea pretinde că am fost atacat în timpul serviciului.

Infirmiera îşi roteşte îngrozită ochii în toate părţile, dar singurii din preajmă sunt periculoşii de după gratii, iar aceştia privesc spectacolul cu o aviditate ce spune totul despre ajutorul pe care i l-ar putea da.

Colosul nu-şi pierde timpul. Strecoară o mână pe sub bluza infirmierei, căutându-i sânii, în timp ce o lipeşte strâns de trupul lui musculos. Pai este paralizată de frică. Se lasă în voia acestuia, căutând disperată o ieşire. Când prinde un moment prielnic,

ridică fulgerător genunchiul, lovindu-l violent în vintre. Instantaneu, Colosul o pălmuieşte, trimiţând-o direct în gratiile de după care nebunii îşi scot mâinile, imobilizând-o. Cooperează cu o frenezie care-l surprinde până şi pe uriaş. Halatul şi desuurile zboară, rupte în bucăţi, dezgolind-o complet pe femeie.

— Drace, ce păsărică bărboasă! răcneşte încântat Colosul, în timp ce un nebun îşi strecoară o mână între picioarele infirmierei, strângând-o spasmodic. Hei! îl opreşte Colosul. Mai întâi eu! Există o prioritate în toate!

— Ce faci aici, nepricopsitule? se aude deodată glasul Fachirului, apărut din spatele uşilor batante.

— Tu ce crezi? cloncăneşte Colosul, eliberându-şi membrul supraexcitat. Fac un control de rutină.

— Încetează, dobitocule! zbiară Fachirul, trăgându-l violent înapoi şi lovind cu arma peste mâinile nebunilor.

Cum stă aşa, total aiurit şi cu pendulul pornit triumfător la asaltul final, Colosul e tare caraghios. Aproape că se îneacă de furie când vede cum infirmieră, scăpată din strânsoare, şterge grăbită putina.

— Cine dracu' te crezi, să mă întrerupi din exercitarea drepturilor mele legitime? strigă uriaşul, încurcând niţeluş datele de stare civilă.

— Pentru fiecare dată când mi-ai salvat viaţa, există cel puţin încă alte zece situaţii în care mi-ai pus-o în pericol! îi dă Fachirul o replică întârziată. Nu ne aflăm la bordel. Ba chiar aş fi tentat să spun că suntem pe cale s-o încasăm din plin. Toată poliţia şi o bună parte din armată ne vor boaşele. Bagă-ţi scula înapoi şi treci la treabă!

— De băgat, o bag eu înapoi, dar, în schimb, o să scot cuţitul! ameninţă Colosul, gata să-şi ducă la îndeplinire promisiunea.

Apariţia lui Than opreşte un conflict care s-ar fi lăsat sigur cu vărsare de sânge. Colosul părăseşte arenă în trombă, uitând să mai deschidă uşa. Îmi trebuie multă forţă de convingere şi o cantitate însemnată de *siama,* ca să-l calmez. Reuşesc doar cu o promisiune aruncată la plesneală:

— La noapte, vom putea face o vizită în pavilionul doamnelor. Am aflat despre el, ştiu unde se găseşte, dar până atunci, *mucles!*

Dintr-o dată, Colosului îi trece furia. Mă bate pe spate, tămâindu-mă cu vorbe ca mărgăritarele:

— Întotdeauna am admirat la tine spiritul camaraderesc! zice el, rânjind cu toată gura. Asta, spre deosebire de scopitul de Fachir, care, probabil, nu s-a atins de o femeie în viaţa lui.

Din oră în oră schimbăm poziţiile, pentru a preîntâmpina orice posibilă defecţiune din interior; Suur şi-a repetat cererile, ameninţând că, o dată cu lăsarea serii, va fi împuşcat primul ostatic. I se răspunde că tratativele delegaţiilor celor două guverne vor dura mai mult. Suntem siguri că e vorba door de o abureală, o tragere de timp, pentru că poliţia să-şi pună la punct planul de atac. La toate încercările thailandezilor de a lua legătura cu noi, singurul răspuns e tăcerea, deşi Than se stăpâneşte cu greutate, preia iniţiativa. A rămas la părerea că trebuie să încercăm cu duhul blândeţii şi o ţine în el, mocnită, însă pentru noi trei e la fel de periculoasă.

Fachirul are o idee bine primită de kareni. Ne schimbăm uniformele de camuflaj cu halate albe. Cel mai fericit este, fireşte, Colosul, care îşi încinge şi capul cu o oglindă-focalizator. Chiar şi neînarmat, tot nu l-ar putea confunda cineva cu un medic, ci tot cu un pacient.

Când am spus că ideea lui Than, deşi mocnită, e la fel de periculoasă, am ştiut ce spun. Profitând de faptul că noi plecaserăm să controlăm dispozitivul, îi dă ordin lui Suur să iasă în curte cu întreg personalul medical, pe care-l eliberează. Cere încă o dată thailandezilor, ca răspuns la gestul lui, înţelegere şi cooperare. De astă dată, a întrecut măsura!

— Noi am şters-o! clănţăne, furios, Fachirul, abia stăpânindu-se să nu-l împuşte pe karen.

— Mai avem încă o sută şi ceva de ostatici! zice, liniştit, Than, făcându-se că nu observă arma pe care indianul a îndreptat-o spre el.

— Au fost eliberaţi exact cei care ne puteau garanta viaţa! urlă Fachirul. Pentru bolnavii rămaşi, thailandezii se vor grăbi să apeleze la o formă originală de eutanasie şi ne vor extermina la grămadă!

— Sunt reporteri străini afară! pluseează Than.

— Cui îi pasă de nişte zgârie-brânză?! sar şi eu, începând să mă simt ca un şoarece prins în cursă.

O împuşcătură ne face să ne repezim la ferestre. Abia apucăm să-l vedem pe Suur căzut la pământ, cu capul secţionat în două, că o ploaie de gloanţe se şi abate asupra noastră. Răpăiala

încetează tot atât de brusc pe cât a început. Poliţiştii nu trec la asalt, aşa cum ne-am fi aşteptat.

— Ai stricat totul! urlă Fachirul, trăgând un şut unui scaun, care zboară prin fereastră.

— Îmi asum răspunderea! spune Than, căutând să păstreze o atitudine mândră şi dispreţuitoare, dar care nu-i iese cum şi-ar fi dorit.

— Răspunderea! sare, furios, Colosul. Răspunderea? repetă el, de parcă ar auzi pentru prima dată cuvântul cu pricina. Răspunderea pentru vieţile noastre? O, mare comandant, atunci putem dormi liniştiţi, dacă tu vei veghea asupra noastră!

— Şi pentru ăştia tot tu îţi asumi răspunderea? plusează şi Fachirul, arătând spre doi kareni răniţi de rafala poliţiei.

Cei doi au răni grave. Le dăm primul ajutor, deşi prea multe nu se pot face. Tembelul de Colos, care trece cu iuţeală de la o stare la alta, îşi aminteşte că e îmbrăcat în halat alb şi îi pune pe bieţii tineri să deschidă gura pentru a se benocla cu oglindă în gâtlejul lor. Fachirul îi face vânt, pomenindu-i în treacăt de nişte locuri libere în aripa periculoşilor.

Este întâia oară de la începutul misiunii când îl văd pe Than descumpănit. Forţa noastră de răspuns slăbise considerabil prin moartea lui Suur şi rănirea celor doi. La propunerea Fachirului, care devine iarăşi stăpân pe el, Than cere prin telefon ajutoare pentru cei răniţi. Poliţiştii se arată neaşteptat de cooperanţi. Îi lasă chiar şi pe reporteri să filmeze din gros apropierea celor doi medici trimişi care, după ce sunt percheziţionaţi, primesc acceptul să intre în spital.

În urma unui consult sumar, medicii hotărăsc că răniţii au nevoie de o operaţie urgentă.

— Fără asistenţi, pretinde unul dintre medici, nu putem să ne descurcăm.

— Nu ne priveşte! i-o tăie Fachirul, care e tot timpul cu ochii pe ei. Vă ajutăm noi. La nevoie, ştim să facem şi pe asistentele.

Într-adevăr, posedăm destule cunoştinţe în domeniu. Ca mercenari, angajaţi în lupte mai mult sau mai puţin clandestine, nu beneficiem decât rareori de asistenţa unui spital de campanie. Iată de ce, la nevoie, putem face şi pe felcerii.

— Viaţa camarazilor voştri este în pericol! insistă medicul, trăgând cu coada ochiului în toate direcţiile. Chemaţi două asistente specializate în chirurgie..

Than nu vede de ce n-am face-o. Trebuie să-i smulg receptorul telefonului din mână şi să-l apostrofez serios. Nu auzise de Calul Troian, ba chiar ideea îl face să surâdă.

— Sunt neînarmaţi, insistă el. Iar cei doi trebuie salvaţi cu orice preţ!

Dacă Fachirul mai poate fi confundat cu un băştinaş, Colosul şi cu mine facem notă discordantă. Lucrul ăsta stârneşte şi curiozitatea celor doi medici, care-şi exprimă, chipurile indiferenţi, nedumerirea cu voce tare. Dar Fachirul stă tot timpul în coasta lor, cu PHONG-ul pregătit să-i găurească, în caz că situaţia ar cere-o. În timp ce pregătesc perfuziile şi instrumentarul, medicii continuă să comenteze ca la un meci de fotbal.

— Voi sunteţi legişti? se răţoieşte Fachirul.

— Nu înţeleg!

— Dacă vă mai moşmondiţi mult, ăştia doi or să moară, iar voi n-o să mai fiţi buni decât de ciocli!

Atitudinea Fachirului, dublat de Colos, îi îndeamnă pe medici la treabă. Than şi cu mine suntem puşi să-i ţinem pe cei doi kareni încovoiaţi, ca să li se administreze injecţia cu anestezic în şira spinării. Medicii pregătesc cu minuţiozitate seringile, ţinându-le în sus ca pe nişte lănci pregătite pentru turnir. Fac o singură greşeală: se privesc reciproc, e drept, doar o fracţiune de secundă, dar suficient pentru a ne pune în gardă.

— La perete! scrâşneşte Fachirul, agitându-şi arma. Acum!

— Sunteţi nebuni! exclamă unul dintre medici. Ce v-a apucat?

Fără să le răspundă, Colosul îi loveşte peste seringi, care cad, spărgându-se de mozaic, apoi îi îmbrânceşte în zid.

— V-ar fi mers schemă, dacă aţi fi avut de-a face doar cu puştanii ăştia! le transmite Fachirul.

Din două mişcări le rupe cămăşile, dând la iveală microfoanele bine lipite de piept. Medicii, care nu prea sunt medici, se fac mai albi decât peretele în care au fost împinşi.

— Domnilor poliţişti, strigă Fachirul spre unul dintre microfoane, credeam că ştiţi ce înseamnă condiţiile unui armistiţiu. Sunt dezamăgit. Aţi procedat total neprofesionist.

— Şeful poliţiei trebuie sancţionat disciplinar! urlă şi Colosul spre celălalt microfon. Pentru început propun să fie suspendat. Sunt gata să-i iau locul.

Cei doi medici sunt duşi pe acoperiş şi legaţi cu funii lungi le

catargul pe care flutură steagul cu cruce roşie. Când îi forţăm să se apropie de parapet, vânzoleala poliţiştilor încetează şi se face linişte. Un strigăt de groază se desprinde apoi din mulţime, când, cu o lovitură de picior, cei doi medici o iau vertiginos la vale. Se opresc însă la câţiva metri de pământ, lovindu-se cu căpăţânile de zid şi julindu-se zdravăn. Se zbat, scoţând ţipete ascuţite.

— Data viitoare, or să zboare fără funie! le transmit eu poliţiştilor, care privesc panaramă.

Îi lăsăm agăţaţi pentru o mai bună aducere aminte, ceea ce îi determină pe thailandezi să ceară noi negocieri.

— E o greşeală, murmură Than, cu fruntea acoperită de sudoare. N-am făcut decât să-i înrăim.

— Dacă era vorba să luăm parte la un menuet, n-am mai fi bătut atâta drum! ricanează Fachirul. Iar totul se datorează doar necugetării tale.

Karenul primeşte reproşul fără să protesteze. Fachirul îl tratează, totuşi, ca pe un egal, ceea ce îi mai alină orgoliul. Ia legătura cu poliţiştii şi le transmite că vom mai aştepta până a doua zi dimineaţă, după care, dacă graniţa nu va fi deschisă, vom arunca de pe acoperiş câte un ostatic la fiecare zece minute. Fără frânghie.

Unul dintre cei doi kareni îşi dă duhul, iar celălalt trage să moară. Mai rămânem doar noi trei şi patru kareni. Ne reîmpărţim posturile de supraveghere, în vreme ce Fachirul instalează explozibil la uşile de acces în clădire. Câţiva pacienţi de la dezalcoolizare sunt priponiţi în faţa ferestrelor.

Pentru că nu li se administrează tratamentul la timp, periculoşii, dar şi ceilalţi bolnavi, prind să chirăie, mulţi dintre ei umplând holurile. Le împărţim sedative la nimereală, căci nimeni nu mai stă să le citească fişele, după care îi forţăm să-şi reia locurile în saloane.

Mai dificil e cu furioşii. Zgâlţâie gratiile, vorbind toţi deodată şi unii se iau chiar la bătaie. Colosul găseşte soluţia şi pentru aceştia. Scoate un ajutaj pentru caz de incendiu şi-i stropeşte cu furtunul. Bolnavii nu sunt la primul lor duş rece, iar la arşiţa care s-a lăsat, s-ar putea chiar bucura. Efectul e cel scontat. Toţi încetează greva spontană şi se strecoară în paturi.

— Nu e greu să fii doctor! Rage Colosul, mulţumit şi chiar puţin surprins de rezultate.

— Poţi găsi aici un loc de muncă, îl încânt eu. Cu atât mai

mult, cu cât personalul medical a fost concediat în masă.

— Trebuie să fii mult prea prost ca să accepţi să stai printre damblagii, o ia de bună Colosul, bătându-se cu degetul peste tâmplă şi uitând să pomenească despre necesitatea unei diplome în domeniu. Mie îmi ajung ăştia de afară, de care mă lovesc la tot pasul. Ar trebui ca oraşe întregi să fie folosite drept spitale.

E un lucru cert că persoanele de faţă se exclud şi, ca atare, Colosul n-ar avea ce căuta într-un asemenea oraş. Pe undeva are dreptate. Pentru unul ca el, ar trebui construit un stabiliment în exclusivitate.

— Cu mult timp în urmă, continuă acesta cu blândeţe în glas, am intrat şi eu într-un spital ca ăsta.

— Şi cum ai scăpat? zic eu, fără să vreau.

— Tâmpitule! mă apostrofează Colosul, cu aceeaşi blândeţe. Eram în vizită la babacu' meu, aflat la dezalcoolizare, ce credeai?

— Îi duceai portocale?

— Doar coaja, pentru că, în loc de miez, erau sticluţe cu whisky. El mă învăţase trucul. Trebuie să spun că atmosfera de-acolo m-a cam pus pe gânduri, continuă Colosul, exagerând ca întotdeauna. Doctorul care bântuia prin zonă era de două ori mai uşchit decât orice pacient al spitalului. Le vorbea tuturor ca unor copilaşi abia luaţi de la ţâţă, scărpinându-se permanent în fund, de parcă de-acolo ar fi luat medicamentele pe care le prescria. „Ce face ţonţonelul mic şi dulce în această dimineaţă trandafirie?" Îi zicea el câte unui nebun pe care n-ai fi vrut să-l întâlneşti noaptea pe stradă. Evident că nebunul se pârţâia sau, în cel mai bun caz, înjura amarnic. Mulţi încercau să-l şi lovească cu piciorul. „Am păpat pastiluţa roz?" scâncea doctorul la ei, băgându-şi un deget în cur. Să fiu sincer, n-am priceput ce soi de tratament psihiatric era ăla, însă limbajul lui afurisit îi scotea pe toţi din minţi. Doar bătrânul, care s-a dovedit a fi cu o secundă mai deştept decât ceilalţi, îi răspundea în aceeaşi manieră, sperând într-o eliberare precipitată. „Azi mi s-a dezumflat limbuţă", zicea el vesel, scoţându-şi limba vânătă, care ar fi umplut de invidie până şi o vacă.

„Năsucul e puţin înfundat, dar căpşorul nu mă mai doare", continuă el în aceeaşi notă. Vezi însă că trăsnitul de doctor interpreta asta, pasămite, ca pe o agravare a bolii, căci nu prididea să-i umple la fiecare vizită fişa de la capătul patului, de

ziceai că e pornit să-şi scrie memoriile, începând încă din fragedă pruncie. Ei, în ziua despre care îţi vorbesc, a dat peste mine. „Cine este băieţelul ăsta plăpând şi drăguţ?” a întrebat el, mângâindu-mă pe obraz şi fiind cât pe ce să-şi julească degetele. „Un nou pacient?” Eu i-am dat toate asigurările că nu mă aflam decât în vizită, dar pas să-l convingi! Până nu i-am tras un şut la glezne, nu m-a crezut. „Dar ce ai tu în coşuleţ?” a trecut el la un alt subiect de discuţie. N-am apucat însă să-i răspund, că idiotul şi-a şi înfipt gheara şi, până să-l opresc eu, a muşcat cu poftă dintr-o portocală măsluită. De cum a simţit cioburile, iar whiskyul i-a atacat gâtlejul, a schimbat registrul, punându-se pe blesteme, ca o babă căreia i se rupsese în fofoloancă vibratorul aflat în termen de garanţie. În mod ciudat, nu renunţa însă nici la limbajul lui „băieţel cuminte”, urla el, „cine mă-ta te-a învăţat să faci rahaturile astea? Cădea-r-ai cu capul în latrină, puişor scump!” Vezi bine că am fost nevoit să-i înnod mânecile de la halat. E drept, din grabă, am uitat să-i scot şi mâinile din mâneci, dar cine ar mai fi stat în situaţia aia să ia seama la astfel de amănunte? „Nu e mumos ce faci tu, bibiloi mic, lua-te-ar dracu’!” mai apuca el să-mi transmită printre zbierete. Deodată, l-am simţit în mine pe eroul care aveam să devin mai târziu. De unul singur, am reuşit să-i închid într-un salon pe toţi amărâţii în halate albe, după care am dat drumul pacienţilor şi i-am gonit în stradă. A fost o bucurie generală. Nebunii de-afară, care nu fuseseră închişi, credeau că e un carnaval şi şi-au primit confraţii cu braţele deschise. Singurul care nu s-a bucurat a fost chiar babacu’ meu şi asta pentru că nici prin cap nu-mi trecuse să-l eliberez şi pe el. Tocmai ajunsese cu patul de care-l legasem în dreptul uşii de ieşire, când a intervenit poliţia. Închipuie-ţi că nenorocitul s-a grăbit să mă toarne ca fiind capul răutăţilor, aşa că, o vreme, a trebuit să mă pierd în mirifica lume a portului. Cât despre nebunii eliberaţi, le-a fost atât de greu să-i deosebească de cei aşa-zişi normali, încât, la un moment dat, au şi renunţat.

Asaltul începe la două ore după miezul nopţii. Ne aşteptam la aşa ceva, căci thailandezii, prost sfătuiţi, au oprit curentul, motivând o pană în reţea. Nici măcar nu le-a trecut prin cap că puteau fi dotaţi cu infraroşii. Cinci camioane semiblindate se apropie în viteză, din puncte diferite, de spital. Deasupra, două elicoptere uşoare îşi fixează proiectoarele pe clădire. Uruitul lor sumbru stârneşte printre bolnavi o nouă agitaţie. Încep să urle şi

să arunce cu tot ce au la îndemână. Cei mai înfricoşaţi sunt însă pacienţii legaţi la ferestre, ca şi medicii care continuă să se legene de frânghii, mai mult morţi decât vii.

De pe elicoptere, mitralierele curăţă acoperişul cu rafale scurte. Unul dintre kareni instalat acolo e ciuruit ca o sită. Sunt aruncate câteva petarde fumigene, care acoperă totul cu un fum dens, prin care, la scurt timp, îşi fac apariţia paraşutiştii desantaţi de pe elicoptere. Uşa metalică de acces pe acoperiş este însă capcanată cu explozibil, iar pe culoarul îngust e postat un karen cu o mitralieră, care va putea ţine la respect desantul, pentru multă vreme.

Între timp, camioanele blindate s-au oprit, iar soldaţii, ca nişte gângănii negre, sar afară, repezindu-se la adăpostul pereţilor. Nu ajung chiar toţi, căci focul ucigător al Colosului le răreşte vizibil rândurile. Nici Fachirul nu stă degeaba. Împreună cu doi kareni, menţine un zid de foc, cu ajutorul grenadelor. Sus, uşa de acces de pe acoperiş explodează într-o trombă uriaşă. Un genist mai nepriceput îşi sfârşeşte acolo misiunea, iar alţi câţiva paraşutişti sunt răniţi.

O altă uşă de la parter explodează şi ea, căci capcanele Fachirului sunt executate cu măiestrie. Vreo câteva clipe, atacatorii se opresc, derutaţi. Profităm de deruta lor pentru a ne concentra focul, schimbând încărcătoarele fără oprire. Nu mai e nevoie să ne căutăm ţintele. Tactică se arată fructuoasă. Soldaţii se retrag de-a valma, încercând să-şi găsească adăpost pe după camioanele care au pornit în marşarier.

Colosul se repede către acoperiş, sărind câte patru trepte deodată, cu două puşti MI-16 MAN sub fiecare braţ. Apariţia lui e înfricoşătoare. Plin de sânge, urlând ca un posedat, fără să se ferească de gloanţele cu care este întâmpinat, împroaşcă moartea în jurul lui. Face pasul înapoi la timp, căci de pe elicoptere se declanşează o canonadă furibundă. Un karen, sosit şi el în grabă, probabil stârnit de curajul Colosului, e transformat în bucăţele. Pentru el, un sicriu e acum un apartament de lux.

Asaltul a fost respins. Păstrând proporţiile, pierderile sunt grele de ambele părţi. Dintre kareni, doar Than se mai află în viaţă, dar a primit un glonţ în mâna dreaptă şi unul în picior. Nu se plânge. Războinicul din el şi-a primit toate drepturile.

— La următorul atac, ne căsăpesc! zice Fachirul, cu calmul cu care ar vorbi despre starea culturilor de toamnă.

— Dacă am încerca din nou să negociem? spune Than, care tot nu şi-a pierdut speranţa într-un rezultat pozitiv.

— Şi ăştia? întreabă Fachirul, arătând către cadavrele poliţiştilor de-afară şi ale pacienţilor ucişi, căzuţi în cele mai ciudate poziţii. Nu, Than, nu mai există cale de întors. Ştiu şi ei asta prea bine.

— Dar atunci? geme karenul, încercând să-şi oprească sângele care-i invadează braţul. Ne predăm?

Folosul nu-şi poate stăpâni un hohot de râs care-l face pe Than să se întrebe, pentru a nu ştiu câta oară, dacă nu cumva uriaşul provine dintre pacienţii spitalului.

— Cum poţi crede, rage americanul, suflându-şi nasul cu două degete, că ne vor ierta după ce le-am ucis camarazii? îşi şterge degetele de halatul unui cadavru şi reia mulţumit: Nu! Acum ori luăm cât mai mulţi cu noi în moarte, ori ne bese o idee specială, ca în cărţile cu poze!

— Mai ai rachiu? îl întreabă, pe neaşteptate, Fachirul.

Colosul îi întinde, fără o vorbă, bidonaşul, pe care indianul îl goleşte din câteva sorbituri, ceea ce stârneşte nemulţumirea uriaşului.

— Şi acum ce dracu’ mai bem? se stropşeşte el, de parcă asta ar fi devenit problema primordială a momentului.

Ştiind cât de necugetat devine când nu mai are combustibil mă grăbesc să-i procur un borcan cu spirt, pe care Colosul îl filtrează meticulos direct în bidonaş. După ce scurge tot lichidul, dă cu ochii de un corp solid, aflat şi el în borcan. Finişi ezite, Colosul îi face vânt în gură, punându-şi masticatorii la treabă. Probabil că organele lui interne, ca şi exteriorul trupului său, sunt acoperite cu o crustă de jeg întărit, care le protejează mai bine decât un blindaj.

Than nu mai reacţionează în nici un fel. A pierdut foarte mult sânge, iar trupul i se scutură în frisoane tot mai dese. Îşi simte moartea aproape, dar nu se teme. A fost pregătit încă de mic, de când a acceptat să devină un soldat kamikadze, pentru o viaţă foarte scurtă.

Nu e şi cazul nostru. Ne scremem să găsim o ieşire şi n-ar fi de mirare dacă am vedea, la un moment dat, cum ne iese fum din urechi. Răgazul oferit de atacatori, care-şi regrupează forţele în vederea unui nou asalt, se apropie de sfârşit şi, o dată cu el, vine şi sfârşitul nostru.

— Putem încerca să spargem încercuirea, e de părere Fachirul, căruia *siama* îi accelerase gândirea. Dacă am reuşi să ne plasăm în mijlocul lor, ar ezita să tragă, să nu se ucidă între ei.

— Poate exista şi un al doilea lanţ de trăgători, mai retras şi ăia n-o să ezite să ne găurească bostanele! îi răspund eu. Ca să nu mai vorbim de lunetişti.

— Vreţi să vă spun cum văd eu scăparea? trânteşte, pe neaşteptate, Colosul, cu aerul unui scenarist respins la Hollywood.

Nu, nu vrem, dar Colosul e insistent. Nu poate lipsi de la nici o masă, indiferent de meniul servit. Îşi aprinde tacticos un trabuc, privindu-ne prin fumul albăstrui.

— E simplu! Urcăm pe acoperiş şi ne lipim de parapete! Când sosesc elicopterele, îi lăsăm pe tipi să coboare şi să intre în coşmelie, după care ne căţărăm pe coarde şi-l luăm prizonier pe pilot.

În cazul Colosului, ideea e mai mult decât strălucită. Fireşte că e o prostie, dar ne lasă cu gura căscată. Îi amintesc că, la capătul coardei, în elicopter, şade un tip cu mitralieră, care-i acoperă pe cei desantaţi, dar, oricum, Colosul e de admirat pentru efortul făcut.

Apoi mi se aprinde becul şi mie. Nu mi se întâmplă prea des, dovadă că ideile simple sunt cele mai apropiate de adevăr. Va trebui să mă dezbar de obiceiul de a despica firul în patru, pentru că asta complică teribil situaţia. Culmea e că sâmburele ideii vin tot de la Colos! Îmi amintesc subit de prima lui experienţă într-un spital psihiatric şi dau drumul rapid la muzicuţă:

— Îi vom folosi pe bolnavi ca pe o turmă de bivoli! Ne îmbrăcăm ca şi ei şi năvălim spre poliţişti! Sunt peste o sută, aşa că, cel puţin în prima fază, n-o să stea nimeni să-i legitimeze.

Nu mai e timp de pierdut. Îi adunăm pe toţi bolnavii, fără deosebire, în holul principal de la intrare, amestecându-ne printre ei. Fireşte, cel care se confundă perfect cu mediul e Colosul. Fachirul explică în gura mare care e situaţia;

— Clădirea e minată! Va exploda în curând! Pac-pac-buuum! Trebuie să fugim! Aţi înţeles?

Dar nu mai primeşte nici un răspuns. „Pac-pac-buuumul” său a fost atât de plastic, încât, în aceeaşi clipă, puhoiul se revarsă pe uşile deschise. Poliţiştii sunt luaţi complet prin surprindere. Viaţa noastră se măsoară în secundele care se scurg până când

aceştia să-şi revină. Trecem în viteză printre thailandezii care nu ştiu cum ar putea opri mulţimea întărâtată, zbierând cu toţii şi agitându-şi braţele. Colosul îl poartă subsuoară pe Than, un gest de care nu l-aş fi crezut capabil. Karenul răsuflă tot mai greu, dar parcă moartea ezită să-l ia în evidenţă.

În spital am lăsat doar trei nebuni, îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj şi înarmaţi cu mitraliere. Conform calculului nostru, nu pregetă să se arate mândri de nouă înfăţişare. Zeci de rafale se abat asupra lor, secerându-i pe loc. Panica a căpătat dimensiuni la care nici noi nu ne-am fi aşteptat.

Diversiunea reuşeşte pe deplin. La adăpostul nopţii, ne rupem în timp util de pacienţii care continuă să alerge înnebuniţi, dispărând în direcţia junglei. Cred că niciodată nu am prins o asemenea viteză. Nici nu ne mai mirăm, când, după o vreme, observăm la orizont cătunul lui Akapol, dar pe lângă care trecem în goană, continuându-ne fuga demenţială, până când depăşim liziera pădurii.

Dar vremea odihnei e încă departe! Mai mult ca sigur că thailandezii s-au deşteptat şi au trimis în căutarea noastră trupe speciale. Urcat pe umerii Colosului, Than ne îndrumă cu o voce pierită într-o direcţie numai de el ştiută. De câteva ori, Colosul îl loveşte de crengile joase ale copacilor, dar Than are şapte vieţi în el, mai ales de când se ştie scăpat dintr-o capcană ce-l făcuse să se împace cu soarta. De-acum, Colosul îl poartă în braţe, pentru a evita orice accident.

Vine însă şi clipa în care picioarele refuză să ne mai asculte. Ne împleticim ca nişte beţivi în exerciţiul funcţiunii, apoi cădem în frunzişul umed, speriind şerpii adormiţi. Ne târâm însă cu perseverenţă, căci membrele noastre nu mai pot fi stăpânite, de parcă ar avea propriul lor scop în viaţă. Templele pe lângă care trecem iarăşi ascund în piatră neputinţa. Ne sunt, totuşi, de mare ajutor, fiindcă, la vederea lor, puterile ne sporesc şi pornim din nou în alergare. Ştim că nu mai avem mult până la graniţă, dincolo de care thailandezii se tem să treacă. Fachirul ne opreşte un minut şi ne pune să ne reglăm respiraţia, apoi ne îndeamnă iarăşi la drum.

Când îl observăm pe karenul plasat în avanpostul unei tabere, ştim că am reuşit. E cea mai plăcută imagine pe care am văzut-o vreodată. Tânărul îl recunoaşte pe Than, dând semne de bucurie. Dar Than e mort. Colosul a cărat pe ultimii kilometri un cadavru.

Continua însă să-l poarte, până când suntem duşi în faţa lui Mister David, unde îl lasă uşor pe pământ. Piticul ne ascultă în linişte raportul, fără a-şi lua privirile de la Than. Acţiunea n-a avut rezultatul scontat, dar karenii şi-au făcut cunoscută prezenţa în toată lumea. Nu e puţin lucru. Întreg mapamondul află de existenţa unui popor mic, însă viteaz. Nici nu mai suntem siguri dacă nu cumva asta s-a şi urmărit. Dar ce ne pasă nouă, important e că am supravieţuit.

Dormim neîntorşi până a doua zi spre seară, când Mister David ne prezintă o ofertă din partea liderilor Htoo: un angajament pe un an pentru instruirea luptătorilor kareni, plătit în aur curat. Fachirul, care e cel mai diplomat dintre noi, exprimă mai întâi mulţumirile cuvenite pentru încrederea acordată. Este o cinste să-ţi aduci contribuţia la cauza karenilor, dă el din gură. Din păcate, peste nici o lună ne aşteaptă un alt contract, pe care trebuie să-l onorăm. Desigur, la sfârşitul lui, discuţiile ar putea fi reluate.

Mister David ştie că totul e o gogoriţă, dar zâmbeşte satisfăcut. În ceea ce-l priveşte, amestecul străinilor în treburile karenilor nu e deloc bine venit. Nu putea însă ignora ordinele gemenilor Htoo. Ne înmânează paşapoartele, pe care le păstrase cu grijă, asigurându-ne că vom fi conduşi în cea mai mare siguranţă la aeroportul din Rangoon.

De îndată ce avionul îşi ia zborul, cu destinaţia Calcutta, răsuflăm pentru prima oară uşuraţi. Pe aeroportul din India ne aşteaptă un charter, cu care ne vom continua drumul spre Europa.

Prin hublou privesc către junglă în care karenii îşi continuă lupta. Mă gândesc de ce oare ar mai avea nevoie Dumnezeu de o Armată, din moment ce oamenii au tot mai puţină nevoie de El. De sus, Pământul arată ca o gogoaşă înfuriată, gata să explodeze din cauza abundentului venin folosit drept umpluturi De sus, Dumnezeu nu se mai vede, aşa cum se vede de pe Pământ.

Dar El nu are nevoie de oameni pentru a exista, ci doar pentru a plânge!

Iulie 1999

CUPRINS